

25.000 infants participaran aquest estiu en les diferents activitats organitzades per les diòcesis

Arriba l'estiu, arriben les colònies i campaments

Les colònies de vacances són una experiència extraordinària, lluny de la família, en contacte amb un medi diferent, a ple camp, d'intensa convivència amb d'altres infants i amb possibilitat de realitzar activitats excepcionals: grans jocs, excursions i descobertes, centres d'interès i grans muntatges

d'animació, vetllades, etc. Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai és la confederació d'entitats que coordina a les diòcesis catalanes aquesta important activitat educativa.

Informació a pàgines centrals

Es presenta el document «La Pastoral Obrera de tota l'Església»

«L'Església ha d'assumir els valors del món obrer»

Així ho manifesta en una entrevista Mn. Gaietà de Casacuberta, responsable del Secretariat Interdiocesà de Pastoral Obrera de Catalunya i delegat de Pastoral Obrera de la diòcesi de Barcelona, amb motiu de la presentació del document «La Pastoral Obrera de tota l'Església», aprovat per la Conferència Episcopal Espanyola. A l'acte, presidit pel cardenal Carles i pel bisbe Joan Carrera, hi assistiren representants dels diversos moviments eclesials del món obrer a Catalunya.

Més informació a pàg. 10

Un pas endavant de cara la declaració oficial de les seves virtuts heroiques

Roma accepta la «Positio» sobre el Dr. Pere Tarrés

La causa de Beatificació del Dr. Pere Tarrés i Claret, metge i sacerdot, va endavant. Aquests dies ha arribat de Roma la notícia que el Relator de la Congregació per a les Causes dels Sants ha acceptat el text de la «Positio», elaborat a Barcelona per l'ajudant extern de la Vice-postulació, Dr. Xavier Bastida, i pel vice-postulador, Mn. Francesc Raventós.

Aquest fet comporta que el gros volum que integren la «Informatio» i el «Summariu», de més de 1.000 pàgines, amb el vist-i-plau del Relator, pot ser seguidament imprès i lliurat als Consultors designats de la mateixa Congregació. Aquests hauran d'expressar ben aviat el seu Vot escrit, degudament fonamentat, sobre les virtuts heroiques del Servent de Déu Pere Tarrés, pas previ per al seu reconeixement, si s'escau, i per a la declaració oficial de Venerable.

SUMARI

12 P. Francesc Botey:
Un exemple
d'amor i servei als
més pobres

20 «Refugiats:
El dret a viure
el dret al
retorn»

24 «Novel·la i
transcendència»:
Educació i
repressió de la mà
d'Emili Teixidor

Editorial

El canvi de govern

El procés de canvi de govern de l'Estat que acabem de viure ha estat exemplar per més d'un concepte. Volem subratllar-ho des d'aquí perquè també des d'aquí hem lamentat, més d'una vegada, la crispació política i, especialment, la incomprensió i l'atac entre ciutadans com a hàbits ancestrals.

Temps era temps, els altaveus del sistema establert repetien que la democràcia no era possible a les nostres latituds... Molts, aleshores, miraven amb enveja els canvis de govern d'altres països, duts a terme entre somriures i estretes de mà dels guanyadors i dels perdedors, com si es tractés de formes de civilització inabastables per nosaltres. Doncs bé, ja hem arribat al quart govern de la nostra democràcia sense convulsions, i hem pogut veure plegats i en diàleg Suárez, González i Aznar. És bo adonar-se del que això significa, a fi que la nostra autoestima com a societat democràtica ens ajudi a aprofundir i envigorir la mateixa democràcia. El progrés, malgrat tot, ha estat evident.

També cal valorar que el diàleg i la moderació hagin estat el primer missatge del nou govern. Constatem que hi ha un discurs centrista al qual arriben els nostres governants, tant quan procedeixen de l'esquerra com quan vénen de la dreta. Són els ciutadans, indubtablement, els qui determinen aquesta orientació. El discurs, certament, no ho és tot... Caldrà fer atenció als fets. Però, d'entrada, la moderació i una certa capacitat de no esdevenir esclaus de les ideologies són valors positius.

L'aritmètica dels vots, d'altra banda, ha propiciat un apropament, fins fa poc impensable, entre el Partit Popular i Convergència i Unió. El primer fruit evident del pacte entre aquestes forces ha estat la moderació a la qual hem fet referència. El segon i més important hauria de ser un avanç decidit cap a una Espanya en la qual Catalunya pugui ser en plenitud el que és, sense esdevenir suspecta ni objecte d'atacs a causa d'això. Si, més enllà dels interessos de partit,

es produïa, en aquest sentit, un procés de comprensió mútua, de diàleg franc, de respecte i d'entesa entre pobles i cultures, estariem davant un esdeveniment realment històric.

L'Església, part important de la societat espanyola, es troba, després de la transició democràtica i de l'etapa socialista, en un tercer moment, amb característiques noves. Caldrà que hi entri responsablement. És possible que en alguna qüestió, com l'ensenyament de la religió a l'escola pública, sigui més escoltada. Li caldrà, en tot cas, encert per retrobar el seu paper social, que no ha de ser de prepotència ni de marginació. Sobretot haurà de contribuir, des de la independència i l'exemplaritat, a l'entesa cívica. Amb els seus mitjans, amb la seva pràctica interior, amb totes les seves actituds. Avui és Església que peregrina en una Espanya autonòmica, amb una nova sensibilitat davant els fets diferencials. No seria bo, des de cap punt de vista, que restés incapaç d'obrir-s'hi.

Tribuna

La deserció del confessionalari

Jordi Bassas i Ribalta

Escriptor i teòleg

No és cap secret que la pràctica de la confessió individual o auricular ha baixat força entre els catòlics de casa nostra. Les causes poden ser múltiples: escassetat de capellans degut a la crisi de vocacions, potser també poca afecció de molts capellans al confessionalari, o també crisi en la consciència de pecat per part dels penitents, o senzillament falta de costum i mandra. O d'altres possibles causes.

Aquesta «deserció del confessionalari» ha tingut, a parer meu, un efecte secundari especial de caire molt negatiu: ha endurit de forma artificiosa la postura del Magisteri de l'Església als ulls de molts catòlics. Un fenomen semblant al que va passar entre els reformats postluterans i calvinistes quan van decidir suprimir la confessió individual. La solitud del penitent davant del judici indiscutible de Déu, que en el cas del catòlic es tradueix en la solitud davant del judici —discutidíssim— del Magisteri. En anar-se allunyant del confessor, el catò-

lic ha anat perdent aquella mediació indispensable entre unes normes morals generals i, doncs, abstractes, i les aplicacions concretes en el cas personal. Una mediació indispensable perquè aquestes «aplicacions concretes» no es limitessin a una simple aplicació particular de la norma general. Com va dir en el seu dia Karl Rahner, no hi ha cap acte humà que pugui ser inclòs en una normativa general, ja que, per definició, és únic i irrepetible.

Aquesta era la sensació que teníem, de joves, quan sofíem, amb una freqüència no desitjada, derrotes en el contenciós entre la naturalesa i la Gràcia, tot i mantenir una vida sacramental més que regular. El

recurs periòdic al confessionalari podia semblar frustrant *avant la lettre*, però no pas en la realitat. El sofert confessor no aplaudia, és clar, les nostres reiterades rellicades, però tampoc no ho dramatitzava en excés; fins i tot el «preu» en forma de penitència (comptabilitzat normalment en un nombre variable de parenostres) no semblava guardar gaire relació amb la suposada gravetat objectiva de la falta comesa. Tot plegat —i no cal entrar en detalls fàcilment endevinables— ens donava, als joves, una imatge de l'Església molt més sol·lícita i maternal que la que pot donar avui una valoració freda del Magisteri amb els confessionalis gairebé al desguàs.

El descrèdit del sagrament de la Penitència porta de retruc, doncs, a una concepció unilateral del Magisteri, basada en els documents escrits i prou.

Tal vegada, en el «Jo et perdono» hi hagi el tresor més valuós de la nostra Església catòlica.

El descrèdit del sagrament de la Penitència porta de retruc, doncs, a una concepció unilateral del Magisteri, basada en els documents escrits i prou. S'oblida aleshores que l'Església és «Mare i Mestra» en tres grans fronts: el pastoral, el profètic i el sacramental. Tots tres són complementaris i no s'exclouen mútuament. Els pastors governen (lit. «porten el timó de») de l'Església, però sempre en consonància amb el *sensus fidei* profètic —sense el qual no hi hauria hagut cap definició dogmàtica— i amb la celebració sacramental a través de la història. És en el sagrament on es dona el «cos-a-cos» físic i alhora espiritual, l'encontre viscut i encarnat entre la Paraula, el Magisteri i el fidel, en definitiva la presència real de Crist Ressuscitat en l'espai i el temps. Per això, de gran, sempre he pensat que aquelles reiterades «caigudes» i «aixecades» de la meua primera joventut també podien coincidir amb les ganes que tenia el Senyor que l'anés a visitar sovint, ni que fós agenollat davant del pobre confessor. Tal vegada, en el «Jo et perdono» hi hagi el tresor més valuós de la nostra Església catòlica.

CATALUNYA
CRISTIANA

Director: Mn. Manuel Valls i Serra

Coordinació: Josefina Picas i Pauné

Redacció: Glòria Carrizosa, Miquel Àngel Codina, Guillem Farré, Francesc Gamissans, Núria Oriol, Tomàs Puntí, Marta Puyol, David Vidal

Col·laboradors: Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragones, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Rosa Collell, Miquel Estradé, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Justo López Melús, Jaume Mora, Josep Nadal, Francesc Nicolau, Francesc Riu, Joan Salvador, Pere Saumell, Pere Tenà, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Corresponsals: Jaume Reixach, GIRONA; Jaume Montaña, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado i Minguez

Publicitat: Magda Revellat i Barba

Promoció: Jordi Baig i Juncosa

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

C/ Puiggarí 5-7, - 08014 BARCELONA - Telèfon 490 59 88, Fax 490 20 35

Impressora: Publiagraf, S.A.L. Passatge Valeri Serra, 30, 08011 BARCELONA. D.L. B. 14.387/79 Tels. 454.16 30 / 17 77

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.880 Ptes.

Resta d'Europa: 20.384 Ptes.

Amèrica i Àfrica: 25.584 Ptes.

Àsia i Oceania: 36.504 Ptes.

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Jutglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

PATRONAT

President: Mons. Ricard-Maria Card. Carles i Gordó, arquebisbe de Barcelona

President per delegació: Mons. Joan Carrera i Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Altres membres: Josep-Rafael Carreras de Nadal, Ramon Casals i Lamarca, Marcel Coromines i Balletbò, Pere Fàbregues i Morlà, Marcel·lí Joan i Alzinella, Josep Miró i Ardèvol, Pere Planellas i Reig, Josep Oriol Pujol i Humet, Mn. Manuel Valls i Serra, Gaspar Vilarrúbias i Codina

Secretari: Jaume Planas i Pahissa

Delegat executiu: Jaume Viñals i Rovira

Difusió controlada per

MEMBRE DE LA UCIP
MEMBRE DE L'APPEC

Joan Pau II en el seu discurs a Como, a la regió de la Llombardia

Vaticà

«El benefici econòmic és lícit, però no pot ser l'únic criteri de l'empresa»

COMO (Llombardia).— El diumenge passat, 5 de maig, el papa Joan Pau II va visitar el nord d'Itàlia, la regió de la Llombardia, una de les més pròsperes del país. En un discurs a la ciutat de Como va insistir en què junt als beneficis de l'empresa cal que hi hagi raons de solidaritat.

El Papa va dur a terme un programa estrictament religiós i pastoral. Es tracta de la primera visita al nord d'Itàlia des del 1993. Sa Santedat ha prestat molta més atenció al sud del país, atret per les difícils situacions socials que pateixen els habitants d'aquestes regions.

El papa Joan Pau II va invocar la solidaritat en el món del treball i el respecte al bé comú de la comunitat nacional i internacional, en la regió de la Llombardia, una de les més riques d'Itàlia.

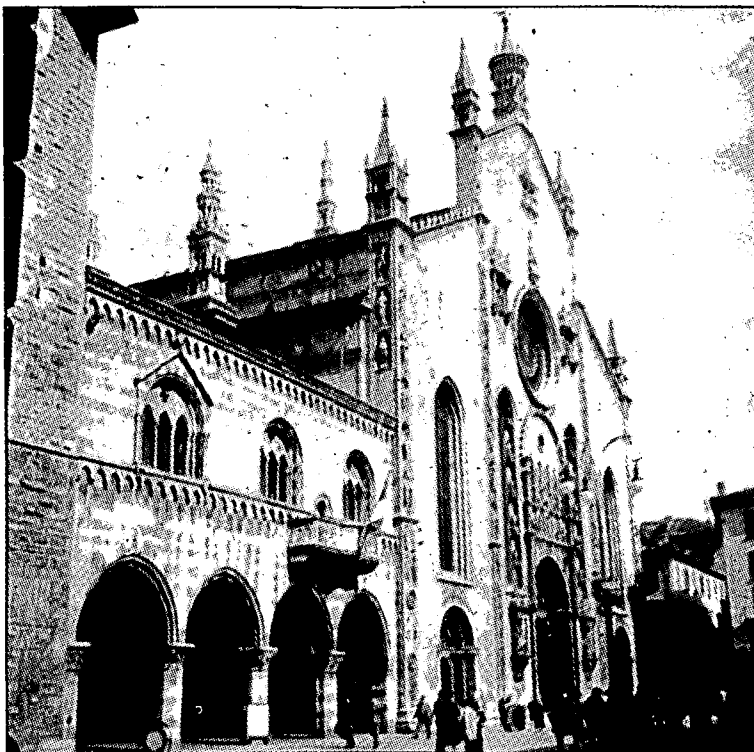
Les paraules del Papa van coincidir amb els titulars de la premsa italiana, que recullen les declaracions del líder de la Lliga Nord, però el Pontífex les va tractar de manera genèrica, i referida sobre-

tot al món del treball, i no a la política.

En una reunió amb artesans, dirigents i empresaris, el Papa va pronunciar el discurs que corresponia a la festivitat del Treball, de primer de maig, quan es trobava a Roma, presidint l'audiència pública dels dimecres, durant la qual es va limitar a evocar el sentit de la festivitat de sant Josep Obreï.

Joan Pau II va parlar del valor religiós del treball, vinculat al necessari respecte que el benefici econòmic ha de tenir amb la salvaguarda del territori, atès que un progrés econòmic que destrueixi o contamine el territori empobreix greument a tothom.

El Papa va reconèixer la licitud

L'església catedral de Como

del profit econòmic, advertint que aquesta llibertat ha d'esguardar les raons de la solidaritat.

Va advocar també pel foment de la corresponsabilitat amb certa

participació—dels treballadors— en els beneficis de les empreses, afavorint d'aquesta manera un clima capaç de motivar els empleats en el propi deure i viure el treball

com a creixement individual i comunitari.

Va criticar l'individualisme i la idolatria del treball, no veient en els béns de la terra un fi sinó un mitjà, segons la millor tradició cristiana.

Sobre l'atur, el Papa ha reconegut que és un drama que castiga especialment als joves, i que cal ser tractat mitjançant un context polític sòlid en condicions de garantir les condicions necessàries per al desenvolupament, afavorint alhora l'assoliment de perspectives concretes de solidaritat vers tots els qui arriben aquí a la recerca de treball, i de respecte al bé comú de la comunitat nacional i internacional.

En aquest viatge, el 125è per terres italianes, no visitades per un Papa des de fa 900 anys, Joan Pau II va recuperar el seu somriure, i la seva capacitat d'improvisació i comunicació en la trobada amb milers de joves entusiastes, que el van cantar i el van aclamar. (EFE)

La Santa Seu crida l'atenció a monsenyor Milingo

El Vaticà ha demanat a monsenyor Milingo, bisbe africà resident a Roma, conegut arreu del món per la seva activitat de guaridor i d'exorcista, que no exerceixi les seves facultats sense l'aprovació prèvia del bisbe de cada diòcesi. En un comunicat oficial, el cardenal secretari d'Estat, Angelo Sodano, «en nom del Sant Pare, recorda el principi vigent en l'Església, segons el qual totes les activitats pastorals i litúrgiques han de realitzar-se en comunió amb el bisbe local i sota la seva coordinació». Poc abans, el cardenal Carlo Maria Martini havia negat a l'exorcista el permís per operar a la seva diòcesi de Milán. (A.O.)

El Papa va ordenar 38 sacerdots amb motiu del «Dia Mundial de les Vocacions»

Joan Pau II va ordenar el diumenge passat, 5 de maig, 38 nous sacerdots en una cerimònia celebrada a la basílica de Sant Pere amb motiu del Dia Mundial de Pregària per les Vocacions. Als nous preveres el Papa els va recordar la seva pròpia experiència com a sacerdot, l'any del seu cinquantè aniversari com a prevere.

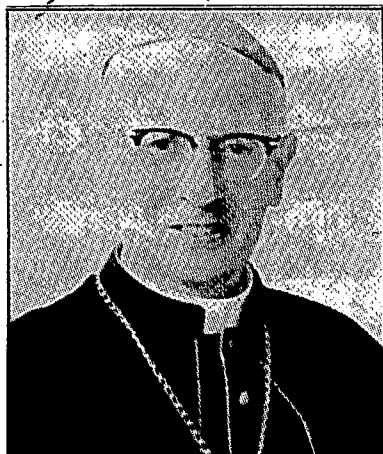
Dels 38 nous sacerdots ordenats pel Papa, 17 són alumnes del Seminari «Redemptoris Mater» de Roma, del Camí Neocatecumenal, iniciat pels espanyols Kiko Argüello i Carmen. El Camí posseeix una vintena de Seminaris semblants distribuïts arreu del món, un dels quals està a Madrid. (C.C.)

Augmenten les vocacions

A l'Anuari Pontifici 1996 es donen unes estadístiques de les vocacions sacerdotals i religioses registrades en aquests darrers anys.

El 1994, les ordenacions sacerdotals—que continuen augmentant des del mínim assolit el 1989— van superar les del 1993 en un 0,86 per cent. Les ordenacions de sacerdots religiosos pateixen alts i baixos, mentre que les de sacerdots diocesans, des del mínim aconseguit el 1988, continuen augmentant cada any, com ho demostra el fet que el 1994 s'incrementaren en un 10,7 per cent respecte a les del 1988.

Malgrat que l'índex general d'ordenacions continua augmentant, el nombre total de sacerdots en el món ha davallat a causa de les morts o les defeccions. A més, el nombre de nous sacerdots hauria de reduir l'edat mitjana dels sacerdots presents i, consegüentment, l'índex general de morts. (O.R.)

Mor el cardenal Ciampi, teòleg de cinc papes

ROMA.— El cardenal Carlo Luigi Ciampi, un dominic que va ser teòleg dels cinc últims papes, va morir el 23 d'abril passat a l'edat de 86 anys. Nascut a Florència, el 6 d'octubre de 1909, va entrar en l'orde dels Dominics a Viterbo i es va ordenar sacerdot a la basílica de Sant Joan del Laterà el 1932. El P. Carlo Luigi Ciampi havia completat la seva formació en teologia—doctorat a l'«Angelicum», Universitat Pontifícia dels Dominics a Roma— en les universitats catòliques de Friburg (Suïssa) i de Lovaina, a Bèlgica. Un altre cop a Itàlia, va tornar a l'«Angelicum» per impartir classes de Teologia Moral i Dogmàtica. Hi va continuar fins a l'any 1955, ensenyant també Estètica Tomista a l'Institut Romà «Beat Angèlic». (APIC)

El cardenal Solano presenta al Papa el nou Anuari

CAMPANYA ANUAL d'aportacions populars (rifa)

SORTEIG TRADICIONAL: 1996

Adquirint les butlletes
podeu optar als premis

1r. premi: *Un cotxe PEUGEOT 106 kit - 3 portes.*

2n. premi: Equip informàtic complet, Pc Pentium, 8Mb memòria RAM i 540 al disc dur, teclat i mouse, monitor color, impressora d'injecció de tinta

3r. premi: *Els tres Reis d'Orient de producció artesanal, (pessebre de mida gran)*

I també, a més: 10 lots de llibres amb 6 títols per escollir de la col·lecció «Àlbums Disney», de Walt Disney (Ed. Beascoa).

DATA DEL SORTEIG: 4 DE JUNY

L'any passat, Jordi Jofresa i Puig, fill d'un subscritor del setmanari, recollia el cotxe a la casa concessionària de mans de la secretària executiva de l'associació

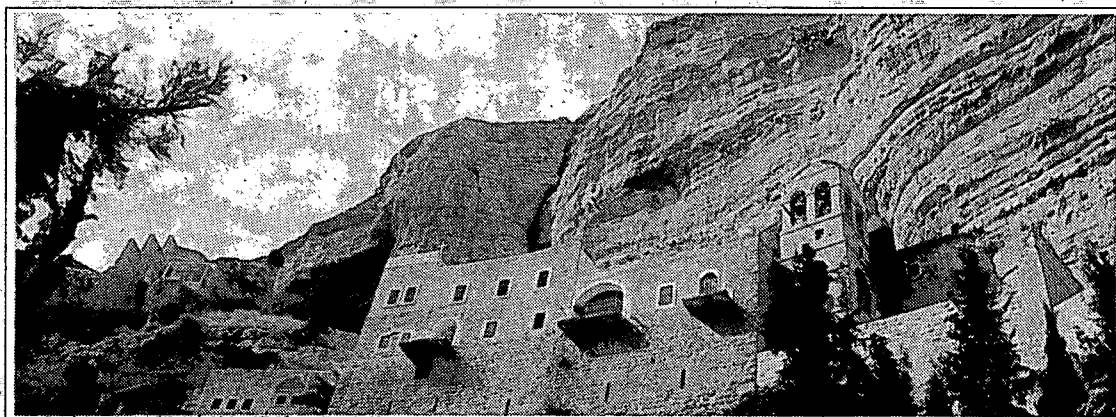
**PROPAGUEU LES BUTLLETES
DEMANEU-NOS TALONARIS**

Informació de pelegrinatges i viatges

Del 16 al 23 de maig   **Del 4 al 9 d'agost**
Del 17 al 24 d'octubre   **Del 27 de desembre al 3 de gener**

TERRA SANTA

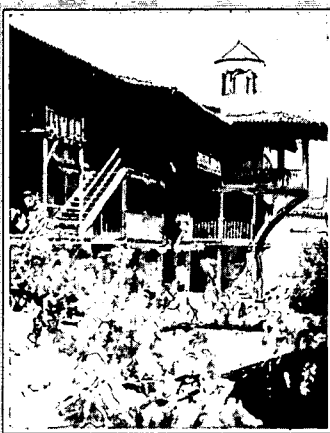
El país de Jesús

Pas a pas amb el Nou Testament,
com a «Pelegrins de la Paraula»

Del 13 al 23 de juliol

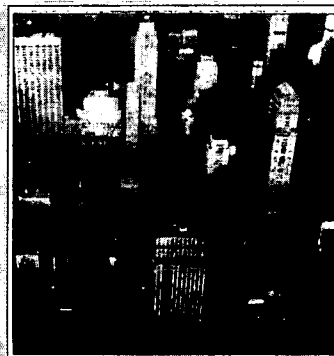
BULGÀRIA MEDIEVAL

Els testimonis de la més típica tradició oriental

Del 3 al 15 d'agost

ESTATS UNITS i CANADÀ Costa est

Tot visitant els santuaris del Nou Món

Del 4 al 14 d'octubre

TUNÍSIA

Països i antigues
Esglésies del Nord
d'Àfrica

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

DEMANEU MÉS INFORMACIÓ DES D'ARA

Per telèfon, per correu o bé personalment a l'Associació
AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA - Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A
08010 BARCELONA - Telèfon: 301 37 18 - Fax: 302 32 64

FRANÇA

El cor i la raó

PARÍS.— Després de ser exclòs l'abbé Pierre de la «Lliga Internacional contra el Racisme» (LICRA) pel seu suport a l'escriptor Roger Garaudy, defensor de les tesis negacionistes de l'Holocaust, l'episcopat francès ha deplorat aquest suport del fundador d'Emmaús. Per la seva part, l'abbé Pierre darrerament ha fet unes declaracions en les que públicament es retracta del seu criteri anterior. Transcrivim un editorial de «La Croix» (2-5-96) en el qual es posen les coses al seu lloc.

Bruno Chenu

Ens cal confessar-ho. «La Croix» ha estat ben involuntàriament, en l'origen de la crònica de suport de l'abbé Pierre a Roger Garaudy. En efecte, és tot llegint la crítica del llibre d'aquest darrer en les nostres columnes, sota la ploma de Michel Crépu, el 2 de febrer, que el cèlebre abbé va tenir el sentiment d'una injustícia i va sortir en socors d'aquest amic que nosaltres aclaparàvem «com a la lleugera». L'article es titulava: «Garaudy terminal» i s'acabava amb una expressió que, efectivament,

tenia el to d'un judici definitiu: «Pobre Garaudy».

L'abbé Pierre no va suportar el que ell va percebre com un menyspreu i que no era més que la denúncia per part del nostre periodista d'«un antisemitisme revisionista digne dels més sòrdids deliris».

Com es pot explicar que l'abbé Pierre hagi pogut caure en el parany preparat per Garaudy? Hi veiem dues raons, corresponents, per altra banda, a les dues parts de la seva carta de suport: una raó afectiva i una raó teològica.

El fundador d'Emmaús és una imatge vivent de la caritat cristia-

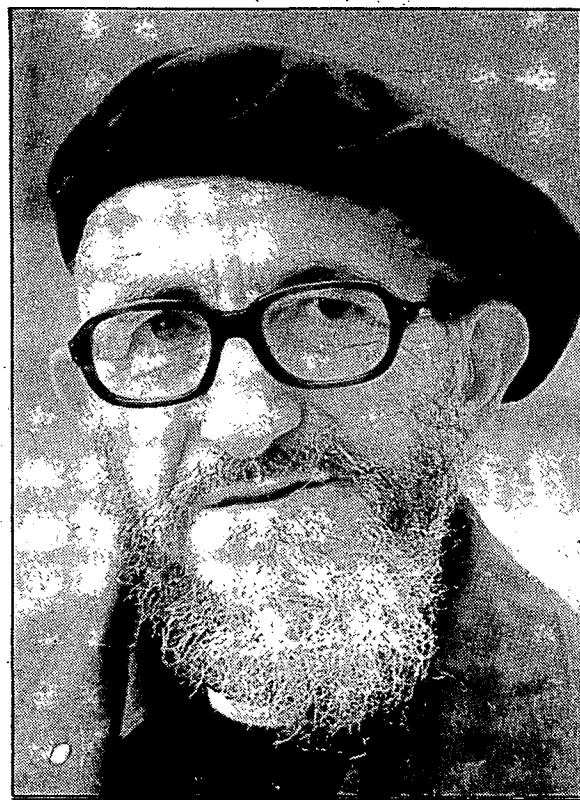
na, l'amor al proïsme en plena visibilitat. Però segons una paradoxa freqüent en la història, el punt de la força més gran d'un home pot ser el punt de més vulnerabilitat. El carisma més esclatant pot també pervertir-se. Va ser endut per la seva llarga amistat amb Garaudy que l'abbé Pierre ha pogut tenir propostes inacceptables sobre la Shoah. Cal respectar la persona però condemnar les idees.

Per altra banda, és rar que els genis de l'acció facin una reflexió a l'alçada de la seva intuïció. Ja en el passat, l'abbé Pierre ha-

via donat testimoni d'una concepció de la redempció que va florir en el segle XIX. Actualment, es llança a una teologia de la història que no té ni fonament bíblic ni justificació científica.

La gran dificultat per a un pro-

feta, i l'abbé Pierre n'és un, és acceptar moure's en els límits del seu terreny. Certament, és a partir del seu terreny que és, en aquest cas precís, la pobresa, que ell interpel·la tota la societat. Però el profeta no és pas dipositari de la saviesa universal.

Internacional

REGNE UNIT

Més de 6.000 anglicans admesos a l'Església catòlica

LONDRES.— Durant l'any passat, més de 6.000 anglicans d'Anglaterra i Gal·les es van incorporar a l'Església catòlica. Aquesta xifra, la més alta de conversions en els darrers 25 anys, representa un increment del 20 per cent respecte al 1994.

Les dades sobre laics convertits han estat facilitades per l'oficina de premsa de l'Església catòlica, ja que fins al moment només es coneixia la conversió, el 1992, de cinc bisbes i 300 sacerdots.

En la Pasqua d'enguany, 700 anglicans van ingressar en l'Església catòlica. Aquestes conversions han tingut lloc, en bona part, arran de la polèmica del Sínode anglicà del 1992, que va permetre l'ordenació de dones. (APIC)

RÚSSIA

Vers una nova primavera de l'Església catòlica

MOSCOU.— L'Església catòlica de Rússia afronta, actualment, múltiples problemes basats en la dispersió dels catòlics que han resistit al llarg de setanta anys els embats contra la seva fe, i en la manca de sacerdots, dificultat agreujada per l'enorme superfície de Rússia i les grans distàncies.

L'estructura de l'Església catòlica d'aquest país es va tornar a crear el 13 d'abril de 1991 mitjançant la fundació de dos administracions apostòliques, una per a la part europea, amb seu a Moscou, i una altra per a la part asiàtica, amb seu a Novosibirsk.

La tasca principal dels bisbes responsables consisteix en possibilitar la vida religiosa en el si de les comunitats cristianes.

En aquest gegantí territori treballaven, poc abans de la caiguda de la Unió Soviètica, tres sacerdots per a uns 300.000 creients disseminats per la Rússia europea i uns altres quatre per als 350.000 de Sibèria. (A/N)

Escola amb Residència
per a nois i noies a
partir de 12 anys

Escola Joviat

FUNDADA
L'ANY 1960

Educació Infantil

Primària i EGB

ESO

3r de BUP

COU

Cicles Formatius

Formació Professional

Administrativa i Comercial
Automoció
Electricitat i Electrònica
Hoteleria i Turisme
Informàtica de Gestió
Sanitària

Estudis Superiors de Turisme

Informació i inscripcions:

Folch i Torres, 5-13
08240-MANRESA
Tel. (93) 872 69 88
Fax. (93) 872 85 81

Visiti'ns

MÈXIC

Internacional

Els ordes religiosos denuncien els abusos de grups paramilitars

Un grup paramilitar de Chiapas segresta per unes hores cinc jesuïtes

BACHAJÓN.— Cinc jesuïtes i tres membres de l'organització en favor dels Drets Humans CEDIAC van ser segrestats la matinada del diumenge 5 de maig per un grup del comando paramilitar «Chinchulines», que hores abans havia atacat un grup de 300 propietaris de terres comunals sobre la carretera Ocosingo-Palenque. Hores després van ser posats en llibertat i es va constatar que havien rebut mals tractes.

Núria Oriol i Palarea

Aquest atac va provocar que un grup no identificat assassinés el líder dels paramilitars, Jerónimo Gómez Guzmán. Però aquí no van acabar els fets violents i un escamot dels *Chinchulines* va matar dues persones i va intentar cremar el convent dels Jesuïtes i de les Germanes Mínimes de Maria Immaculada, l'església i el dispensari mèdic de Bachajón. El balanç es va saldar amb nombrosos ferits i quatre membres dels *Chinchulines* morts. Aquests esdeveniments han estat denunciats pel jesuïta José Avilés, coordinador del centre CEDIAC i col·laborador de Mans Unides.

Vuit anys de violència impune

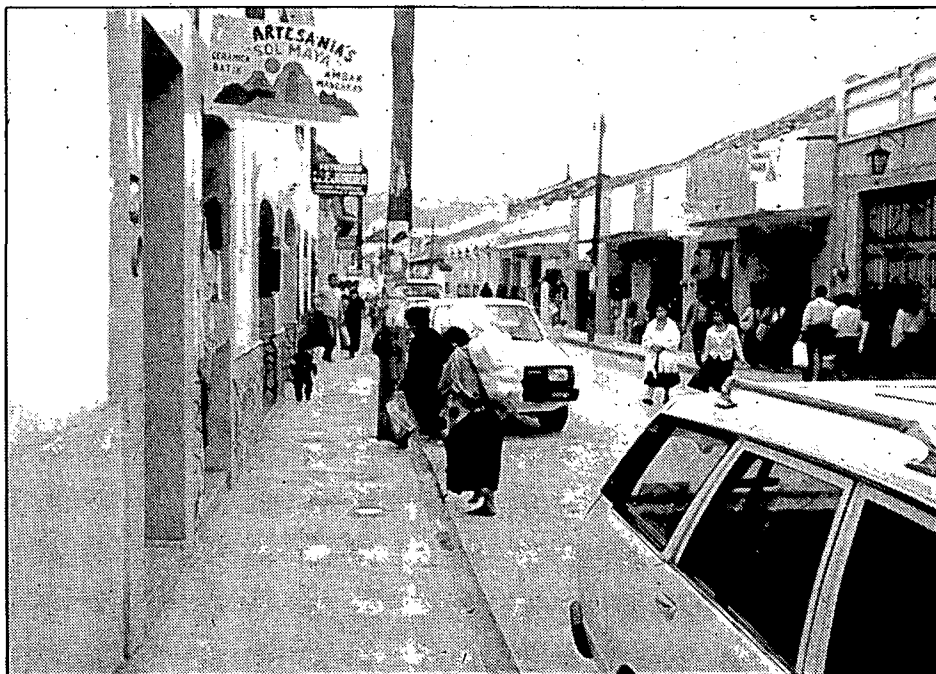
La violència d'aquest escamot paramilitar és molt coneguda a la zona del municipi de Chilon i es remunta a 8 anys endarrera. Aquest grup paramilitar, adscrit al PRI, té diversos expedients penals, cap dels quals ha estat executat per les autoritats de l'Estat. Són conegudes les seves actuacions en segrestos, tortures, robatoris i assassi-

nats. Les persones que hi formen part representen menys del 10% de la població i es concentren en 24 de les més de 200 comunitats que formen Bachajón, monopolitzant les concessions de transport públic forani de passatgers i de càrrega; durant anys han ocupat els càrrecs d'Agents Municipals (sense haver estat elegits per elecció popular), cobrant multes i contribucions sense control i monopolitzant els bancs de grava i la seva comercialització. Van perdre les darreres eleccions.

Tanmateix, la causa immediata del conflicte és la pugna entre dos partits, el PRI oficial i l'opositor PRD, de San Jerónimo Bachajón per obtenir els llocs de Comissariat i de Comitè de Vigilància de la zona. L'elecció de les autoritats es va realitzar en assemblea el dissabte 4 de maig al poblat de Guadalupe Pashila, amb un total de 2.461 persones, i van resultar elegits per majoria Miguel Gutiérrez Gómez com a Comissariat i Miguel López Jiménez per al Comitè de Vigilància, candidats que no van ser proposats pels *Chinchulines*.

Hores després, 300 persones que tornaven de l'assemblea van ser detingudes i agredides per mem-

Chiapas és una zona on s'estan destapant les tensions produïdes des de fa anys

bres del grup paramilitar. L'agent del Ministeri Públic d'Ocosingo es va negar a rebre la demanda d'agressió.

Denunciar els abusos paramilitars

El diumenge 5 de maig un grup desconegut va assassinar el líder dels *Chinchulines*, Jerónimo Gómez Guzmán. Immediatament després, aquest grup va prendre represàlies: es van cremar 13 cases, 8 vehicles i es va intentar cremar els convents dels Jesuïtes, de les religioses Mínimes de Maria Immaculada, el temple i el dispensari mèdic. I es va amenaçar de mort diverses persones relacionades amb CEDIAC.

La reacció dels *Chinchulines* en contra dels ordes religiosos es deu a que han estat les úniques institucions en la regió que han aixecat la

seua veu per denunciar els abusos d'aquest grup paramilitar, juntament amb les Germanes del Divino Pastor i els membres del Centro de Derechos Indígenas Miguel Agustín Pro (CEDIAC).

Fins al moment de tancar aques-

ta edició se sap que han arribat diversos centenars d'efectius de les Forces de Seguretat Pública, les quals s'han mantingut al marge dels enfrontaments que continuen produint-se al barri de San Jerónimo Bachajón.

L'IRAN

Càtedra de Teologia cristiana

La Universitat islàmica de Qum (Iran), centre espiritual de l'islamisme xiïta, ha instituït una càtedra de Teologia cristiana que, s'espera, contribuirà a millorar les relacions islamocristianes. La lliçó inaugural fou impartida pel teòleg italià, estudiós de l'Islamisme i de la cultura oriental, Franco Ometto, el qual va quedar impressionat dels coneixements dels estudiants pel que fa a l'Antic i el Nou Testament.

La Universitat islàmica de Qum té 40.000 estudiants en 85 instituts, així com 30 biblioteques amb 100.000 volums i manuscrits. Disposa de tècniques moderníssimes i està en contacte, via Internet, amb les biblioteques teològiques d'Universitats estatals i confessionals d'arreu del món. (FIDES)

L'ÍNDIA

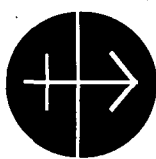
Important tasca social de l'Església catòlica

L'Església catòlica a l'Índia és el major organisme privat en la lluita contra la fam, el subdesenvolupament, les malalties i a favor d'una millor justícia social. Actualment, manté 4.600 llars infantils, 8.300 escoles de primera ensenyança, 4.000 d'ensenyança mitjana i superior, 680 hospitals, 3.266 centres d'assistència social i 1.380 orfenats. Les institucions socials de l'Església no fan cap diferència entre catòlics i no-catòlics. De fet, el 85 per cent dels alumnes dels seus centres escolars no són cristians.

Amb uns quinze milions de membres, l'Església catòlica té als seu servei 150 bisbes, tots ells nadius, 16.000 sacerdots i més de 70.000 religioses. (OFIM)

SARAJEVO TAMBÉ NECESSITA UN SEMINARI

AJUDA PER A LA RECONSTRUCCIÓ DEL SEMINARI DE SARAJEVO: Per tal que això esdevingui realitat, es necessiten tan sols 19 milions de pessetes. Entre tots els creients i entre totes les persones de bona voluntat, no podran aconseguir aquesta quantitat?

AJUDA A L'ESGLÉSIA NECESSITADA

Lluís Antúnez 24, 2n. 2a.
08006 - Barcelona, Tel.: 237 37 63
c/c 0049-1260-002731-2, Banc Central Hispà
Via Augusta 6 - 08006 - Barcelona

Missioners màrtirs

Jordi Jorba

En el XVI aniversari de l'assassinat del bisbe Òscar A. Romero, mort el 24 de març de 1980 a San Salvador, el moviment juvenil de les Obres Missionals Pontificies d'Itàlia ha organitzat per quarta vegada, la celebració de la Jornada de Pregària i Dejuní pels missioners màrtirs.

Si tot cristià ha de ser *testimoni*, que és el que significa la paraula grega *màrtir*, els missioners ho són especialment per la seva vida lliurada en l'anunci alliberador de l'Evangeli en situacions sovint angoixoses i dramàtiques, que els porten sovint fins a la mort, a semblança del seu Senyor, Jesucrist.

Tots tenim molt present el record dels jesuïtes assassinats a San Salvador, de les religioses i dels Pares Blancs que ho van ser a Algèria, de Mn. Joan Alsina, mort a Xile i del P. Joaquim Vallmajó. El 27 de març van segrestar set monjos Trapencs francesos del monestir Nôtre Dame de l'Atlas d'Algèria.

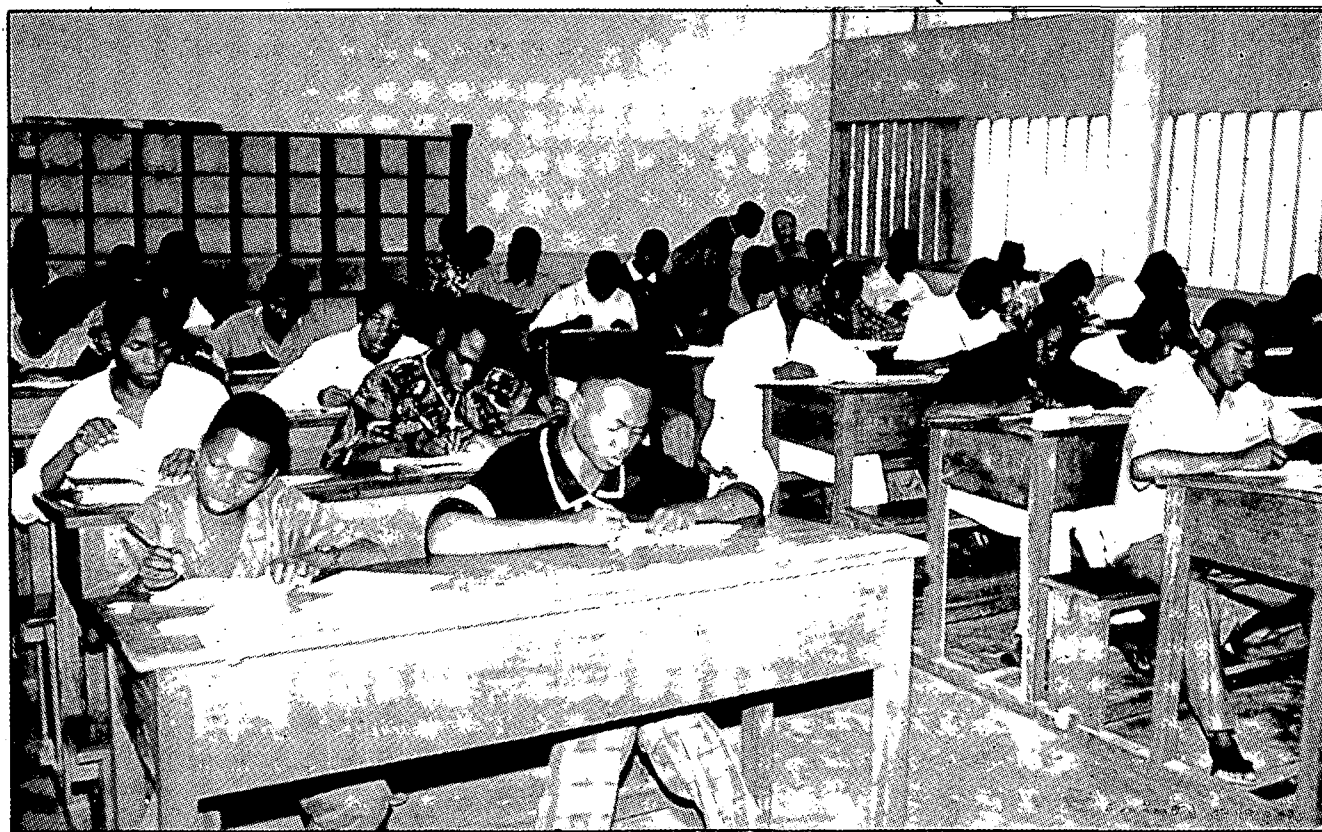
Des de 1973 fins a finals de 1994, els missioners assassinats a tot el món han estat 305. Cal sumar-hi els 248, entre bisbes, preveres, religiosos, religioses i seminaristes que van morir a Rwanda el 1994, sense oblidar la multitud de catequistes i laics cristians morts també a aquest país africà.

L'any passat els missioners i missioneres assassinats van ser 34, depassant així el promig de 2 al mes que teníem fins fa poc. Per continents, 23 han estat morts a l'Àfrica (destaquem els 10 de Burundi i els 3 d'Algèria i del Zaire). A Amèrica n'han mort 7 (2 al Brasil i a Xile i 1 a Haití, Equador i EUA). A l'Àsia els morts han estat 3 (2 a l'Índia i 1 a Israel).

El Sant Pare Joan Pau II, després de la pregària de l'*Angelus* del 24 de març, es va referir a la Jornada dels Missioners Màrtirs, amb aquestes paraules: «Avui, se celebra a Itàlia la IV Jornada de Pregària i Dejuní pels missioners màrtirs dedicada al record de tots els qui, a terres de missió van servir la causa de l'Evangeli fins el màrtiri. Amb el seu sacrifici perllongaren i difundiren en el món la victòria del Crist sobre el pecat i la mort. Convido sobretot els joves a conèixer aquests autèntics profetes de l'esperança. El seu testimoni atge conté una extraordinària força de vida, com el gra de blat que, morint en el solc de la terra, dona molt fruit».

Zàmbia, país cristià?

L'Església catòlica d'aquest país s'oposa enèrgicament al nou text de Constitució que el president Titus Chiluba pretén sotmetre a l'aprovació del Parlament. L'arquebisbe de Lusaka ha declarat públicament que una nova Constitució només podria ser legitimament aprovada per una assemblea constituent. Les autoritats catòliques, junt amb les altres Esglésies protestants, critiquen que en el projecte de nova Constitució es defineixi Zàmbia com a «nació cristiana», fet que mereix l'aplaudiment només dels corrents pentecostalistes protestants. Els cristians, tots en conjunt, representen el 40 per cent de la població. (OFIM)

Grup de seminaristes centrafricans del Seminari Major de Bangui

La República Centrafricana

De la República Centrafricana se'n parla poc des que el 20 de setembre de 1979 va ser derrocat el tristement famós *emperador* Bokassa.

A l'interior del país, la gent segueix tan pobre com sempre; viu d'una agricultura de subsistència i del cultiu del cotó, del cafè i dels plàtans. A Bangui, la capital, hi ha poques oportunitats per a tants joves que hi van esperant un futur millor. La producció de diamants que proporciona el 40% dels ingressos de l'Estat, segueix controlada pel mercat negre. Políticament els centrafricans estan millor que fa vint anys: viuen en democràcia i tenen una nova Constitució, aprovada el gener de 1995.

En aquest país del cor de l'Àfrica, l'Església ha complert el seu primer Centenari. Els primers missioners van arribar a Bangui el 1894. Des d'aleshores l'Evangeli ha estat acollit amb goig pels centrafricans. La presència eclesial s'ha estès per tot el territori i avui hi ha set diòcesis, 100 parròquies i 537.400 catòlics.

S'ha tingut en compte especialment el catecumenat, la formació de catequistes i líders cristians. A començaments dels anys vuitanta es va crear a Bangui el Seminari Major nacional per a la formació dels sacerdots del propi país. Actualment els seminaristes són 77.

El treball evangelitzador de l'Església ha arribat fins als grups humans més allunyats i aïllats. Però no a tots. Els pigmeus són un exemple d'una ètnia que resta encara fora de l'Església. Dues missioneres laiques italianes estan fent tasca de promoció humana enmig dels pigmeus. (MUNDO NEGRO)

Mons. Joachim N'Dayen, arquebisbe de Bangui

Rwanda: 60.000 nens orfes

Prop de 60.000 nens de Rwanda continuen buscant als seus pares, gairebé dos anys després de la sagnant guerra civil entre hutus i tutsis. Ho va comunicar el Comitè Internacional de la Creu Roja (CICR) el passat 23 de febrer a Kigali. Globalment serien 88.000 els infants sense familiars, 60.000 dels quals sense cap notícia de què hi hagi sobreviscut algun dels seus parents. Aquests infants, actualment, viuen en orfanats de Rwanda, Zaire, Tanzània, Burundi i Uganda. Alguns, la família dels quals s'ha donat per morta, han estat adoptats per famílies de diversos països europeus. (FIDES)

Iran: càtedra de Teologia cristiana

La Universitat islàmica de Qum (Iran), centre espiritual de l'islamisme xiïta, ha instituït una càtedra de Teologia cristiana que, s'espera, contribuirà a millorar les relacions islàmico-cristianes. La lliçó inaugural va ser impartida pel teòleg italià, estudiós de l'Islamisme i de la cultura oriental, Franco Ometto, el qual va quedar impressionat dels coneixements dels estudiants sobre l'Antic i Nou Testament.

La Universitat islàmica de Qum té 40.000 estudiants a 85 instituts, així com 30 biblioteques amb 100.000 volums i manuscrits. Disposa de tècniques moderníssimes i està en contacte, via Internet, amb les biblioteques teològiques d'Universitats estatals i confessionals d'arreu del món. (FIDES)

Espanya

Han declarat els bisbes, Antonio Dorado i Carlos Amigo

S'espera una més bona relació de l'Església amb el nou Govern

C.C.

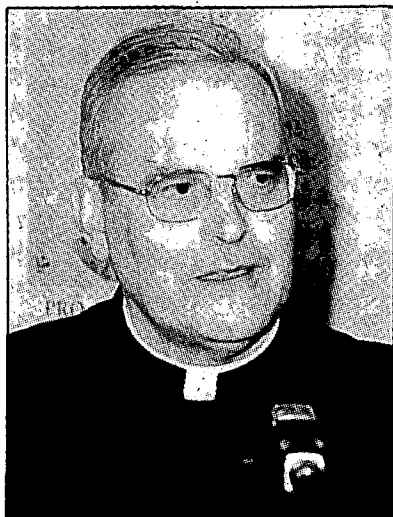
MÀLAGA/SEVILLA.— La Conferència Episcopal confia que amb el nou govern augmenti la implantació de l'ensenyament de la religió a les escoles. Així ho va manifestar el bisbe de Màlaga i president de la comissió d'ensenyament a la Conferència, Antonio Dorado, que va mostrar la seva esperança que amb el nou executiu millori la qualitat educativa i «es vagi avançant en la presència de l'ensenyament religiós».

«No deixem de reconèixer els grans avenços en el camp de l'educació en aquests anys de govern socialista, amb l'extensió i dotació dels centres», va manifestar Dorado, tot i que cal que «en aquesta nova fase s'aconsegueixi una aplicació més perfecta de la LOGSE i que les demandes de l'Església, entre altres col·lectius, es tinguin en compte».

El representant de la Conferència Episcopal va mostrar la seva confiança a establir «una nova via de diàleg» amb el nou govern per resoldre els «temes pendents» en qüestió educativa.

En aquest sentit, Dorado va recordar la petició realitzada a l'anterior govern socialista pel nunci del Vaticà, «que representa el compliment dels acords internacionals» i va reclamar la reunió de la comissió mixta Estat-Església per clarificar aquest aspecte.

Quant a les peticions al nou govern, Dorado va apuntar l'aplicació

Carlos Amigo

del conveni econòmic del professorat de religió a primària, una millor distribució de l'horari en la secundària, un reconeixement del departament de religió i una major presència de l'assignatura a la formació professional.

Pel que fa a l'arquebisbe de Sevilla, Mons. Carlos Amigo, ha declarat que, segons ell, «l'Església es vol apropar al nou govern exactament igual que ho ha fet a qualsevol altre govern, és a dir, oferint la seva col·laboració positiva per a tot allò en què es pugui servir a una comunitat».

«Cap partit polític —afegeix— té el títol de catòlic o confessional i són els capteniments ètics i públics els que aniran dient la seva forma de relacionar-se amb l'Església».

«Més que esperar que les relacions siguin millors, que

Antonio Dorado

sempre és desitjable, esperem que se solucionin temes importants, com ara, el terrorisme i el problema de l'atur, perquè qui no té treball no pertany al PSOE, ni al PP, ni a l'Església catòlica, sinó que és una persona que, entre tots, cal ajudar», ha dit també Amigo.

«Dins l'etapa socialista —ha afegit— hi ha hagut èpoques de més o menys diàleg, i moltes vegades això no depèn de les idees del partit, sinó també del caràcter dialogant de les persones que estan en els diferents Ministeris».

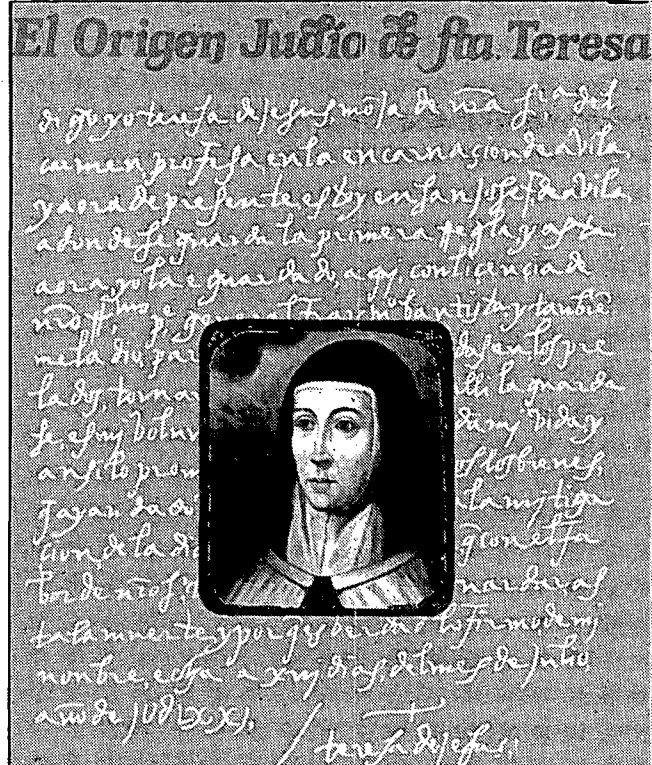
L'Episcopat espanyol prepara una guia sobre sectes

MADRID.— La Comissió Episcopal de Relacions Interconfessionals prepara actualment una guia sobre el tractament pastoral de problema sectari.

Es desitja que la guia, que tindrà unes 200 o 250 pàgines, estigui acabada per a finals d'any i hi intervendran experts. Una reunió preparatòria d'aquest text tindrà lloc a Madrid, demà dia 17.

En l'esmentada Comissió es desitja que la guia tingui una dimensió pastoral per realitzar una tasca preventiva davant el fenomen sectari i servirà, alhora, com a examen de consciència de la mateixa Església.

Encara que en principi el fenomen de les sectes afecta fonamentalment als països d'Àfrica i Iberoamèrica, a Europa són cada cop més freqüents els casos de joves que hi participen. (E.P.)

S'ha tractat la figura de la santa, sobre el seu origen jueu i en la seva condició de dona

Les noves «Moradas» de santa Teresa

ÀVILA.— El cardenal Marcelo González va clausurar la setmana passada el congrés sobre Teresa de Jesús, que ha posat fi a l'exposició «Castillo interior: Teresa de Jesús y el siglo XVI», inaugurada en el 25è aniversari del seu nomenament com a doctora de l'Església, en un acte en el qual hi van ser presents el bisbe d'Àvila, Antonio Cañizares, i l'alcalde de la ciutat, Dolores Ruiz-Ayúcar.

En la seva intervenció, Marcelo González va fer un recorregut pels èxits aconseguits per les dones d'ençà que, el 1923, l'orde dels carmelites i el bisbe d'Àvila van iniciar les gestions adients davant la Santa Seu perquè santa Teresa fos declarada Doctora de l'Església. Llavors, Roma va trobar l'«obstacle del sexe» per al nomenament, que va quedar pendent de dur-se a terme fins el 27 de setembre de 1970, quan el papa Pau VI la va distingir com la primera dona que va ser nomenada Doctora de l'Església.

Segons Marcelo González, la negativa de la Santa Seu el 1923, al·legant raons de sexe, «avui això molesta, però tan sols es pot entendre en el context social, històric i cultural de l'època». Tanmateix, va dir que «en la distància sideral que discorre des del 1923 fins al 1996, la dona ho ha conquerit tot; avui, la Santa Seu no al·legaria aquesta raó perquè llançarien un oprobí sobre si». Pel que fa a l'amor a l'Església professat per la Santa, va assenyalar que «llegir la fundadora del Carmel produeix una repugnància instintiva a parlar malament de l'Església, —tot i que hi hagi tants errors no en ella, sinó en els homes que la formen—, perquè Teresa va veure aquesta neteja sense límits que l'Església té». «En aquesta època postconciliar, l'allau d'hostilitats produïdes a l'interior de l'Església han deixat una mala impressió».

Així mateix, va equiparar el misticisme de la Santa al del papa Joan Pau II, dient que «igual que la Santa va recórrer els camins d'Espanya per realitzar les seves fundacions, el Papa transita per tot el món per portar aigua als llavis assecatges de Déu». En aquest punt, el representant eclesiàstic va apuntar que les 250.000 persones que han passat per l'exposició «Castillo interior» demostren la necessitat de l'home de cercar aliment diví. (SIC)

Ajuda'ns a salvar una vida!

TELÈFONS DE LA VIDA
204 71 11 i 417 39 64

- Centres d'acolliment de mares amb problemes.
- Ensenyament de planificació familiar natural.
- Grups de joves PRO-VIDA que promouen una cultura de la vida.

PRO VIDA

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA
Bonaplata, 42, 1º, Tel. 204 71 11 08034 BARCELONA

COL-LABORA FENT-TE SOCI

☐ Sí a la vida, desitjo rebre el butlletí informatiu PRO-VIDA

Nom.....

Adreça.....

Població.....

Província.....

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA- Bonaplata, 42, 1º, Tel. 204 71 11 08034 BARCELONA

Som gairebé a totes les llars

És del tot segur que la seva llar, com a la de milers i milers de famílies, hi ha instal·lat algun producte Roca.

Al llarg de més de 75 anys, el nostre objectiu constant ha estat augmentar la qualitat de vida proporcionant confort i benestar màxim, a tots els gustos i necessitats.

Això ens obliga a millorar allò que moltes vegades sembla immillorable.

Conegui les novetats de Roca. Hem aconseguit aplegar els últims avenços tecnològics amb el disseny més actual.

CAMBRES DE BANY
AIRE CONDICIONAT
CALEFACCIÓ
CERÀMICA

Roca

Barcelona

El document es va presentar amb motiu del Primer de Maig

«La Pastoral Obrera de tota l'Església»

BARCELONA.— En la vigília del Primer de Maig, el bisbe Joan Carrera va presentar el document: «La Pastoral Obrera de tota l'Església», aprovat per la Conferència Episcopal Espanyola al novembre de 1994, en un acte amb els representants del món obrer, presidit pel cardenal-arquebisbe Ricard M. Carles que el va cloure amb una eucaristia a l'Escola Tècnica Professional del Clot.

G.C.

Mn. Gaietà de Casacuberta, delegat de Pastoral Obrera de la Diòcesi de Barcelona va afirmar que l'aparició d'aquest document que s'ha fet públic amb un any de retard per la celebració del Concili Provincial, és «motiu de joia perquè és el reconeixement d'un estil de treballar, de testimoniar i de viure l'Evangeli en el món obrer. Tanmateix ens encoratja perquè seguim treballant per l'alliberament del poble obrer mitjançant la proclamació de la Bona Nova de l'Evangeli».

Tot seguit, Tica Font, que en els darrers tres anys ha treballat a fons aquest document, va explicar el procés d'elaboració que s'ha dut a terme: «Teníem la sensació d'estar poc valorats en el sí de l'Església perquè la Conferència Episcopal Espanyola mai havia aprovat un document específic integrant

dedicat a la pastoral obrera». També va recordar que la CEAS (Subcomissió de Pastoral Obrera) va iniciar el procés recollint l'experiència de molts militants obrers cristians de moviments i grups especialitzats. Per Font és molt positiu el projecte de revisió de vida que han fet els bisbes per conèixer més de prop la realitat d'aquesta pastoral i les mancances que tenen els obrers a les seves respectives diòcesis.

Per la seva banda, el bisbe Joan Carrera, responsable de l'àrea de Pastoral Obrera a l'Arxidiòcesi de Barcelona es va mostrar molt satisfet per aquest text que «marca una data històrica i que m'hauria fet feliç quan era jove, però engany també me'n fa perquè és una font de renovació per la nostra pastoral. L'evangelització del món obrer, objectiu central de la pastoral obrera, és preocupació, responsabilitat i tasca de tota l'Esgl-

Els participants a l'acte van comentar el primer document sobre la Pastoral Obrera

sia», és un dels punts fonamentals, va recordar el bisbe.

El document també recull els canvis que s'han produït en la societat en els darrers 50 anys i que ofereixen una nova imatge del món obrer: L'impacte de les noves tecnologies, la mundialització de l'economia, la flexibilització del mercat de treball imposat pel capital han provocat transformacions profundes, amb tot recorda el document que el món obrer continua existint. Aquesta informació és important segons Monsenyor Carrera «els canvis en la societat, els obrers eventuais, els aturats de llarga durada, els contractes d'aprenentatge... ens demanen un nou procés d'encarnació en el món obrer».

Reactivació de l'Acció Catòlica

Durant la trobada, el bisbe Carrera va constatar que el cardenal Carles s'ha proposat revitalitzar i fomentar la tradicional Acció Catòlica. Així ho demostra la publicació del document «Pla Diocesà de Prioritats per a l'Apostolat Seglar», coordinat per Antoni Matabosch, delegat general per l'Apostolat Seglar, i en el qual han participat un gran nombre de laics; i la sessió constitutiva del Consell d'Acció Catòlica de l'Arxidiòcesi, que feia vint anys que no existia a Barcelona.

«Amb aquestes accions, l'Arquebisbat expressa la seva confiança sobre l'important paper que

pot fer el laicat en aquesta diòcesi», va dir el bisbe Carrera.

El cardenal va ser l'encarregat de cloure l'acte. Es va referir al document de la pastoral obrera que «proposa un canvi, però sobretot, una conversió per dur a terme una nova missió». Monsenyor Carles va fer una crida als legisladors, als patrons, a les persones que poden introduir canvis per aconseguir una societat més justa perquè «la concentració del poder i la riquesa actualment és molt més gran que en altres èpoques». Tot seguit el cardenal va presidir una eucaristia on es va proclamar el Manifest del Primer de Maig que Catalunya Cristiana va publicar íntegrament en el núm. 867.

Entrevista a Mn. Gaietà de Casacuberta

«L'Església ha d'assumir els valors del món obrer»

Amb motiu del Dia del Treballador i de la presentació del document «La Pastoral Obrera de tota l'Església», que marcarà la tasca a realitzar en aquest àmbit en el proper mil·lenni, conversem amb Mn. Gaietà de Casacuberta, responsable del Secretariat Interdiocesà de Pastoral Obrera de Catalunya i delegat de Pastoral Obrera de la diòcesi de Barcelona.

G.C.

—Quins són els punts fonamentals del document i quina pensa que serà la seva incidència?

—El document incideix en l'Evangelització feta per la gent que se sent dins del món obrer encara que aquest sentiment cada vegada està més diluït, podríem dir l'evangelització en el món popular. Aquest document és el reconeixement d'un treball fet des de fa molts anys per la Pastoral Obrera a través dels moviments, dels capellans obrers, religiosos/es que estan en els barris i també de les parròquies de les nostres

barriades que porten més de trenta anys treballant amb aquest món que ens va arribar de la immigració.

Alhora és un nou punt de partida fer que tota l'Església vagi assumint els valors de l'Evangeli i del món obrer i popular i que es vagi educant en la solidaritat. Estem cridats a encarnar-nos en les noves situacions de pobresa i treballar per l'alliberament de tots aquests germans nostres. I la seva incidència serà efectiva si anem creant unes estructures començant per les parròquies i arxiprestats que relacionin la gent que treballa en aquest àmbit.

—Quins són els valors que ha aportat el món obrer al conjunt de l'Església?

—És important que ens fem aquesta pregunta. En primer lloc, un estil de senzillesa de vida i de relacions i en segon, uns nous valors evangèlics. Cal que descobrim què ens aporten figures senzilles com sant Josep, la Mare de Déu o Maria Magdalena. Moltes vegades la gent que tira endavant els plans del Senyor són gent que fa un treball anònim, en la quotidianitat, que ofereixen un testimoni senzill però autèntic de l'Evangeli.

S'ha obert la captació de donatius per al temple de la Sagrada Família

C.C.

BARCELONA.— Del 16 al 19 de maig té lloc l'habitual recaptació de donatius i aportacions perquè pugui continuar la construcció del temple de la Sagrada Família.

Entre les obres que s'estan duent a terme fins ara, destaca el fet que Josep M. Subirachs continua treballant en l'escena de Pilat que es renta les mans i ara fa la figura de Pròcula, l'esposa del governador romà. També s'ha col·locat la figura de Maria Magdalena. L'escultor treballa amb intensitat en la preparació de les portes centrals de la façana de la Passió.

Respecte la nau, després d'enllestir els quatre trams de Llevant, s'han iniciat els treballs preparatoris de Ponent, amb les bastides i la plataforma de treball i de seguretat corresponents. S'està avançant en aixecar les columnes estrellades de la nau central i es preveu col·locar les columnetes que suporten les voltes.

Continuen els estudis de detalls constructius de la Sagristia, també els de columnes arborescents del creuer, amb els inicis dels cimboris dels evangelistes.

A partir de la capta de 1996 s'obre una nova sala que completa la col·lecció del Museu Monogràfic del Temple de la Sagrada Família. La Càtedra Gaudí, amb la col·laboració del professor Joan Bassegoda, hi ha dipositat part dels dibuixos que conserva, per tal que així puguin admirar-se més fàcilment.

El cardenal Carles va presidir l'acte acompanyat del bisbe auxiliar Joan Carrera

Barcelona

S'ha escollit el Comitè de Continuitat de la Conferència d'Organitzacions Catòliques

BARCELONA.— L'acte d'adhesió al fòrum de les organitzacions catòliques d'adults va tenir lloc al col·legi de les Escolapijs del carrer Aragó el passat 7 de maig, amb la participació de 93 organitzacions de la diòcesi de Barcelona.

Marta Puyol

El Fòrum de les Organitzacions Catòliques d'Adults (FOCA) és la continuació de la Conferència de les Organitzacions Catòliques Diocesanes (COCD) que nasqué fa més de 20 anys de la necessitat de comunicació i coneixement mutu entre les organitzacions catòliques de l'Arxidiòcesi de Barcelona, a iniciativa de la Delegació Diocesana d'Apostolat Seglar.

Actualment, diversos esdeveniments eclesials aconsellen a la COCD un canvi en la seva estructura. Aquests fets són entre d'altres l'aprovació d'un Pla diocesà de Pastoral, els canvis en les Delegacions que estan destinades a promoure l'Apostolat Laical, les orientacions de la Conferència Episcopal Espanyola (especialment el document *Els laics cristians, Església en el món*, 1991) i les resolucions del Concili Provincial Tarragonense. La COCD veu necessari renovar els seus Estatuts que fins ara quedaven a nivell privat, i donar-los una aprovació formal per part de l'Arquebisbe de Barcelona. El canvi de nom, de Conferència a Fòrum, s'ha fet per tal d'adequar-la a la terminologia més freqüent avui dia. A fi d'obtenir una més gran efectivitat hi haurà dos fòrums, un d'adults i un de joves. El FOCA vol contribuir a una millora de l'acció solidària de les organitzacions, amb una visió evangelitzadora a fi d'augmentar l'eficàcia i l'acció de l'església. Es tracta per tant, de contribuir a promoure de forma orgànica i coordinada la participació dels fidels laics en la vida i missió evangelitzadora de l'Església en el món.

Una línia de continuïtat

L'arquebisbe de Barcelona en el transcurs de l'acte va assegurar que hi havia d'haver un lligam entre el que havia estat fent la Conferència i el que en el present voldria fer el Fòrum. També va destacar que la figura del bisbe tenia moltes responsabilitats, però que volia subratllar especialment, el factor d'unitat dintre de l'església diocesana i la catòlica. «Un bisbe intenta fer d'enllaç d'unió entre

tots els fills i filles de Déu a dins de la diòcesi. I evidentment, si el bisbe ha d'escoltar i aconsellar, també ha de ser aconsellat pels preveres, diaques, pels laics i pels religiosos.» D'altra banda, Ricard Maria Carles va subratllar que un perill que s'havia d'evitar és que algun grup pensés que no tenia cap influència a la pastoral diocesana perquè un sol fill o filla de Déu units per l'Esperit Sant era quelcom molt seriós en la comunió

divisions en el cos, sinó que tots els membres tinguin la mateixa sol·licitud els uns amb els altres.»

Les associacions ajuden a la corresponsabilitat

El Delegat General d'Apostolat Seglar, Mn. Antoni Matabosch va reflexionar sobre el laicat i i va assegurar que és molt important que la tasca d'aquest sempre que sigui possible no s'exerceixi individualment, sinó que es faci en associacions, que permeten madurar cristianament en contacte amb els altres. També va assenyalar que les associacions ajudaven a preparar els seus membres

ments de descristianització en la societat, però que malgrat aquestes dificultats hi ha un moment oportú d'evangelització i associacionisme laical. A partir d'aquí com diu el document és important que es promogui a l'Església un tipus de laic amb tres característiques, que tingui una clara identitat eclesial i cristiana, que siguin laics amb vocació evangelitzadora, i que siguin capaços de ser factors de comunió del seu moviment».

Eladi Homs, President del Comitè de Continuitat, va afirmar que el missatge cristià havia de servir de base per una entesa entre les organitzacions del Fòrum que havien de seguir quatre punts essencials «El primer punt és que evangelitzin els homes i les dones, el segon és la formació cristiana de les consciències de les persones de manera que l'esperit evangèlic amari els diversos sectors i ambients socials. El tercer consistiria en organitzar els laics perquè la comunitat cristiana tingui tots els recursos que necessita segons els dons i carismes de cadascú per assolir la màxima eficàcia en la seva missió. I finalment, treballar amb comunió i complemen-

Sr. Eladi Homs, president; Joan Carrera, bisbe auxiliar; Ricard Maria Carles, Sr. arquebisbe; Antoni Matabosch, delegat General d'Apostolat Seglar

dels sants, i per petit que fos, era important en la vida de l'Església. L'arquebisbe també es va adreçar a els moviments i les associacions que omplien la sala, dient-los que «de la mateixa manera que Pau diu que el cos és un encara que tingui molts membres i tots els membres del cos, tot i que són molts, en formen un de sol, així mateix fa el Crist. És a dir, la pluralitat està prevista a l'Església i és una conseqüència de Déu que ha disposat els membres en el cos com li ha plagut, i s'ha de tenir consciència que aquesta varietat és voluntat de Déu. Per això com a conclusió jo diria que no hi hagi

per la corresponsabilitat que havien de mantenir dintre i fora de l'església i al mateix temps per dialogar i aportar com a agrupacions cristianes la seva opinió i actuació a la vida de l'església. Mn Matabosch va afegir que les associacions laicals eren absolutament imprescindibles perquè el laicat pogués exercir com a tal i per aquest motiu el Sr. Cardenal acabava d'aprovar un pla diocesà de prioritats per a l'apostolat seglar que volia donar una nova força a tots els moviments i associacions de la diòcesi. El Delegat General d'Apostolat Seglar va remarcar que «El document fa referència a un context actual on hi ha ele-

tarietat amb tothom.»

Per acabar l'acte, Eladi Homs va presentar els Estatuts del Fòrum i després d'un breu col·loqui va tenir lloc la votació per crear una comissió gestora per fer-ne el seguiment i convocar la constitució del Fòrum, a través d'un equip de tres persones, abans de l'inici del curs que ve. L'escrutini dels vots va donar la responsabilitat de formar l'equip a tres representants respectivament de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat amb 42 vots, en segon lloc del Moviment Cristià de Mestres, amb 34 vots, i en darrer lloc de l'Apostolat de l'Oració amb 33 vots.

Eucaristia amb motiu del traspàs de l'escolapi i missioner Francesc Botey Vallès

Barcelona

Un exemple d'amor i de servei als més pobres

BARCELONA.— El pare provincial dels Escolapis, Andreu Trilla, va presidir una solemne Eucaristia el passat 2 de maig al monestir de Sant Pere de les Puel·les en memòria de l'escolapi i missioner Francesc Botey Vallès que va morir de forma inesperada a causa d'un accident de trànsit el propassat 14 d'abril a la Missió de Maconí a Mèxic on va ser enterrat. En el transcurs de la missa, Jaume Botey, germà del difunt, va llegir un article que ell mateix havia escrit sobre les últimes hores del Francesc que publiquem pel seu interès humà.

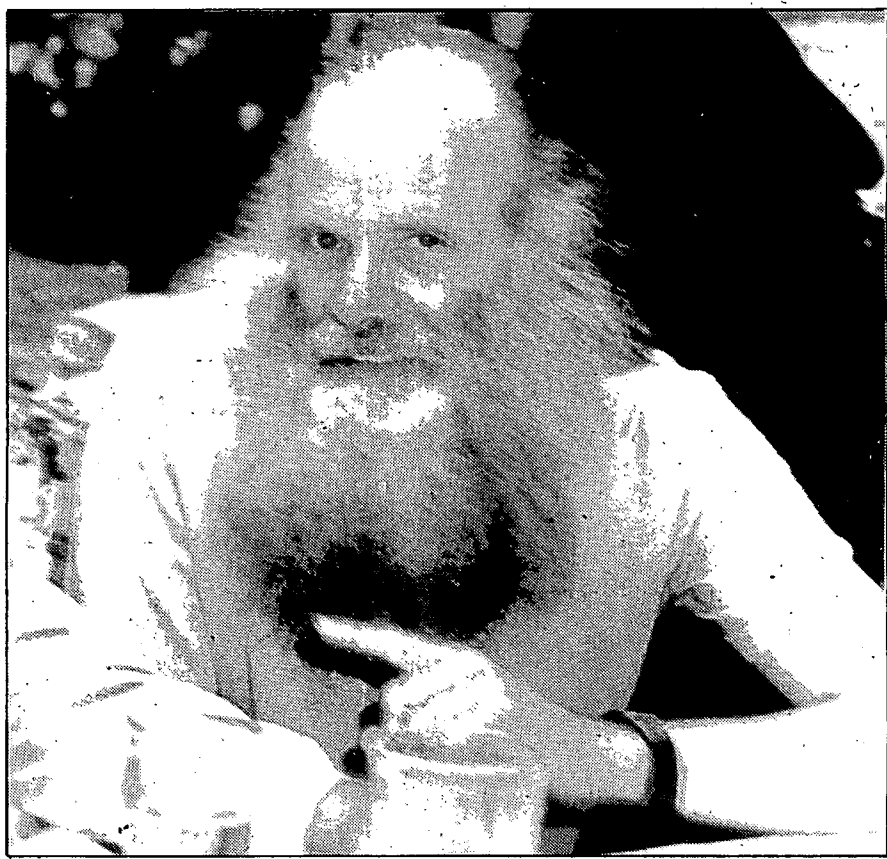
Glòria Carrizosa

L'església era plena de gom a gom. Ja feia 25 anys que Francesc Botey vivia entre els més pobres a la missió de Maconí, una zona minera i deprimida de Mèxic, però els seus familiars i un munt d'amics i companys —molts havien treballat amb ell al Camp de la Bota— van voler donar-li l'últim adéu amb l'emoció continguda però amb la joia de saber que ja gaudeix de la glòria eterna i que la seva obra continuarà perquè és obra de Déu.

El P. Trilla durant l'homilia es va referir a la mort d'en Francesc, en plena Pasqua. «Els qui el coneixíem experimentem un gran buit per la seva absència. S'ha de tenir molta fe per encarnar-se entre els més pobres com ell va fer. Ell va ser portador del

camí de les Benaurances. Ens hem de sentir ben agermanats amb el camí que ell va recórrer i demanar al Senyor que guiés sempre els nostres passos».

Entre els assistents es va repartir una poesia escrita al Camp de la Bota pel P. Botey a la seva mare, l'article abans esmentat, i una carta signada per la seva comunitat, la família Senec, la família escolapi i la família Botey, on agraeixen totes les mostres de suport i d'estima que han rebut. Afirmen que el pare *Pancho* va voler viure com un mexicà, allí va evangelitzar, va aconseguir èxits i fracassos i allà va morir i va ser enterrat. La gent va recórrer molts quilòmetres per retre-li una *beatificació popular*: li tiraven flors, l'engalanaven amb guirlandes blanques i li resaven el darrer pàrrofe. Aquí el vam acomiadar cantant-li un emocionat Virolai.

Francs Botey s'havia fet pobre entre els més pobres del Mèxic profund

Entre el Camp de la Bota i Maconí

Francesc Botey Vallès va néixer al Poble Nou el novembre de 1931, va entrar en el noviciat dels Escolapis el 1946 i vuit anys més tard va ser ordenat sacerdot. Va estudiar Ciències a la Universitat de Barcelona, Filosofia i Lletres a l'Havana i Dret a Salamanca i Barcelona.

Després d'exercir la docència a la ciutat comtal i a l'Havana, el 1963 se'n va a viure al Camp de la Bota, suburbi de barraques d'important presència gitana on els escolapis treballaven des de feia anys. Gran promotor del món gitano, va ser un dels creadors de l'escola *Chi-pen-ta-li*. La defensa d'aquesta ètnia i les crítiques al règim franquista li van costar un any de presó al centre concordatori de Zamora. Quan en va sortir les autoritats enderrocaren la Bota i el *Castell* del Camp, una antiga fortificació que s'havia habilitat com escola.

El setembre de 1970 el destinen a Maconí, una zona minera de Mèxic on ha treballat els darrers 25 anys defensant els drets de la població indígena i duent a terme diverses tasques de promoció social, cultural i religiosa de la comarca.

Les últimes hores d'en Francesc, recordades pel seu germà

Jaume Botey

No podíem sospitar que la mort el visités de manera tan inesperada: content i ple de projectes, amb una salut que li permetia seguir pujant i baixant a peu les crestes de la Sierra Queretana com havia fet durant els últims 25 anys. La veritat, però, és que la visita de la mort sempre és nova i inesperada per al qui la rep i per als seus amics.

Per l'estil de vida que va escollir potser no podia haver estat d'altra manera: en ple combat, en soledat, a terra i al costat de les pedres que estimava. Ens costa més imaginar-lo morint en pau i confortat al llit. S'havia fet pobre entre els més pobres del Mèxic profund, i no havia de morir com ells? També molts d'ells moren d'accident en aquelles fondalades vorejades per camins de terra i pols sense protecció. I sobretot perquè tots ells moren massa aviat, esgotats de tant caminar sense el menjar suficient o de déficits de salut que nosaltres aquí solentem amb facilitat.

Va escollir aquell lloc a 2700 metres d'alçada per anar a viure i portar entre les muntanyes una vida contemplativa viscuda en una comunitat més que pobre, el Chineial, d'horaris i pregària gairebé monàstica. Els seus inspiradors, citats contínuament en els seus escrits, Sant Pacomi del desert, Sant Benet, Sant Francesc d'Assís, Carles de Foucauld. També eren ells els que l'inspiraven a concretar-se en accions pràctiques: la cooperativa de *El pan de la esperanza*, la petita cooperativa Gandhi de teixits, les

Caixes Populares per fer front a les necessitats més immediates dels *ranchos*, l'alfabetització, el Centre de Salut, la Secundària, els equips de catequistes. O, més enllà encara, a encapçalar una protesta contra l'empresa ianqui que havia comprat la Mina Negra, font principal dels ingressos a la comarca, o contra la construcció d'una carretera finançada pel Banc Mundial que sense indemnització espoliava els camperols de les seves terres.

Perquè des d'allà, com des de qualsevol petit racó del Tercer Món més que d'entre nosaltres, es palpa la brutalitat de l'extorsió dels rics sobre els pobres. Les seves últimes cartes no són sinó un continuat crit sobre les repercussions de la crisi mexicana sobre els més pobres. Per això, també des de la soledat contemplativa d'aquelles muntanyes parlava de la necessitat de mitjans humans globals com a única possibilitat per a donar sortida a la fam de 3/4 parts de la humanitat.

El que hem viscut durant aquests dies és difícil d'explicar. Després de l'accident va ser traslladat a l'Hospital de la Seguretat Social de Querétaro on van fer tot el que es va poder, però hi va morir a les poques hores. Per voluntat del Senyor Bisbe, va ser instal·lat a la Catedral, on va estar durant un dia... El mateix Senyor Bisbe hi va dir una primera missa de cos present i hi va deixar la seva estola. A la tarda hi va haver un funeral amb assistència massiva del clergat, religiosos i poble i durant tota la nit la gent de Querétaro va ser passant per la Catedral per a despedir-se'n.

L'endemà matí el pujaren a Maconí (uns 200 Km), on va ser dipositat a la plaça del poble, tot ell engalanat amb guirlandes blanques de difunts, durant gairebé dos dies esperant la nostra arribada. Hem sabut les escenes de la pujada i de com la gent sabien el lloc i l'hora per on passaria i l'esperaven per tirar-li flors, amb llumenetes enceses o per fer el petó a la caixa.

Quan els germans vam arribar, quarts de dues de la nit, la plaça de Maconí continuava plena. Eren aquelles cares recremades pel sol. Havien caminat hores amb les criatures per ser-hi i havien de tornar a caminar hores per tornar. Portaven flors, llumenetes i pancartes: *Padre Pancho, para el rancho de la Mojonera tú sigues vivo*, i així els d'altres. Arrupits sota la flassada, la *cobija* o *sarape* esperaven en silenci el pas de les hores. Què acostumats que estan els pobres a esperar! Després de la missa d'acció de gràcies més que de funeral, van voler que tornés a passar, sobre les espatlles dels veïns i per última vegada, per tots els carrers del poble. Va ser enterrat dintre mateix de l'església de Maconí sota un Sant Crist com els de Giotto que ell mateix havia pintat.

L'endemà, parlant per telèfon amb don Samuel Ruiz, bisbe de Chiapas, que sortia de la Conferència Episcopal, ens deia: «després ens preguntaran què hem fet amb els pobres. Però la veritat és que només els mateixos pobres tenen la resposta».

Donem-ne gràcies a Déu

Girona

El Concili: fem-lo nostre!

Jaume Reixach

GIRONA.— El proper 4 de juny farà un any de la cloenda del Concili català. La demora de la «recognitio» oficial s'ha convertit en la pedra de toc de la nostra fidelitat a l'Església local, més enllà de la decepció (però no insensible a ella) que l'Església jeràrquica de Roma provoca amb els seus silencis incomprensibles per als fidels senzills.

Sortosament, el nostre bisbe Jaume Camprodon no és gens indiferent a aquest desconcert i mira de pal·liar-lo. Amb el lema «El Concili Provincial: camins per fer-nos-el nostre», el bisbe Jaume està duent a terme una autèntica campanya d'acolliment del Concili. Aquesta campanya es va iniciar —tal com vam explicar en aquest espai de crònica gironina— el primer diumenge de Quaresma a la Catedral.

Últimament, el bisbe Jaume es va fer present a la VI Trobada de Consells Pastorals Parroquials de la zona pastoral de l'Empordà. L'eix d'aquesta trobada, que també va ser presidida pel vicari episcopal de la zona, Mn. Enric Sala, va ser la xerrada del prelat sobre el camí recorregut d'ençà que el Concili es va posar en marxa. Hi ha, doncs, una voluntat ferma, per part del bisbe Jaume, que la

El bisbe Jaume està duent a terme una campanya de promoció del Concili

feina i la doctrina del Concili no quedi en paper mullat. I no perd ocasió per remarcar que la nostra renovació passa per la línia del Concili. Quan aparegui aquesta crònica, la presentació del Concili també s'haurà fet a dues zones més: Girona i la Costa. A poc a poc, totes les zones i els respectius Consells Parroquials hauran pogut sentir, de boca del bisbe Jaume, quin ha de ser l'acolliment concret amb què cal fer nostre el Concili.

«ACAS» i la prevenció de la sida

Els gironins comptem amb ACAS, una Organització No Governamental (ONG) que treballa intensament en la prevenció de la sida. L'especialitat d'ACAS és l'estudi de la malaltia, però també —i sobretot— l'acolliment i l'atenció als malalts de sida. ACAS ha obert diversos centres, a Olot, Figueres i Sant Feliu de Guixols. I ara, gràcies a la col·laboració del Bisbat, acaba d'estrenar una nova seu a Girona, concretament al carrer Bellmirall nº 4. Aquesta casa —un pis molt ben situat, prop de la Catedral— havia pertangut a un capellà molt estimat pels gironins, Mn. Martirià Brunsó. Els gironins encara recorden que cada matí Mn. Brunsó feia un recorregut (que només ell sabia) portant la comunió als malalts. Un ramell

de flors silvestres avisava —indirectament— que el pas del mossèn, que mai no va deixar de portar sotana, era el pas del Viàtic. Ara la seva casa es convertirà en aquest sagrament modern de la solidaritat. Els malalts de sida, o els que senten el temor de ser-ne, trobaran en aquest pis, de forma totalment gratuïta, les atencions que necessitin. I podran comptar amb la confidencialitat que el cas exigeix. Es tracta d'una d'aquelles col·laboracions —Bisbat i una ONG— que satisfan tothom, creients i no creients. La veritable caritat no posa condicions.

D'altra banda, el bisbe emèrit de la diòcesi de Sogorb-Castelló ha tornat a la seva diòcesi de Girona, ha tornat a casa. El Dr. Josep M. Casas ha decidit acollir-se a la comunitat de germanes clarisses de Vila-Sacra, juntament amb el seu secretari particular, mossèn Joan Güell, capellà igualment gironí.

Confirmacions a la Catedral

C.C.

GIRONA.— El dissabte 11 de maig es va celebrar a la Catedral l'acte d'administració de la Confirmació als nois i noies de les parròquies de la ciutat que s'han preparat en aquests darrers cursos.

Carta Dominical

RICARD M. CARLES

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Les tradicions i la gent gran

Fa pocs dies, es preguntava preocupat un sacerdot de la nostra diòcesi: ¿Quines són les tradicions que deixem a les generacions que pugen de cristians? Certament, ¿quines tradicions de devoció personal —que faciliten les relacions amb Déu— i d'expressió social de la fe dins la comunitat catòlica deixarem d'herència als qui vénen darrere nostre? Una pregunta que fa pensar, quan constatem que molts adolescents i joves no tenen, per a la seva expressió religiosa, ni el suport mínim d'unes oracions i unes pràctiques —les més substancials—, perquè les ignoren. Hi ha llocs on s'han deixat morir manifestacions socials de la fe arrelades feia segles en el sentiment del poble.

«La tradició —diu respecte d'això l'acadèmic Alvar— és l'amor als qui ens van conformar, però no podem conèixer; amor a allò digne de ser conservat i que hem de transmetre en llegat. Sentir-nos dins una tradició és conèixer-nos i identificar-nos. Perquè hi ha una memòria col·lectiva que és un do que ens ofereixen, en néixer, aquestes tres fades que envolten el nostre bressol, cofre del tresor on s'amaguen la llengua i les creences, la fidelitat i els somriures. Tradició és cultura col·lectiva; tot allò que continua essent nostre si arribem a oblidar tot el que hem après individualment pels camins de la vida. Això fa que sigui més nostre, perquè no ens ve com un préstec, sinó com un aliment que, sense voler-ho, xuclen a través d'aquestes radícules incomputables i invisibles que ens ajuden a nodrir-nos.»

Hem de vetllar, no cal dir-ho, per la llengua, però no sols per ells, sinó per la cultura que ens transmet, com vaig dir a la missa de la diada de sant Jordi a la Generalitat.

Hem de vetllar pel que diem i per com ho diem. I què diem: Que les nostres arrels són cristianes; que hem de transmetre els valors dels nostres avantpassats que afecten la persona integral, els valors radicals de la família, les virtuts que han caracteritzat sempre el nostre poble; com ara l'honestetat, la laboriositat, el suport —repetim-ho— a la família, la capacitat de diàleg, la solidaritat, el respecte als més grans...

Han quedat tallades moltes arrels que afecten la cultura humana, tant com l'humus personal i social del nostre país.

La persones grans tenen una gran missió a la societat i a l'Església. Perquè tenen una gran capacitat per transmetre'ns els valors millors de la nostra cultura humana i cristiana: els valors que perduren sempre, perquè són perennes. I que quan perden consistència, en resulten tocades les persones i les estructures socials.

No fa gaire, hem celebrat a Barcelona la trobada dels membres de «Vida Creixent» de Catalunya, les Illes i Andorra, que tant de dinamisme mostra entre nosaltres; i va aplegar milers de persones a la sala Barcelona '92 del Palau Sant Jordi.

Que Déu els premii, a tota la gent gran, la seva fermesa a conservar i a transmetre els valors, les conviccions profundes, la fe dels nostres avantpassats, damunt la qual van construir Catalunya.

EDITORIAL REGINA, S.A.
EDICIONS D'INTERÈS:

MISSAL FERIA

EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

REPERTORI D'HIMNES PER A LA CELEBRACIÓ CANTADA DE LA LITÚRGIA DE LES HORES

LA VEU DELS PARES DE L'ESGLÉSIA EN LA LITÚRGIA DE LES HORES

ELS AUTORS DE LES LECTURES PATRÍSTIQUES DELS OFICIS DE LECTURA

SEGUIM JESÚS

Col·lecció de 3 volums amb estoig

ELS MANAMENTS DE DÉU - LES BENAURANCES -

LES OBRES DE MISERICÒRDIA

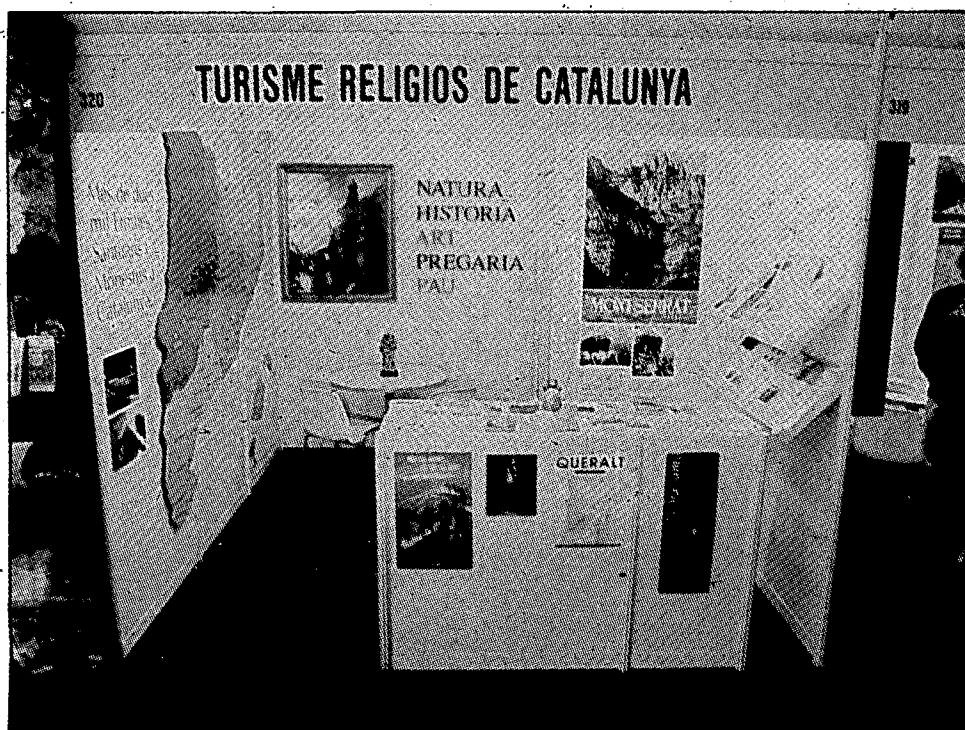
TEXTOS CATEQUÍSTICS PER ALS INFANTS

Mallorca, 87-89. Tel. 322 17 11. Fax 322 53 69 - 08029 Barcelona

Barcelona

Mostra d'un estand de turisme religiós

BARCELONA.— Del 25 al 28 d'abril, en el marc del Saló Internacional de Turisme, el Secretariat Interdiocesà de Catalunya i les Illes ha presentat un estand de Turisme Religiós, on s'exposava un mapa de Catalunya, amb els principals santuaris del país, els anuncis específics de turisme religiós i els serveis pastorals, socials, d'acolliment i d'hostatgeria propis, juntament amb una nombrosa exhibició de fulletons, llibres de santuaris i de pastoral de turisme.

L'estand de turisme religiós al Saló Internacional

Mn. Salvador Batalla

El gran nombre de visitants a l'estand religiós per motius de diversa índole com un interès informatiu, la necessitat de buscar llocs on trobar Déu, el fet de voler-se

reconciliar amb un mateix i amb els altres i congraciarse amb la natura, fan pensar en l'encert d'aquesta presència de l'Església en el camp del turisme.

Cada vegada més, l'home modern, malmès per tants enlluernaments, cerca i anhela una geogra-

fia de l'Esperit, del sagrat: santuaris, monestirs, cases religioses, romeries, pelegrinatges i aplecs.

Catalunya és un país d'antigues i profundes arrels religioses. L'inventari d'esglésies que té en curs Josep M. Gavin compta amb més de 30.000 edificacions religioses, la qualitat i la bellesa de les quals són un segell d'autenticitat i de vàlua. El turisme religiós és una oferta que, avui, un cristià no pot deixar en el silenci i en l'oblit.

URGELL

Els matrimonis canònics van augmentar el 1995

Antoni Mirabet

LA SEU D'URGELL.— Qui gosa dir que les parelles ja no es casen... que «passen de l'Església»? La resposta: al bisbat d'Urgell, el 1995, es van celebrar nou matrimonis canònics més que l'any anterior, dada que representa un augment de l'1'5%.

L'Oficina d'Estadística del Bisbat ha facilitat les següents dades referents a l'any 1995: 1.259 baptismes, 608 matrimonis canònics i 1.528 exèquies. Les xifres fan relació al moviment parroquial de les comarques del Bisbat. Quant als matrimonis canònics, en relació al 1994, s'acusa un creixement de l'1'5%. La dada és suficientment vàlida, més encara en un marc demogràfic tan baix, per rebatre les opinions negatives de persones angixades i catastrofistes.

Celebració del Dia del malalt

Les malalties mentals afecten a un 27% de la població

Mn. Forcada

BARCELONA.— Amb motiu del Dia del Malalt, que enguany es va celebrar el diumenge 12 de maig i que va ser dedicat al malalt mental, el dissabte 4 de maig es va celebrar a l'Institut Mental de Santa Coloma una trobada en la qual van participar professionals de la salut, malalts mentals i amics.

L'objectiu era expressar des de la pregària i el lleure la solidaritat i la integració dels malalts en un món on tant abunda la incomunicació. Va cloure l'acte monsenyor Jaume Traserra, bisbe auxiliar de Barcelona i responsable de la Pastoral de la Salut a la diòcesi.

L'Església recorda d'una manera especial els malalts en la seva diada. Enguany es dedica al malalt mental. Aquestes malalties afecten entre un 22 i un 27 per cent de persones arreu de l'Estat espanyol. N'hi ha de tota mena: esquizofrènia, neurosi, oligofrènia, epilèpsia, toxicomanies, i n'hi ha d'abandonats i sense treball, etc.

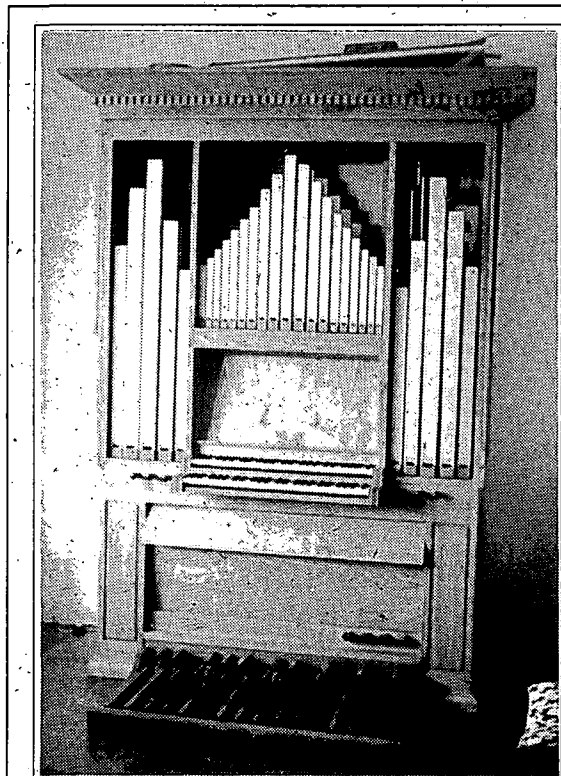
Pel fet de tendir a disminuir el nombre dels internats als hospitals psiquiàtrics, mercès a tractaments farmacològics reeixits, molts malalts mentals vagaregen, altres estan en pisos, o bé en albergs o amb la família. Això significa que hi ha un augment del nombre de ciutadans que abans se'ls recloïa i ara necessiten una incorporació a la societat. Avui sols són internats un 1 per cent del total de persones afectades.

L'Església vol recordar en aquesta jornada que encara són molts els malalts psiquiàtrics als quals de fet se'ls aïlla i se'ls manté en la ignorància ciutadana, quan són persones que tenen dret a una assistència integral: somàtica, psíquica, social, moral, cultural i religiosa. També tenen dret a la seva llibertat, dins els límits de la malaltia, i a ser tractats com a persones amb tots els seus drets. La malaltia psíquica moltes vegades condueix a una marginació que potser seria evitable si hi hagués un suport més directe i sense tants prejudicis vers els mateixos malalts mentals i s'ofereís als seus familiars una solidaritat i un acompanyament més valuós.

Ha començat l'escolania de petits cantors del Sagrat Cor

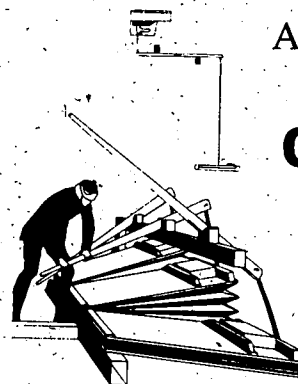
C.C.

SABADELL.— El diumenge 21 d'abril, la parròquia del Sagrat Cor va donar inici a la seva escolania de petits cantors, en el marc de la missa oficiada pel rector de la parròquia Josep M. Martí, i va consistir en la benedicció i imposició d'unes túniques-blaves als nens i les nenes cantaires. El director de l'Escolania és el mestre Miquel Fernández.

A & K ORGANOS DE VIENTO S.C.P.

Antón Llaurodo Klaus Fischer

CONSTRUCCIÓ D'ORGUES

- Manteniment, afinacions i reparacions.
- Pressupostos sense compromís.
- Restauració d'instruments històrics.
- Orgues per a acompanyament i continu lloguer.
- Més de vint anys d'experiència i la qualitat pròpia de la nostra feina, són una sòlida garantia.

C/ Planeta, 12 - 08012 Barcelona. Tel./Fax (93) 237 65 69

Tarragona

El Vaticà autoritza la coronació canònica de la Mare de Déu de Paretdelgada

LA SELVA DEL CAMP.— El proper dia 25 de maig és la data escollida per la parròquia de Sant Andreu per dur a terme la coronació canònica de la Mare de Déu de Paretdelgada, patrona del municipi i que és venerada a l'ermita del mateix nom, situada a les rodalies de la població.

Joan Boronat

Amb aquesta autorització, la imatge de la Verge adoptarà el nom de Maria de Paretdelgada i es constituirà patrona principal del poble. L'impulsor de la coronació canònica de l'esmentada imatge és sense dubte l'actual rector de la parròquia selvatana, mossèn Eugeni Ferré, que des de fa anys ha treballat per aquesta causa. La iniciativa ha comptat amb el suport de nombroses entitats i col·lectius, així com de l'Ajuntament de la Selva del Camp.

Els actes per celebrar la coronació van començar el 28 d'abril amb una missa a l'ermita de Paretdelgada i el trasllat de la

El Santuari de Paretdelgada és un monument arqueològic de gran interès

imatge fins a la parròquia, que serà exposada per a la seva veneració. A continuació es farà un «quinzenari» al temple, adreçat als fidels.

Entre el 24 i 25 de maig es farà una vetlla

solemne per procedir després a la coronació canònica. L'endemà, la imatge de Maria de Paretdelgada serà retornada al seu santuari amb una processó que sortirà des de l'església parroquial.

Llibre sobre la custòdia modernista de la catedral tarragonina

J.B.

TARRAGONA.— Per Sant Jordi va aparèixer el llibre «La custòdia modernista de la Seu de Tarragona» del qual és autor Antoni Martínez. El volum ha estat editat per l'Institut d'Estudis Tarraconenses Ramon Berenguer IV. L'autor fa una anàlisi d'aquesta peça singular, examinant-la no de forma aïllada, sinó en relació a diferents conceptes: religiós, històric i artístic, exposats sinòpticament.

SOLSONA

Catequesi a tots nivells

Lluís Badia i Torras

BELLPUIG.— La parròquia d'aquesta localitat urgellenca ha endegat la catequesi d'infants, la de la família i la dels joves per a la Confirmació, com cada any, i ha reprès la catequesi d'adults que no es realitzava des de fa uns quants anys. El Consell parroquial va demanar que es posés en marxa de nou per tal d'ajudar a posar al dia la fe de la gent adulta. Les sessions d'aquesta catequesi es fan els segons dijous de cada mes a les 21'30 hores al casal parroquial. Així mateix, s'ha revitalitzat el grup de Litúrgia que demana nous col·laboradors per tal que les eucaristies dominicals siguin plenament participades.

LLEIDA

Castelló Aleu, nou protomàrtir dels joves lleidatans

Jordi Curcó

LLEIDA.— El bisbe de Lleida, Ramon Malla i Call, va qualificar el jove lleidatà Francesc Castelló i Aleu, que va morir afusellat per la seva fe el 29 de setembre de 1936, com el protomàrtir dels joves de Lleida, en el transcurs d'una missa celebrada el vespre del dia 22 d'abril a l'església de Sant Pere, temple que havia estat en vida la parròquia de Castelló i Aleu.

La missa va ser anunciada amb el lema «Sí, sóc cristià», que va ser l'afirmació del jove màrtir davant el Tribunal Popular que el va jutjar i condemnar a mort al palau de la Paeria de Lleida. Després de la celebració es va repartir entre els nombrosos fidels un tríptic, editat en català i en castellà, per donar a conèixer la vida exemplar d'aquest jove, a la vegada que es convidava a participar en l'associació promotora de la seva causa de beatificació, la qual es troba en un estat molt avançat a l'espera d'una propera i solemne proclamació com a beat.

Pregària per la beatificació de Mare Esperança

J.M.

LLEIDA.— El dilluns dia 20 d'abril a l'Hogar Mare Esperança va haver-hi una Trobada de pregària demanant la beatificació de la Mare Esperança Gonzàles Puig, fundadora de les Missioneres Esclaves de l'Immaculat Cor de Maria. El mateix dia també va haver-hi una altra Trobada de pregària al Col·legi Cor de Maria de Lleida.

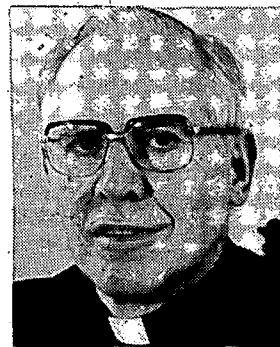
La GOAC i la JOC commemoren l'1 de maig

Jaume Montaña

LLEIDA.— La Germandat Obrera d'Acció Catòlica (GOAC) i la Joventut Obrera Catòlica (JOC), seguint una tradició antiga, fidels a la consciència i compromís social amb el món del treball des de l'exigència de l'Evangeli, van celebrar la festa de sant Josep Obrer, Dia del Treball. Els actes commemoratius es van celebrar a la parròquia de Nostra Senyora de la Mercè. A les 10 del matí l'eucaristia, seguida d'una sessió informativa sobre la història dels 50 anys de la GOAC, tot visionant un vídeo que la recull i que està patrocinat per la Comissió General de la GOAC i menjant el típic i tradicional coca i vi. Un dinar de germanor a les Basses d'Alpicat va ser el botó d'or de la jornada.

RAMON TORRELLA CASCANTE

Arquebisbe de Tarragona i Primat

L'esperança cristiana

Un autor francès, Péguy, ha parlat de l'esperança com d'aquella noia que camina donant les mans a les seves germanes grans: la fe i la caritat.

Sant Pau ens diu: «Mentrestant, subsisteixen la fe, l'esperança i la caritat, però la més gran de les tres és la caritat» (cf. 1 Co 13,13).

La fe i l'esperança són les virtuts dels qui pelegrinem per aquest món vers Déu, a qui encara ni veiem ni posseïm.

Els benaurats del cel no tenen veritable esperança: veuen Déu i tenen la perfecta joia de posseir la felicitat sense por de perdre-la.

Els ja no estan sotmesos a la llei dels qui viuen en la fervent confiança, als quals, però, llur feblesa deixa exposats al risc d'un fracàs.

És en això que l'esperança és característica de l'home pelegrí, està feta de certesa i d'incertesa alhora, i també d'una inquietud que subsisteix fins al final.

L'adagi popular diu: «Mentre hi ha vida, hi ha esperança». També podem dir: «Mentre hi ha vida, només hi ha esperança», en el sentit que tenim l'esperança, però no la certesa de la nostra felicitat.

Sigueu sempre, Senyor, la font de la nostra joia i la certesa de la nostra esperança.

Vida Creixent

Tres discursos i un sol objectiu

De la trobada del 17 d'abril, després de l'ullada general que ens en donava l'amic Josep Alcañiz en aquesta pàgina, fa quinze dies, magistralment, reflectint l'entusiasme fraterno de la jornada, cal que fixem l'atenció en els tres discursos que assenyalen el ritme del nostre Moviment aquí, a la resta de l'Estat espanyol, a Europa i al món.

J.L. Fernández Coll

Coordinador diocesà de Barcelona

Va iniciar el seu discurs recordant les Trobades anteriors de *Vida Creixent*, a Poblet, Igualada, Girona i Lleida, en les quals, com en aquesta de Barcelona, ens apleguem per donar testimoni de la nostra fidelitat a l'Església i de la nostra solidaritat amb els homes i dones del nostre món... Va glossar magistralment el lema de la Trobada, *Voluntaris per la Solidaritat*, formulat com a conseqüència del temari que tots els grups de Vida Creixent han seguit durant el curs, *Valors humans i transcendents*.... Deia Fernández Coll que no ens adonem de la importància que tenen les coses fins que ens manquen, i va destacar la importància i el pes que en la societat d'avui té la gent gran... perquè no som, ni podem ser, una càrrega per a ningú, som voluntaris per la solidaritat, i tenim un pes específic en l'Església i en la societat que ens envolta. Hem de posar vida als anys, i no anys a la vida. I hem d'acceptar aquesta vida amb totes les limitacions que comporta...

«Si és veritat que hem acceptat el fet de deixar les nostres activitats professionals i de treball, com a jubilats que som, i que acceptant la nostra edat acceptem la minva de les nostres forces i vigor, també hem de dir que acceptem aquest món canviant que estimem amb la nostra més forta voluntat de servei i amb il·lusió per la vida que ens queda. Amics per sempre, voluntaris i solidaris amb el món fins el final de la nostra vida, amb fe i amb amor. Viure és estimar. (...) El que dona sentit a la vida és estimar. (...) Progressar en la vida és progressar en l'amor. Estimar és no pensar en un mateix, és cercar el bé d'aquells que estimem i trobar el nostre bé en el bé dels altres.»

Acabà el seu discurs, dient: (...) «la nostra condició de laics seculars, compromesos en l'alliberament dels homes i a la vegada contemplatius; engatjats en la renovació de la humanitat i alhora en contínua conversió personal. En

definitiva, viure en el món sense ser del món.»

F. Díaz Mauriño
President nacional de Vida Ascendente

Inicia el seu discurs remarcant l'impressionant fet de veure'ns reunits; impressionant el fet que quan la societat ens margina i ens diu classes passives; aquí demostreu que som actius malgrat les nostres mancances; impressionant perquè no ens reunim per demanar sinó per donar. «Donem testimoni, amb la nostra presència aquí, de la nostra disponibilitat i servei als altres, donem testimoni de solidaritat....»

És des d'aquesta perspectiva que cal veure aquest acte impressionant en el qual conflueix gent gran de tot Catalunya, Balears i Andorra. Vosaltres, els catalans, teniu, entre altres, una qualitat molt destacada: la vostra capacitat per associar-vos, organitzar-vos i treballar en comú en un fi determinat. Moltes vegades he tingut ocasió de prendre contacte amb moltes diverses associacions de voluntariat, i sempre han destacat els d'aquesta regió per

la seva constància; organització i desenvolupament... Aproveiteu aquestes qualitats innates... No tanqueu en vosaltres mateixos aquestes gràcies, o carismes com ara es diu, que el Senyor us ha donat i compartiu-les amb els altres....»

«Potenciem tots un Moviment que l'Esperit Sant ens ofereix en aquests temps que la gent gran té una vida més llarga i sana, en un temps que s'està avançant l'edat de jubilació, amb regulacions d'ocupació, per sota els 60 anys, quan a aquestes persones els resten encara gairebé 25 anys de vida útil.»

Acabà el seu discurs demanant «amor i fidelitat al Moviment, que aquest sigui el motiu de conversió i compromís. No temeu, que el Senyor no solament ens crida per seguir-lo, sinó que també ens dona les gràcies necessàries per seguir-lo i amb el nostre testimoni donar-lo a conèixer als altres.»

Alberto Marxuach
President de Vie Montante Internationale

Va començar el seu discurs evocant la memòria dels inicis de *Vida*

«Ara que som grans i tenim més temps per fer-ho, ens volem sentir també solidaris per ajudar a tothom a la parròquia, a la família, als companys i a tots els que necessiten que els estimem i els ajudem»

(Del discurs de Joan Viñas, en la X Trobada de Gent Gran de Catalunya, les Illes i Andorra)

Creixent que va néixer en el cor d'un català, Joan Viñas, quan l'any 1983 va assistir al congrés nacional de *Vie Montante* celebrat a Toulouse... També a Toulouse, al marge del Congrés, es va llançar la idea de fundar l'organització *Vie Montante Internationale* (VMI), independent de la VM francesa, per unir i coordinar i promoure el Moviment a tot el món. I, fent història, va recordar que Joan Viñas va ser durant uns anys el coordinador de la VM a Europa. Ara, la desena gran Trobada en la qual confraternitzen les VC de Catalunya, les Illes i Andorra, és un magnífic signe de la vitalitat del Moviment... El més important, segons Marxuach, d'aquesta trobada, i que tindrà ressò arreu del món, és el que qualificaria de «fronterer» dins l'«aggiornamento» del Moviment: «Voluntaris per la Solidaritat», subratllant que està en sintonia amb els temes d'altres trobades pròximes: El de VM d'Europa, pel maig, *Missió dels grans a l'Europa d'Avui*; el de VA a Espanya, pel juny, «Sóc aquí» (la resposta de Samuel i la nostra a la crida del Senyor); i el projecte de tema per a la trobada mundial de 1998: *VMI, presència activa al món*.

Va assenyalar que aquest tema correspon plenament a les grans orientacions contingudes en el Decret de reconeixement del Mo-

viment per la Santa Seu, recomanant el seu estudi i meditació a tothom. Va extreure algunes paraules considerant-les particularment expressives en relació del tema d'avui, quan el decret es refereix al «sentit de compromís espiritual, apostòlic i socio-cultural, així com al compartir fraterno»... També esmenta el document «el do gratuït de si»... Aquest carisma és la raó de ser del Moviment, i allò que ens impulsa a la nostra missió com a persones i com a moviment...

L'any 2000, va dir, serà l'any del Jubileu, i l'any 1999 ha estat decretat per l'ONU «Any de la Gent Gran»... VMI prepara un procés de participació màxima en aquests esdeveniments d'acord amb la Santa Seu, d'acord amb els programes de l'ONU i en col·laboració amb el màxim d'organitzacions catòliques relacionades d'una manera o altra amb el tema de la gent gran.

Acaba el seu discurs assenyalant que cal aprofitar aquestes circumstàncies per donar la major ressonància possible al nostre missatge, dins i fora de l'Església... exhortant a tots els presents a una màxima participació de V.C., en els programes anunciats; a estudiar en profunditat el decret pontifici de reconeixement de VMI; i, finalment establir o estreñer els llaços d'agermanament amb les Vida Ascendente dels països de l'Amèrica Llatina.

Un decret transcendental

El «Pontifici consell pro Laics» amb data 25 de març de 1996, Solemnitat de l'Anunciació del Senyor, va fer públic el Decret segons el qual es reconeix l'Associació Vie Montante Internationale, a la qual pertany el nostre Moviment de Vida Creixent. Aquest decret, traduït de la versió francesa, diu així:

«Havent rebut la petició de reconeixement per part de l'Associació Vie Montante Internationale (VMI);

Considerant que aquesta Associació, fundada a Roma l'any 1985, ha aprofundit la seva missió pròpia en l'Església i es desenvolupa a diversos països i continents per permetre a les persones d'edat i a la jubilació de tenir plenament el seu paper en la comunitat civil i eclesial i ser subjectes actius de la seva pròpia evangelització;

Reconeixent que la seva acció coincideix amb les finalitats pastorals de l'Església referents a les persones d'edat i suscita entre els

membres, siguin les que siguin les seves capacitats físiques, el sentit de compromís espiritual, apostòlic i socio-cultural així com el compartir fraterno; que d'aquesta manera pren la seva part dels greus problemes que han d'afrontar totes les nostres societats davant l'augment del nombre de persones grans i a la jubilació, i la necessitat de donar un sentit a la vida en la seva inviolabilitat, fins a la seva fi natural;

Desitjant que l'Associació, lligada a la pastoral de l'Església, realitzi el programa que traçava Joan Pau II amb motiu del memorable pelegrinatge a Roma del vostre Moviment francès, el 4 d'octubre de 1982, per tal que les persones grans presentin una visió plenament humana i cristiana de la vida, manifestin la saviesa de la seva experiència, siguin el llaç entre les diverses generacions, donin testimoni de l'afecte fidel, de la donació gratuïta de si, de la serenitat, de la joia discreta i radiant, de la força en la prova, de la interioritat, de l'esperança en un més enllà de la vida, d'això que se'n podria dir el *carisma de capvesprè de la vida*;

«Havent examinat atentament els Estatuts i

havent constatat que no contenen res que sigui contrari a la doctrina o oposat a la doctrina de l'Església catòlica;

El Consell Pontifici pels Laics

DECRETA

el reconeixement de l'Associació VIE MONTANTE INTERNATIONALE com a Associació internacional privada de fidels, de dret pontifici, amb personalitat jurídica, de conformitat amb els canons 298 a 311 i 321 a 329 del Títol V (Llibre II, Part I) del Codi de Dret canònic, i l'aprovació dels seus Estatuts presentats en el seu original, dipositats i guardats en aquest Dicasteri, per un període «ad experimentum» de cinc anys.»

Firmen a continuació, Eduardo F. Card. Pironio, president, i Mons. Stanislaw Rylko, secretari.

***

Seria molt interessant que en els nostres grups de *Vida Creixent*s estudiés i comentés aquest decret, que conté, en el seu desenvolupament, i a part del reconeixement i aprovació del nostre Moviment, directrius i orientacions per desenvolupar la vida normal dels nostres grups.

NÚM.	NOM I COGNOMS	ESCOLA	POBLACIÓ	NÚM.	NOM I COGNOMS	ESCOLA	POBLACIÓ
33.	Eladi Miquel Llordés	Mare de Déu del Roser	Guissona	74.	Núria Barreda Arnau	Sant Josep	Sant Feliu de Guixols
34.	Núria Mir Vives	Mare de Déu del Roser	Guissona	75.	Sònia Cruañes Ajo	Sant Josep	Sant Feliu de Guixols
35.	Georgina Perucho Roca	Els Raiers	La Pobla de Segur	76.	Elena Carreras Viladoms	Pau Casals	St. Llorenç d'Hortons
36.	Xavier Sant Vidal	Els Raiers	La Pobla de Segur	77.	Nicol Domínguez Berenguer	Pau Casals	St. Llorenç d'Hortons
37.	Karina Asna Moya	Cor de Maria	Lleida	78.	Robert Ràfons Petarqué	Pau Casals	St. Llorenç d'Hortons
38.	Cristina Cobo García	Cor de Maria	Lleida	79.	Maria Albí Contijoch	Cor de Roure	Sta. Coloma Queralt
39.	Laura García Gil	Cor de Maria	Lleida	80.	Manuel Ges Farré	El Roser	Sudanell
40.	Marina Ràfols Ribas	Les Cometes	Llorenç del Penedès	81.	Maia Laso Miret	El Roser	Sudanell
41.	Ester Rebollo Iglesias	Les Cometes	Llorenç del Penedès	82.	Josep Marfull Oromi	El Roser	Sudanell
42.	Helena Rovira Ferrer	Les Cometes	Llorenç del Penedès	83.	Aleix Montraveta	St. Josep de Calassanç	Súria
43.	Montse Moncunill Closa	Sta. Rosa de Lima	Manresa	84.	Alejandro Roca Gallego	St. Josep de Calassanç	Súria
44.	Sònia Requena de la Rosa	Sta. Rosa de Lima	Manresa	85.	Noëlla González Moral	C.P. Antoni Ubach	Terrassa
45.	Esther Solé Vilalta	C.P. Sant Miquel	Miralcamp	86.	Estefania Mesa Martínez	C.P. Antoni Ubach	Terrassa
46.	José Calatayud	C.P. Catalunya	Mirasol-Sant Cugat	87.	Paquita Molina Murcia	C.P. Antoni Ubach	Terrassa
47.	Joan Cortés Rojas	Sagrat Cor de Jesús	Monistrol de Montserrat	88.	Sara Montañez Gómez	C.P. Antoni Ubach	Terrassa
48.	Lourdes Serra Creus	Sagrat Cor de Jesús	Monistrol de Montserrat	89.	Jonathan Borrego Vergara	C.P. Font de l'Alba	Terrassa
49.	Ricard Fernández Ribas	La Salle Montcada	Montcada i Reixach	90.	Vanesa Gómez Gómez	C.P. Font de l'Alba	Terrassa
50.	Thais Serra Santasusana	C.P. Gira-Sol	Montmajor	91.	Sergi Lanza Bonilla	C.P. Font de l'Alba	Terrassa
51.	Laura Palau Vilanova	C.P. Gira-Sol	Montmajor	92.	Miriam Alonso Quesada	C.P. Pau Vila	Terrassa
52.	Maite Balaguer Marmi	C.P. Gira-Sol	Montmajor	93.	Lidia Caballero Agudo	C.P. Pau Vila	Terrassa
53.	Lala Payerols Forasté	Sant Jordi	Navàs	94.	Marióna Martínez Argandoña	C.P. Pau Vila	Terrassa
54.	Lala Grima Torres	M. de Déu de Montserrat	Olesa de Montserrat	95.	Glòria Díaz Giráldez	C.P. Ramon i Cajal	Terrassa
55.	Sergi López Puyal	M. de Déu de Montserrat	Olesa de Montserrat	96.	Lidia Garrido de la Cuesta	C.P. Ramon i Cajal	Terrassa
56.	Montse Martínez-Aguilera	M. de Déu de Montserrat	Olesa de Montserrat	97.	Carolina Linares Serrano	C.P. Ramon i Cajal	Terrassa
57.	Pedro Hernández Muñoz	C.P. Josep Ferra Esteva	Olesa de Montserrat	98.	Anna Ramos Anguita	C.P. Ramon i Cajal	Terrassa
58.	Marta Alegre Fornells	C.P. Pla de la Font	Pla de la Font	99.	Daniel Pérez Marín	E. Parr. Ramon Pont	Terrassa
59.	Bratrin Bria Reñé	C.P. Pla de la Font	Pla de la Font	100.	Mireia Morer Asensio	Cultura Pràctica	Terrassa
60.	Anna Boixader Soler	Esc. Parra. L'Anunciata	Puig-reig	101.	Mireia Vargas Rúa	Cultura Pràctica	Terrassa
61.	Marta Cano Funiyanyà	Esc. Parra. L'Anunciata	Puig-reig	102.	Núria Samarra Cases	C.P. Carrassumada	Torres de Segre
62.	Núria Cinca Pau	Esc. Parra. L'Anunciata	Puig-reig	103.	Omar Centelles Cortés	La Mercè	Tortosa
63.	Alba Guitart Vidrier	Esc. Parra. L'Anunciata	Puig-reig	104.	Verónica Rios Ramos	La Mercè	Tortosa
64.	Rosabel Cuesta Cortijo	Ntra. Sra. del Carme	Sallent	105.	Victor Vergés	La Mercè	Tortosa
65.	Anna García Gili	Ntra. Sra. del Carme	Sallent	106.	David Castañer Pujolràs	Ventallat	Vall de Bas
66.	Montserrat Jò Ubach	Ntra. Sra. del Carme	Sallent	107.	Cristina Grao Lorente	La Immaculada Concepció	Vilassar de Dalt
67.	Eisa Junyent Gallego	Ntra. Sra. del Carme	Sallent	108.	Elisabet López Poncé	La Immaculada Concepció	Vilassar de Dalt
68.	Lala Llenas Argelaguet	Ntra. Sra. del Carme	Sallent	109.	Anabel Sánchez Sánchez	La Immaculada Concepció	Vilassar de Dalt
69.	Ingrid Picas Anfruns	Ntra. Sra. del Carme	Sallent	110.	Irenia Valenzuela Palafoll	La Immaculada Concepció	Vilassar de Mar
70.	Cristina González Delgado	Cor de Maria	Sant Feliu de Guixols	111.	Ida-Tatiana Quintan Pacheco	Vaixell Burriac	Vilanova i la Geltrú
71.	Albert Martón González	Cor de Maria	Sant Feliu de Guixols	112.	Noëlla Capdet Moya	Escola Pia	Vilanova i la Geltrú
72.	Joan Recolons Fernández	Cor de Maria	Sant Feliu de Guixols	113.	Sara Llor Blanco	Escola Pia	Vilanova i la Geltrú
73.	Melanie Ayala Daniels	Sant Josep	Sant Feliu de Guixols	114.	Marta Rius Gallart	Escola Pia	Vilanova i la Geltrú

TERCERA CATEGORIA

NÚM.	NOM I COGNOMS	ESCOLA	POBLACIÓ	NÚM.	NOM I COGNOMS	ESCOLA	POBLACIÓ
1.	Raquel Gil López	C.P. Ramon Sugranyes	Almóster	55.	Alejandro González Campos	Sant Jordi	Navàs
2.	Natàlia Miró Sans	C.E.I.P. Albirka	Arbeca	56.	Alba Rovira Cases	Sant Jordi	Navàs
3.	Verònica Bandrés	C.P. Planas i Casals	Badalona	57.	Èlia Sargatal Borréll	Cor de Maria	Olot
4.	Gemma Arbusà Narváez	Can Puig	Banyoles	58.	Mònica Roca Riera	Pla de Dalt	Olot
5.	Marta Arbusà Narváez	Can Puig	Banyoles	59.	Olga Montsant Olivés	M. de Déu del Roser	Pineda de Mar
6.	Àngel Quintana	Can Puig	Banyoles	60.	Jaume Pombo Costa	M. de Déu del Roser	Pineda de Mar
7.	Vanessa Blanco Baixeras	Baloo	Barcelona	61.	Marta Vila Nogueras	M. de Déu del Roser	Pineda de Mar
8.	Daniel Ríos Bernal	Immaculada-Vedruna	Barcelona	62.	Silvestre Ortiz Serres	C.P. Cèsar Martinell	Pinell de Brai
9.	Esmeralda Ximenes Esteve	Immaculada-Vedruna	Barcelona	63.	Estefanía Mendoza García	Santa Anna	Premià de Dalt
10.	José Sáez Hernández	Immaculada-Vedruna	Barcelona	64.	Raül Fajardo Pérez	Verge de Montserrat	Premià de Mar
11.	Joan-Miquel Comenge Farré	La Salle Comtal	Barcelona	65.	Meritxell Escayola Moya	E. Parroquial Anunciata	Puig-reig
12.	Ingrid Guerrero Cámara	La Salle Gràcia	Barcelona	66.	Yolanda García Chiverchès	E. Parroquial Anunciata	Puig-reig
13.	Daniel Izquierdo Salvador	Casa Santa Creu	Barcelona	67.	Jessica Blanco Cortegana	E.P. Marcel·lí Domingo	Roquetes
14.	Jéssica Rodríguez Mercado	Casa Santa Creu	Barcelóna	68.	Vanessa Boix Adell	E.P. Marcel·lí Domingo	Roquetes
15.	Mireia Martí Santiago	Sante Teresita	Barcelona	69.	Cristián Boada García	Cat. Parr. Sant Feliu	Rubi
16.	Laura Cebollada Martínez	Verge de la Pau	Barcelona	70.	Montse Bonet Porcel	C.P. Scala-del	Scala-del
17.	Vanessa Godall Jané	L'Estel	Bonastre	71.	Santiago Quijano Alco	La Tossa	Sta. Margarida Montb.
18.	Jordina Font Piñao	Mare del Diví Pastor	Capellades	72.	Ester Borrell Cosials	C.P. La Parellada	Santa Oliva
19.	Francesc Costafrèda Bosch	C.E.I.P. Timorell	Castelldefels	73.	Meritxell Calle Ruiz	Immaculat Cor de Maria	Sant Feliu de Codines
20.	Lycénia Curtido Meix	C.P. Dr. Ferran	Corbera d'Ebre	74.	Núria Hernández Colom	Sagrats Cors	St. Hipòlit de Voltregà
21.	Marc Molà Renyé	C.E.I.P. Arnau Berenguer	El Palau d'Anglesola	75.	Laura Mercader Serra	Sagrats Cors	St. Hipòlit de Voltregà
22.	Sergi Reñé Simó	C.E.I.P. Arnau Berenguer	El Palau d'Anglesola	76.	Antonio Torres Jérez	Mare de Déu del Roser	St. Quirze de Safaja
23.	Sandra Sellart Aymà	C.E.I.P. Arnau Berenguer	El Palau d'Anglesola	77.	Jessica Badoşa de la Torre	La Immaculada	St. Vicenç dels Horts
24.	Lidia Canals Serramià	Sagrat Cor	El Vendrell	78.	M. José Cordón Pino	La Immaculada	St. Vicenç dels Horts
25.	Marta Rodríguez Agüera	Sagrada Família	Girona	79.	Cristina Sánchez Garrido	La Immaculada	St. Vicenç dels Horts
26.	Vicenç Piqué Huguet	M. de Déu del Roser	Guissona	80.	Cristina García Cots	Sagrat Cor de Jesús	Súria
27.	Jordi Tresents Mananés	M. de Déu del Roser	Guissona	81.	Francisco Gil Blanco	C.P. Cèsar August	Tarragona
28.	Elisa Meco Martínez	M. de Déu del Roser	Guissona	82.	Olga Jiménez Sánchez	C.P. Cèsar August	Tarragona
29.	José-Antonio Montes Aguirre	C.P. Sagrada Família	La Llagosta	83.	Olga Olivella Pareja	C.P. Cèsar August	Tarragona
30.	Joana Labòria Margalef	C.P. Sant Jordi	L'Ametlla de Mar	84.	Juan-José Márquez García	C.P. La Floresta	Tarragona
31.	Bàrbina Margalef Tomàs	C.P. Sant Jordi	L'Ametlla de Mar	85.	Miriam Seco Fernández	C.P. La Floresta	Tarragona
32.	Toni Sardà Castellà	C.P. Joan XXIII	Les Borges Blanques	86.	Daniel Buisán Cerveró	C.E.I.P. de Pràctiques	Tarragona
33.	Neus-Anna Torres Callau	C.P. Joan XXIII	Les Borges Blanques	87.	Cristina Bernal Coloma	Parròquia St. Salvador	St. Salvador (Tarrag.)
34.	Neus Puy Marimón	M. de Déu de Montserrat	Les Borges Blanques	88.	Marisol Cortés Fernández	C.P. La Mercè	Tortosa
35.	Yolanda Alarcón Toribio	C.P. Balàfia	Lleida	89.	Santi Viña Vallespi	C.P. La Mercè	Tortosa
36.	Cristina Marín García	C.P. Enric Farreny	Lleida	90.	Annabel Baró Oliveras	C.P. França	Terrassa
37.	Glòria Abella Falcó	Col·legi Episcopal	Lleida	91.	Sandra Ballesteros	C.P. Isaac Peral	Terrassa
38.	Judit Guasch Camell	Les Cometes	Llorenç del Penedès	92.	Sílvia Moré Tairla	C.P. Isaac Peral	Terrassa
39.	Gemma Saura Plana	Les Cometes	Llorenç del Penedès	93.	Marta Navarro Muñoz	C.P. Isaac Peral	Terrassa
40.	Miquel González Paredes	Vedruna	Malgrat de Mar	94.	Marc Gómez Castro	C.P. La Roda-Genescà	Terrassa
41.	Ester Salichs Vila	Vedruna	Malgrat de Mar	95.	Anna Brustenga Martínez	El Pinar de Ntra. Sra.	Valldoreix
42.	Irene Clavero Muñoz	C.P. Renaixença	Manresa	96.	Cristina Madueño Català	El Pinar de Ntra. Sra.	Valldoreix
43.	Alexander Colliorestra	Santa Rosa de Lima	Manresa	97.	Montse Manzanares Marco	El Pinar de Ntra. Sra.	Valldoreix
44.	Jordi Esquerrà Casa	Santa Rosa de Lima	Manresa	98.	Mercè Mora Bové	El Pinar de Ntra. Sra.	Valldoreix
45.	Rebeca Ambrós Miquel	C.E.I.P. Sant Miquel	Miralcamp	99.	Ana Pascual Cerdán	El Pinar de Ntra. Sra.	Valldoreix
46.	Mireia Caba Bustamante	C.E.I.P. Sant Miquel	Miralcamp	100.	Laia Vidal Gordillo	El Pinar de Ntra. Sra.	Valldoreix
47.	Albert Martínez Bové	C.E.I.P. Sant Miquel	Miralcamp	101.	Anna Aragay Vall-Hlosera	C.P. Salvador Espriu	Vidreres
48.	M. Eulàlia Romà Alonso	C.E.I.P. Sant Miquel	Miralcamp	102.	Carlos López Méndez	C.P. Salvador Espriu	Vidreres
49.	Sergio Codinas Lorente	Diví Mestre	Mollet del Vallès	103.	Jordi Miquela Martí	C.P. Sant Iscle	Vidreres
50.	Cristina-Rocío Maleno Bosch	Diví Mestre	Mollet del Vallès	104.	Manel Àngel Rodríguez Corral	C.P. Sant Iscle	Vidreres
51.	Raquel Vidal Melenchón	Diví Mestre	Mollet del Vallès	105.	Teresa Pero Hospital	Escola del Mar	Vilassar de Mar
52.	Sonia Alonso Ogando	C.P. Salvador Espriu	Montgat	106.	Núria Rodríguez Baylach	Escola del Mar	Vilassar de Mar
53.	Jordi Bahamontes Calvet	Santa Maria	Navarres	107.	Laura Serres Parra	C.P. de l'Era	Vilella Alta
54.	Ada Guilà Puig	Sant Jordi	Navàs				

Al món hi ha més de 100 milions de refugiats

Europa tanca les fronteres als immigrants

Europa tanca les seves fronteres davant l'increment de la immigració. França i Alemanya han reformat la seva normativa per restringir el dret d'asil. El secretisme envolta les reunions dels ministres europeus encarregats del tema de la immigració. Les decisions que prenen escapen a qualsevol tipus de control parlamentari.

Aquests són alguns dels temes que tracten la Fundació Alfons Comín i Justícia i Pau en el Seminari «Refugiats: el dret a viure el dret al retorn», que té lloc al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona.

Marta Puyol i Montserrat

Més de 100 milions de persones han hagut de deixar la seva llar per salvar la vida. D'aquestes, 22,5 milions són refugiats i 24 milions desplaçats interns. El 80 per cent dels refugiats o desplaçats són dones, infants i vells.

Per a Josep Ricart, director del seminari el problema dels refugiats «ens implica a tots, nord i sud, i amenaça l'estabilitat global del món. Però no hi ha simetria. El nord ofereix ajuda humanitària a les víctimes que, amb el negoci de les armes i els interessos polítics, ha col·laborat a fer. El sud, cada vegada més empobrit, ha d'acollir i mantenir els refugiats i desplaçats propis o dels països veïns. El nord dona asil només al 5% dels refugiats que hi ha al món i encara, com deia l'Alta Comissionada de les N.U per als Refugiats, Sadako Ogata, "després de l'esfondrament del món comunista, els occidentals ja no tenen interès ideològic a acollir els refugiats". Les lleis de la U.E són cada vegada més restrictives».

Amb les sessions ofertes pel seminari, la Fundació Alfons Comín i Justícia i Pau volen encarar aquesta tràgica realitat, estudiar-ne les causes, descobrir el fons d'actuacions autoproclamades humanitàries i acostar-se al patiment de milions d'homes i dones, persones humanes, i veïns dels països rics en l'aldea global. És una realitat que ens interpel·la i constitueix un repte a la solidaritat, ben conscients que, com diu M. de Vree-de, «el millor servei que es pot oferir a un refugiat és la possibilitat de quedar-se a casa seva».

Acte seguit Juan María Bandrés, advocat i president de la Comissió Espanyola d'Ajuda al

Refugiat (CEAR), va presentar la seva ponència *Origen i causes dels refugiats i desplaçats al món*.

Per a Bandrés els moviments migratoris, el preocupant ascens de la malaltia social que s'anomena xenofòbia, i el dret d'asil són un greu problema a nivell europeu i mundial.

«El 1970 hi havia dos milions i mig de refugiats al món. Fa dotze anys n'hi havia 11 milions. El 1993

la xifra era de 18,2 milions i el 1995, la xifra ha disminuït degut a alguns processos de pau, encara que cal recordar que sovint la necessitat d'ajuda al refugiat comença precisament quan s'inicia la pau i es produeix el retorn. A aquestes xifres de refugiats en sentit tècnic o estricte cal afegir els 24 milions que, segons càlculs molt moderats, no es consideren refugiats perquè no ha creuat una frontera internacional però les seves necessitats són idèntiques a les

La xenofòbia, el racisme i la discriminació són presents en les mesquines polítiques practicades avui dia als països desenvolupats

dels refugiats. Es tracta dels desplaçats dins dels seus propis països. Si al nombre de refugiats, se li suma el de desplaçats, ens trobem que de 5.500 milions d'habitants que poblen la terra, un de cada 125 s'ha vist obligat a fugir.

Els immigrants tenen dificultats per accedir a un habitatge digne i s'han d'amuntegar en espais reduïts

Si a aquesta xifra se li afegeix la innombrable massa del immigrants econòmics que fugen del seu país, quan poden, a causa de la fam i la misèria, ens adonarem de la magnitud planetària de la tragèdia. S'ha escrit encertadament que "els refugiats són el símptoma de les malalties d'una era".

El president del CEAR va subratllar que conflictes com la guerra, a l'antiga Iugoslàvia han produït milions de persones desplaçades o afectades per la guerra. Des del començament de la dècada dels 80 s'han presentat a Europa Occidental cinc milions de sol·licituds d'asil. Altres conflictes com el de Rwanda han generat que més d'un milió de rwandesos es desplaressin al Zaire a mitjans de 1994, i actualment reben ajuda humanitària 2,2 milions de persones desplaçades a Burundi, Rwanda, Uganda i el Zaire.

UN MÓN MÉS PRECARI

Les raons i les causes d'aquesta enorme crisi humana les exposa l'Alta Comissionada de les N.U. per als refugiats en el pròleg de *La situació dels Refugiats en el Món de 1993*. En primer lloc ella situa la inestabilitat de l'època que vivim en l'enfonsament de l'antic ordre que ha donat pas a un món

més precari, on probablement seguiran produint-se nous desplaçaments de refugiats. La fugida és ara més que mai un producte de conflictes interns, com en el cas de Rwanda. Les tensions ètniques, i polítiques s'han convertit també en el principal factor dels desplaçaments, ja siguin a l'Àfrica, a l'antiga Unió Soviètica i als Balcons o a regions del subcontinent asiàtic. La pèrdua de l'autoritat dels antics règims totalitaris i les conseqüències destructives de les guerres civils estan minant les fràgils estructures d'aquests estats. Això ha provocat, com a Somàlia o a Bòsnia-Hercegovina, la desintegració de l'estat en territoris ocupats per faccions oposades, el que complica molt els esforços per protegir els refugiats, desplaçats i altres víctimes de la guerra.

Però potser existeix una causa estructural més profunda i rellevant: la misèria generalitzada que segueix afligint la immensa majoria de la humanitat que determina que un nombre de migrants cada cop més gran abandonin les seves llars cercant una vida millor i també exacerba la inestabilitat social i política generadora de refugiats.

«Des de l'altra banda del mirall, des del nostre cantó —va recalcar Bandrés— una afirmació que em sembla útil de fer des del principi

és que darrera les mesquines polítiques practicades avui dia en el països desenvolupats s'oculta un subtil i sempre inconfessat teló de fons: la xenofòbia, el racisme i la discriminació».

SITUACIÓ A L'ESTAT ESPANYOL

El Parlament Europeu, en una radiografia que fa de la situació de

la xenofòbia als dotze estats membres, diu que a Espanya cal reconèixer que la Constitució, la Llei d'Estrangeria i el mateix Codi Penal proclamen el respecte dels drets fonamentals dels estrangers. Tot i això, el 1987 Càritas va publicar un document assenyalant que a Espanya existia un nivell preocupant de racisme.

Aquest mateix any una enquesta d'opinió va declarar que els espanyols es creïen més racistes del que realment eren. Se subratllava que, llevat dels negres i gitanos, els llatino-americans i els filipins, pràcticament no es queixaven de pràctiques racistes.

Certament els africans són els que reben un tracte pitjor a Espanya i el segon grup més discriminat és el dels gitanos. El president de la Comissió Espanyola

d'Ajuda al Refugiat assenyalava que «aquests darrers són uns 500.000 a Espanya. Com en els negres als Estats Units, s'aprecia la seva música i el seu ball. Els seus problemes comencen quan deixen l'escenari i tracten d'integrar-se a la societat».

A Lleida, com que ningú no volia llogar habitatges als treballadors negres, aquests van haver de viure en cabanes de fusta sense cap servei i, fins i tot, en una antiga corraleta. Les queixes de racisme presentades a la policia no van obtenir cap resposta. En una zona industrial de Barcelona, 600 marroquins patien una situació semblant, però com que no tenien permís de treball no s'atreïen a queixar-se.

A Barcelona i Madrid hi ha hagut casos de nens gitanos als quals s'ha impedit entrar a l'escola i el Tribunal Suprem va confirmar el 1988 una sentència que condemnava l'Ajuntament de Madrid per repetides pràctiques de racisme contra gitanos.

INCREMENT DE LA IMMIGRACIÓ

Pel que fa a Espanya no hi ha estadístiques molt fiables, però es

creu que els residents legals són uns 400.000 i els il·legals uns 200.000. La situació a l'estat espanyol no és comparable, doncs, a la d'altres països com Alemanya, França i els Estats Units. La xifra d'immigrants i refugiats a Espanya representa l'1,1% de la població, mentre que en altres països europeus —i molt més a Nord-Amèrica— oscil·len entre el 6 i el 10 per cent. Espanya és per tant un dels països europeus amb menor problema tot i la tendència creixent, però no extraordinària del flux migratori.

«La nostra capacitat de solidaritat —afirma Bandrés— encara no s'ha posat veritablement a prova. Estem obligats a considerar que el fet que milions i milions de ciutadans, amb drets idèntics als nostres, es vegin obligats a abandonar els seus països revela l'existència d'un ordre internacional injust, i un repartiment injust dels béns i un deteriorament profund dels drets humans. Davant d'una immigració desordenada i una situació en què cada país receptor fa una política interna "petita" i, de vegades mesquina, és necessari programar la immigració i el refugi en àmbits més amplis: comunitat europea i comunitat internacional. El problema és de dimensió mundial i les polítiques que s'estan arbitrants, són a judici nostre excessivament nacionals, autodefensives, policials i repressives. Jo donaria, en aquesta matèria, un paper més gran als Parlaments —sense oblidar el Parlament Europeu, la major concentració democràtica del món i la més comprensiva amb aquest problema— i menor als Ministres d'Interior».

«Crec —afegeix— que s'hauria d'evitar aquest llenguatge d'onades o invasions o altres expressions per l'estil. En realitat responen a un discurs oficial que pretén justificar polítiques repressives en lloc de mostrar una realitat objectiva. Ja sé que existeix un problema seriós al Nord d'Àfrica però ningú no pot creure seriosament que els africans arribin a envair la Península Ibèrica i Europa travessant l'estret de Gibraltar a bord de pateres. El que em preocupa és que a l'Àfrica hi hagi milers de joves disposats a deixar la seva vida a l'Estret, si és precís, abans que morir de fam al seu propi país. El que em preocupa és que s'ofeguin entre el Mediterrani i l'Atlàntic buscant la terra de promissió. Això és el que jo crec que hauria de treure la son als dirigents polítics d'Europa.

El que hauria de treure'ns la son a tots són les imatges dramàtiques de milers i milers de rwandesos fugint espaiats de la guerra, de la mort, de la mutilació, de la fam

**Bandrés va
parlar de la
necessitat
d'avançar cap
a un món
sense
fronteres
geogràfiques i
sense
fronteres
mentals**

i la violència, trucant a la porta de països limítrofs tan pobres com ells, sumits en la major misèria, sense aigua, sense aliments, sense roba, sense medicines, enmig d'una gran desolació..., i el que és pitjor, sense esperança».

REFORMA DE LES LLEIS D'ASIL EUROPEES

Pel que fa a les lleis d'asil, Bandrés va precisar «no hem de fer-nos moltes il·lusions. Europa tanca fronteres. No és aquest el propòsit de la construcció europea, però moltes de les conferències de ministres de l'Interior, que no han de donar comptes democràtiques ni davant el Parlament Europeu ni davant els parlaments nacionals, no eviten aquest tancament. L'última normativa alemanya sobre l'asil ha suposat la reforma de l'article 16 de la Constitució i és essencialment una restricció del dret d'asil en aquell país, el més generós, fins ara, en l'acceptació d'estrangers. A Alemanya no podran demanar asil les persones que vinguin d'un país segur, d'un país comunitari o d'un país de procedència en el qual no existeixi persecució política. Això significa que Alemanya expulsarà tothom que vingui de qualsevol dels països limítrofs.

A França, també la nova normativa restringeix el dret d'asil. En principi, facultava als prefectes per expulsar als demandants d'asil a les fronteres, al primer país d'acollida. El Consell Constitucional ha suavitzat el precepte, garantint el dret dels sol·licitants a recórrer a l'OPFRA (Oficina de Refugiats): Aquesta qüestió ha plantejat un gran debat a França, tradicional terra d'asil.

Juan María Bandrés es va mostrar escèptic pel que fa a les reunions de ministres encarregats de la immigració, ja que denuncia que els temes tractats acostumen a ser reagrupació familiar, controls policials i expulsions. S'ha de la-

mentar el secret i la reserva que envolta aquest tipus de trobades que a més a més escapen de qualsevol tipus de control parlamentari.

Existeix un moviment d'organitzacions no governamentals a Europa, entre els quals es troba el CEAR, per pressionar els governs perquè respectin els drets de la família reconeguts a les Constitucions i als Convenis Internacionals. Confiam a mobilitzar un número suficient de parlamentaris, i sobretot, l'opinió pública, en favor d'aquest dret fonamental.

Recentment, a la Conferència sobre Població i Desenvolupament del Caire ha estat notòria l'oposició dels països rics en una declaració sobre el dret a la reagrupació

familiar. Quant a les expulsions, hem de témer el pitjor. Es perfeccionen els mitjans tècnics: informàtica, vehicles ràpids, helicòpters, etc. al servei de la policia. En canvi no s'accentuen els mecanismes de control de legalitat d'aquest tipus de mesures. Ens dol que aquestes mesures tindran només solament per objecte determinades minories: negres i àrabs, per exemple, i, que només s'aplicaran als pobres, mai als rics, i podran atemptar contra drets fonamentals. Podem pensar en aquells que hagin adquirit la seva residència per via del matrimoni. Pensem en els registres dels domicilis que a vegades són alhora llocs de treball. Pensem en les detencions i reten-

cions, en l'argot policial, els eventuais mals tractes, la falta de control judicial.... El respecte a la Convenció Europea per a la protecció dels Drets i Llibertats Fonamentals poden estar en perill.

Aquestes expulsions, per un altre cantó, quan no s'ha entrat en el fons dels motius al·legats o no s'han pogut escapar de la persecució poden determinar que en produir-se la tornada obligatòria al país d'origen, el sol·licitant d'asil pot perdre la vida, la llibertat o el seu dret a la integritat física o psíquica. Aquest és el perill dels procediments d'expulsió ràpids o sumaris que ara semblen posar-se de moda.

Unitat per l'acció Intercultural UNITED, la xarxa més gran antiracista d'Europa, ha denunciat fa uns dies que entre el gener de 1993 i el maig de 1995 han mort a les portes d'Europa 137 persones que intentaven demanar asil o es van suïcidar en no aconseguir-lo. Les causes de la mort són ofegar-se a rius o mars fronterers, asfíxies en contenidors de transports i suïcidis per por de l'expulsió. Les 137 morts indicades estan documentades i s'investiguen unes altres morts que sumen una xifra d'entre mil i dos mil.

Per posar punt i final a la seva intervenció Bandrés va desitjar que «al final la solidaritat internacional formi l'home-món davant l'home aldea, perquè al final puguem conèixer un món sense fronteres geogràfiques i un home sense fronteres mentals».

NOVEDAD

Avalado por el éxito de los dos volúmenes anteriores, aparece ahora este espléndido anuario cinematográfico. De cada una de las 300 películas estrenadas en España durante 1995, ofrece una crítica clara y ponderada, así como una completa ficha técnica con sus datos principales. Todo este despliegue informativo, este mayor esfuerzo de los autores —críticos en la agencia ACEPRENSA y en otras publicaciones— hace que CINE 95, además de ser una magnífica obra de consulta a la hora de elegir una película o un video, sirva también para aprender a ver cine.

**352 páginas
P.V.P.: 2.100**

De venta en las principales librerías

EDICIONES PALABRA S.A.

Pº de la Castellana, 210 • 28046 Madrid • Tfnos. 350 77 20/39 • FAX 359 02 30

Jerónimo José Martín
José María Aresté
Pedro Antonio Urbina

CRÍTICAS Y FICHAS TÉCNICAS
DE TODAS LAS PELÍCULAS
ESTRENADAS EN 1995

Cine 95

Ideal para
aficionados al video.
Toda la información
de las novedades
videográficas
de 1996

Una nova era per a Sud-àfrica

Mirador

Oriol Camps

Per 421 vots a favor, 3 en contra i 10 abstencions, ha estat aprovada la nova Constitució sud-africana. El president Nelson Mandela pot sentir-se orgullós per tota la seva trajectòria a favor del seu poble. Ha passat, durant la seva vida, per totes les proves possibles, sempre defensant els drets dels seus conciutadans negres, enfrontant-se amb els governs dels blancs, autors de les lleis d'apartheid que feien la vida impossible a la immensa majoria de la població de raça negra. Hi hagué hores terribles davant la intransigència dels blancs disposats a perpetuar el seu domini. Finalment, Nelson Mandela per una banda i el serà raonament de Frederik W. de Klerk arribaren a una solució transitòria. Hi hagueren eleccions: Mandela va ser elegit president, substituïnt a de Klerk, i posant-se, ambdós, a la difícil tasca d'elaborar una nova Constitució amb la qual el poble sud-africà, el negre i el blanc, podrà conviure en pau, per poca bona voluntat que s'hi posi.

Ara bé, la tasca no serà gaire fàcil perquè, d'antuvi, de Klerk ha anunciat el seu intent de retirar-se del govern. El fet és que al si del Partit Nacional, de tarannà conservador

s'ha produït una perillosa escissió entre els que creien, amb de Klerk, que s'havia d'arribar a l'actual solució, i aquells altres que, al contrari, creien i creuen encara en l'apartheid de mal record.

Serà qüestió de donar temps al temps i veure com evoluciona la situació. Cal ser una mica optimistes i esperar que es mantindrà el bon sentit, el seny que han donat mostres els dos líders sud-africans.

Judicis per crims contra la humanitat

Ha començat a Roma el judici contra Erich Priebke, de 82 anys, ex-membre de les SS hitlerianes, capità de l'exèrcit alemany, acusat d'haver ordenat el fusellament de 335 italians, dels quals 75 jueus, l'any 1944, a les Fosses Ardeatines. L'acusat ha pogut viure mig segle en la impunitat perdut per alguna república sud-americana. Però fou descobert, extraditat, i ara ha començat el judici. Es diu que en les seves declaracions davant els jutges invoca el deure d'obediència als seus superiors... Un deure que sempre és discutible quan es tracta de cometre senzillament un crim, i

Amb l'arrogància dels temps hitlerians, Priebke assisteix al judici en el qual se l'acusa de crims contra la humanitat, comesos l'any 1944

això és precisament el que va fer. I un crim d'aquesta mena és molt difícil d'oblidar... i perdonar.

* * *

També ha començat a La Haia el primer judici per crims de guerra comesos a Bòsnia. És contra el serbo-bosnià Dusan Tadic, conegut per *Dusko*, de 40 anys al qual s'acusa d'haver maltractat al camp de concentració d'Omarska els presoners capturats. També se l'acusa de la tortura i violació de dones detingudes... Tant l'acusació com la defensa es troben en un mar de confusions, i es preveu que el judici serà llarg. A més els grans responsables, Tadic no passa de ser un subordinat, continuen en llibertat a Sèrbia, i sembla molt difícil que la Sèrbia de Belgrad accedeixi a l'extradició de Karadzic o Mladic, els veritables responsables. A més, la tasca del tribunal de La Haia es fa molt difícil perquè, de responsables de crims contra la humanitat n'hi ha a tots els bàndols, i si se'n jutja els d'un, s'han de jutjar els de l'altre.

S'ajornaran les eleccions a Rússia?

La campanya electoral per la presidència de Rússia es va escalfant per moments. Mentre el candidat comunista Zúganov continua creient-se el guanyador, Ieltsin des del poder va maniobrant a favor seu, amb un joc que no té res de net. Afalagant uns sectors, buscant aliances, restaurant la solemnitat del Dia de la Victòria amb el mateix estil dels antics dirigents de l'URSS, i... finalment, escoltant els caps militars del mateix Kremlin, que clamen a favor de l'ajornament de les eleccions, ja que creuen que abans cal l'estabilització política del país. I, en aquest punt no deixen de tenir les seves raons, i ara es comença a reconèixer l'equivocació d'haver anat massa de pressa en el canvi, sense deixar que es produís una transició assenyada. Ieltsin ha d'anar molt en compte per no perdre les ajudes occidentals, i l'incident d'expulsió de diplomàtics anglesos acusats d'espionatge, no el pot afavorir.

Nens sud-africans, blancs i negres, celebren l'aprovació de la nova Constitució, que arracona per sempre l'apartheid

Federalisme europeu en matèria de defensa

Miquel Àngel Codina

La setmana passada els secretaris generals de l'Organització del Tractat de l'Atlàntic Nord (OTAN) i de la Unió Europea Occidental (UEO), Javier Solana i José Cutileiro, respectivament, van firmar a Brussel·les un acord de seguretat que permetrà a les dues organitzacions de defensa augmentar la seva col·laboració, harmonitzar els seus mètodes de treball i millorar les seves relacions. Aquest compromís ha estat un pas transcendent en l'acostament entre ambdues entitats militars per a la futura i progressiva transformació de la UEO en el pilar europeu de l'OTAN. El pacte, que comportarà que les forces de la UEO puguin utilitzar les instal·lacions i xarxes logístiques de l'Aliança Atlàntica en operacions europees, ha de permetre a curt termini que l'exèrcit dels Estats Units es retiri d'escenaris

que avui dia són focus de conflictes bèl·lics i deixi la seguretat del Vell Continent ens mans dels europeus, sense ficar el nas en les operacions militars ni en el seu comandament. El procés de creació d'una política comuna de defensa i seguretat dins el si d'Europa ja s'ha posat en marxa. D'aquesta manera, s'arribaria a una política federalista en matèria de defensa tal com està previst en el Tractat de Maastricht.

L'OTAN, organisme que va néixer l'abril de l'any 1949, sorgit després de la Segona Guerra Mundial com una aliança militar enfront d'una possible agressió del bloc comunista, hauria de definir de nou els seus objectius i estratègies, un cop finalitzada la guerra freda, i amb un nou mapa d'Europa sobre la taula. Les missions més immediates que ha d'exercir l'Aliança Atlàntica són, entre d'altres, les següents: consolidar la identitat de la defensa europea, establir un

marc de relacions adient amb Rússia i els països de l'Est europeu amb vista a la seva possible incorporació a l'estructura atlàntica, assegurar el control dels armaments nuclears, crear unes forces militars més flexibles i dissenyar un sistema de seguretat i estabilitat col·lectives que sigui operatiu.

Recentment Javier Solana, que el desembre de l'any passat es va convertir en el novè secretari general de l'OTAN, va advertir, tot i que de manera implícita, als potencials membres de l'Europa de l'Est que han d'acceptar el principi de tenir armes nuclears estacionades en els seus territoris. «Cada país, com a part de l'Aliança Atlàntica, té responsabilitats i obligacions. Els estats membres s'han de basar en la solidaritat». Solana va fer aquesta afirmació en referència al rebuig expressat per la República Txeca de tenir instal·lades armes atòmiques en el seu territori. Ombreres i llums de l'organització de defensa occidental.

Josep M. Simon, en l'homenatge de Metges Cristians de Catalunya al doctor Massons

«Els metges necessiten referents ètics»

C.C.

En un conegut hotel de Barcelona, varen aplegar-se recentment un bon nombre de professionals de la medicina, pertanyents a Metges Cristians de Catalunya, per assistir al sopar-homenatge al seu president honorari, Josep Maria Massons. L'homenatge va coincidir amb la presentació de la revista de bioètica «Decisions mèdiques», editada per l'esmentat col·lectiu, que està adherit a la Federació Europea de Metges Catòlics i a la Federació Internacional d'Associacions de Metges Catòlics.

El president de l'associació, Josep Maria Simon, va referir-se a la necessitat de tenir en compte referents ètics en l'actuació dels professionals de la medicina en el marc d'un món canviant. Va destacar el paper de Joan Pau II en la defensa de la persona. «Ell —va afegir— ens ofereix auto-

pistes sense peatge per arribar a conquerir els ideals de la defensa aferrissada de l'home, de la dona, del nen i de l'ancià».

Josep Maria Simon va esmentar els objectius que persegueixen: 1) el dret de tot ésser a viure, sense les mal anomenades interrupcions voluntàries de l'embaràs; 2) el respecte per l'educació en tots els àmbits vitals, ja que l'analfabetisme és la causa de moltes desgràcies, i 3) la cura dels malalts terminals o amb Sida.

Va fer esment, en un altre moment de la seva intervenció, de la necessitat i del deure que té la societat d'atendre els nens, els malalts i els ancians. També va afirmar que l'ètica de MCC és la de l'humanisme cristià, que aporta un sentit de transcendència, inexistent en l'ètica secularista.

Finalment, el president de MCC va agrair la tasca desenvolupada durant molts anys pel doctor

Massons. «El nostre col·lectiu, liderat durant molts anys pel doctor Massons, ha contribuït a crear una nova civilització de la vida i respecte que s'estén per les nostres comarques, pobles i ciutats. Gràcies a tots ells per l'herència de humanitat que ens han deixat i que persistirà en la renovació generacional de la nostra associació».

Josep Maria Simon va destacar el paper de Joan Pau II en la defensa de la persona

Va ser inaugurat a la Plana Novella, al Garraf

El primer monestir budista tibetà de Catalunya

C.C.

Recentment va tenir lloc la inauguració, amb gran afluència de públic, del primer monestir budista tibetà de Catalunya, a la Plana Novella, una antiga colònia agrícola de més de 25 hectàrees, situada al massís del Garraf. El lama Gueshe Lobsang va beneir la Plana Novella i va repartir bufandes de seda entre les autoritats municipals i provincials assistents a l'acte. La consagració del temple —on viuran un lama i deu monjos— es realitzarà a la tardor i comptarà amb la presència del segon lama del Tibet, un cop rehabilitada la Plana Novella, que conservarà el seu estat original.

El centre religiós Tashi Ling és una escola de meditació budista tibetana, pertanyent al llinatge Sakyapa, que va ser creada a Sabadell l'any 1984 i que des dels seus inicis organitza activitats encaminades a aprofundir en l'estudi i la pràctica del budisme mitjançant conferències, cursos, trobades amb lames, etc. Entre els projectes que desenvoluparà aquest centre destaca sobretot la creació d'una escola de natura que comprendrà l'agricultura biològica, les plantes medicinals i l'ecologia.

MISSA AFRICANA D'ACCIÓ DE GRÀCIES PER LA BEATIFICACIÓ DE MONSENYOR DANIEL COMBONI

El cardenal Ricard M. Carles i els missioners combonians us conviden a la celebració de l'eucaristia d'acció de gràcies.

LLOC: Santa Maria del Mar
DIA: 26 de maig
HORA: 10.00 del matí

Informació: Missioners Combonians. C/ Feliu i Codina, 59. Torre. Barcelona. Tel. (93) 427 85 77.

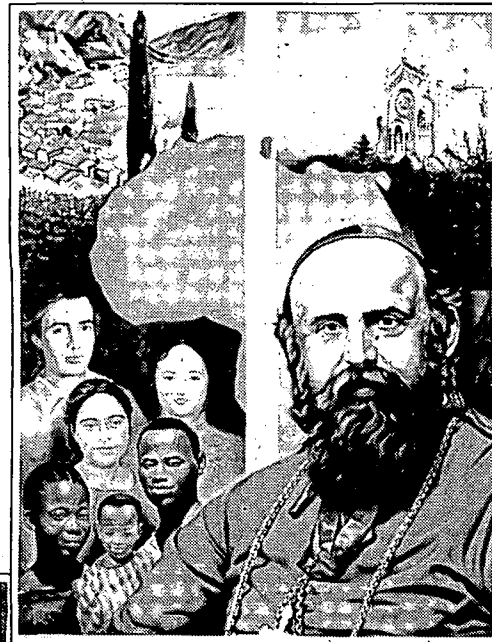

Foto Video Muñoz

L'escriptor Emili Teixidor va cloure el cicle de conferències «Novel·la i transcendència»

Educació i repressió

Glòria Carrizosa

BARCELONA.— L'escriptor Emili Teixidor, autor de la novel·la *Retrat d'un assassí d'ocells* va dialogar amb el professor Tomàs Nofre, i, com a lector, va parlar de dues obres que recreen el món infantil, *Peter Pan* i *Alicia en terra de meravelles*, dins el cicle de conferències «Novel·la i transcendència» organitzat conjuntament per la Institució Cultural del CIC i la Fundació Joan Maragall, que va tenir lloc durant el mes de març al Saló d'Actes del CIC.

Sota el títol *Educació i repressió*, el professor Tomàs Nofre va analitzar la novel·la *Retrat d'un assassí d'ocells*, publicada per Editorial Proa, el febrer de 1988, de l'escriptor Emili Teixidor, especialista en literatura infantil i juvenil que té una llarga experiència com a pedagog i que participa en diversos programes de divulgació literària.

Aquesta novel·la està ambientada als anys 40, en els moments més durs de la post-guerra espanyola, en un poble indeterminat de la comarca d'Osona. Els fets són narrats per Tori que de jove va descobrir el cadàver d'un home i d'un nen, fet que va representar un dal·ta baix per a la gent del poble. El vicari s'adona que Tori destaca dels altres nens, i sol·licita als seus pares permís per endur-se'l perquè estudiï el batxillerat. El pare que és geniut i crema-capellans —molt afeccionat a la cria d'ocells— s'hi oposa, però la mare pensa que és una bona idea que el nen surti d'aquest ambient i després de discutir-hi

llarga estona aconsegueix que Tori vagi a estudiar.

Educació repressiva

Segons el crític, a Teixidor li interessa destacar en aquesta obra el paper que va jugar l'Església en el camp de l'educació. «Retrata el comportament innoble i baix de l'Església durant el franquisme, però per altra banda parla de l'activitat admirable del clergat rural».

Teixidor planteja dues posicions de l'Església: per una banda hi ha Mn. Miquel, el vicari, que és cortès, elegant, ben preparat, que arriba al poble i vol imposar un nou sistema educatiu basat en la repressió, «s'assembla a Fermín de Pas, el famós magistrat de la Regenta». I per altra banda Mn. Pere, el de la Pipa, que es nega a col·laborar amb el franquisme. Abans d'educar, decideix educar-se i enriquir-se ell mateix llegint obres de literatura universal.

Mn. Miquel i Mn. Pere són amics i confidents, tenen llargues converses on defensen les seves postures. «Mn. Miquel pensa que la guerra ha estat un gran trasbals, però que era necessària i que ara l'Església, segons el projecte franquista, té la responsabilitat d'educar el poble. El vicari pensa que pertany a un petit grup d'escollits per dur a terme aquesta educació que per a ell és transcendent. Creu que ell és «la sal de la terra»».

Tomàs Nofre també va establir un paral·lelisme entre el vicari i Tori, que sent una gran admiració pel mossèn que s'encarrega de la seva educació. «Els dos s'enfronten a canvis molt profunds en les seves vides i tracten de donar

En «Retrat d'un assassí d'ocells», Emili Teixidor destaca el paper que va jugar l'Església en el camp de l'educació durant el franquisme

sentit a allò que estan vivint». Però l'ambició de Mn. Miquel no li serveix per dur a terme els seus projectes, «necessitava el suport de la família adinerada de la fàbrica, però al final l'arraconen i queda en fals en el poble, assumeix la seva culpa, però també la culpa dels altres i el destinen a una parròquia petita sense futur».

Literatura aparentment infantil

Per la seva banda, Emili Teixidor va parlar de «dos personatges aparentment innocus, una mica desconeguts com són *Peter Pan* i *Alicia en terra de meravelles*, paradigma de la literatura infantil, però que en realitat expressen experiències molt dures».

Segons Teixidor, al segle passat van destacar les obres que parlaven de la infantesa: *Jane*

Eyre, *David Copperfield*, *Alicia al país de les meravelles*, «sembla com si l'estricta moral victoriana hagués descobert per primera vegada que existien els nens». James Barrie (1860-1937), dra-

Segons Teixidor, aquest personatge ens ha de fer reflexionar sobre el problema que tenen alguns nois en l'adolescència, que no volen entrar a formar part del món dels adults. «*Peter Pan* no volia créixer i adoptar les responsabilitats dels grans, diu frases que fan pensar com «els dotze anys són el començament de la fi». En altres personatges de la literatura també es veu la importància de l'edat com en *El retrat de Dorian Grey* d'Oscar Wilde, on el personatge celebrava el seu aniversari com si fos un funeral».

Charles Lutwidge Dodgson (1832-1898), matemàtic i escriptor anglès, més conegut pel pseudònim de Lewis Carroll, va escriure diverses narracions infantils entre les quals destaca *Alicia al país de les meravelles* (1865), on la protagonista, adormida sota un arbre, s'endinsa, seguint un conill apressat, en un món fantàstic.

«Lewis Carroll era una persona turmentada pels dubtes religiosos, era un solitari, vivia acompanyat, per a ell la infantesa era símbol d'hedonisme, de felicitat total i s'inventa un món de l'absurd, ple de fantasies. En *Alicia en terra de meravelles* per una

«*Peter Pan* i *Alicia en terra de meravelles*, paradigma de la literatura infantil, en realitat expressen experiències molt dures»

banda reflecteix la sexualitat reprimida i l'esperit religiós i, fins i tot, místic de l'època victoriana», va dir Teixidor.

Antoni Matabosch, president de la Fundació Joan Maragall, va cloure les sessions que van tenir lloc durant el mes de març a la Institució Cultural del CIC, on van participar els escriptors Baltasar Porcel, Jaume Cabré, Maria Àngels Anglada i Emili Teixidor, i va anunciar que el proper curs continuarà el cicle de conferències, «Novel·la i transcendència».

**CASA
GAY**

**SERVEI DE LLOGER PER A
FESTES I BANQUETS.**

**CADIRES, TAULES, CRISTALLERIA,
VAIXELLA, ETC.**

ROGER DE LLÚRIA, 12 I 14

Tels. 318 14 95 - 301 67 31- Fax: 412 44 55

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estadades per sempre, i per convallescències. Poques places.
Tel. 427 44 53.

El llibre de la setmana

Generació del desencís

Cristóbal Sàrrias

No es pot dir que Manuel Vicent amagui els seus estats d'ànim. Potser necessita aquest exercici de narrar-se a si mateix, i un no sap amb certesa si és degut al fet que no troba més arguments que els de la seva pròpia crònica personal.

Llegint les seves pàgines, hom pot seguir l'itinerari de les seves reaccions davant la vida, des de la seva infantesa a Castelló (*Contra paraíso*), la seva època d'adolescent universitari a València (*Tranvía a la Malvarrosa*). I a *Jardín de Villa Valeria* la seva entrada en l'ambient polític i literari del Madrid dels anys de la transició i de la democràcia. I la veritat és que passa de l'astorament davant l'explosió de l'existència en la candidatura d'una infantesa viscuda entre sol i taronges, als primers enamoraments d'una adolescència viscuda sense complexos i amb poques ganes d'estudi en una ciutat que no l'invitava precisament a ser fidel a la disciplina de les aules de la seva «alma mater».

I se'n va anar a Madrid per embarcar-se en l'aventura literària, sense saber gaire bé quin era el camí.

El Madrid de l'agonia del franquisme i de la maror política de la transició va viure'l en el grup de la progressia política i revolucionària, que deixava enrere la clandestinitat, amb l'estrena d'una llibertat que volien il·limitada i austera alhora. I ell treu el cap per aquests ambients d'un maig francès sense barrica-des, i els reflecteix amb els seus noms i cognoms. Una primera part amb protagonistes d'una esquerra romàntica, però amb una il·lusió de bastant curt abast, potser perquè es pressagiava una segona

part, viscuda en el confort aprofitat dels nous rics insaciabls del poder i de la política.

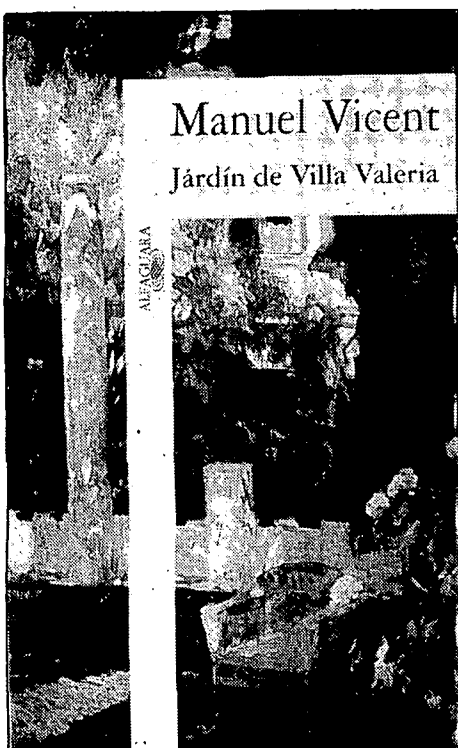
No sabia pas dir si Manuel Vicent vol ser crític, però n'és. Amb la seva aparent llunyania de les coses i de les persones —gairebé no s'implica seriosament en la narració— ens fa un quadre real i depriment. Ideals convertits en diner gràcies al poder, austeritat transformada en luxe amb la manipulació política, entusiasme transformat en cinisme aprofitant les febleses d'una llibertat mal païda, i administrada amb individualisme ferotge...

Deixant a banda un costum ja habitual en Vicent d'avançar a batzegades en allò que narra de manera cíclica i repetitiva, *Jardines de Villa Valeria* és una obra aparentment festiva, però que invita a la depressió. La ironia es transforma en

decepció, algun cop en angoixa. Res del que es viu en les seves pàgines gràcies a la vinguda de la democràcia, té el més mínim punt d'esperança, d'alegria. La vida és un continu desembocar en la misèria moral i física, malgrat que aparentment es tinguin els triomfs a les mans. Un símbol? El fill del polític que; el dia de la boda es descobreix com a «mag», i no com l'enginyer de camins.

Hi ha dos moments en els quals el quadre és una absurditat: Passionària abstreta entre els seus admiradors i posant-se a cantar «zorricos» o «La Tabernera del puerto», sense més ni més; Tatiana, la nena que un dia va coronar-la de flors, morta adolescent entre els contenidors del port de Hamburg. Intentava Manuel Vicent aquesta crònica del desencís, i de la frustració d'uns ideals que inicialment parlaven de fraternitat, de llibertat, i de servei?

Crec que aquestes gairebé tres-centes pàgines parlen massa clar d'un tarannà que comença «a favor del plaer» (títol d'una de les seves novel·les); i que ara sembla enfonsat en el desagradable malestar del descontent. Es podria analitzar què bat rere aquestes pàgines, que són simptomàtiques d'un grup d'escriptors molt concret, lliurats al periodisme en periòdics molt concrets també, que llença per la borda una sèrie notable de valors, i ara a l'horitzó només hi veu la seva irremediable decepció. Quina llàstima.

Manuel Vicent,
Jardín de Villa Valeria
Alfaguara, Madrid 1996 / 271 pàgs.

A la Fundació Joan Maragall

Cristianisme i catalanisme en el segle XX, a debat

Cristianisme i catalanisme en el segle XX és el tema d'un curset, organitzat per la Fundació Joan Maragall de Barcelona, ofert per l'advocat i historiador Josep M. Ainaud de Lasarte. El curset va començar el passat 29 d'abril i continua els dies 6, 13 i 20 de maig.

Catalunya Cristiana publicarà una entrevista amb Josep M. Ainaud de Lasarte, en la qual informará als nostres lectors sobre aquells punts de major interès tractats durant el curset.

Quatre apartats

El curset, que se celebra al saló d'actes de la Fundació Joan Maragall, es divideix en quatre apartats: els orígens; la representació; la recuperació; i la normalitat.

En la primera part Josep M. Ainaud de Lasarte va explicar la tradició catalana; Torras i Bages i Prat de la Riba; Montserrat i el Congrés Litúrgic; la Bíblia, en

català; el foment de la pietat catalana; «Catalunya serà cristiana o no serà».

Cap a la normalitat

En el segon apartat d'aquest curset dissertarà sobre la dictadura de Primo de Rivera; els desgraciats Decrets del Vaticà; Vidal i Barraquer i la república catalana; Unió democràtica i Carrasco i Formiguera; màrtirs i «Croada» i 25 anys de «Victòria».

En el tercer bloc de temes va parlar, entre d'altres qüestions, del Fejocisme i de l'escòltime; de la «Comissió Abat Oliva»; del grup Torras i Bages; Les dues tradicions i la justificació de Catalunya.

Per acabar, el dia 20 oferirà alguns temes sota el títol *Cap a la normalitat*, amb els apartats Volem bisbes catalans! El Cardenal de la pau, El Congrés de cultura catalana, Els cristians de Catalunya i El Concili Tarraconense.

La sardana i la dansa

Premis del Dia de la Sardana 1996

Josep Ventura

El passat 28 d'abril, es van fer públics a Calella els Premis del Dia de la Sardana corresponents al 1996 en diversos apartats. Els premis volen reconèixer la tasca que es desenvolupa des de diversos àmbits, sovint amb recursos limitats però amb gran entusiasme, per al foment de la sardana. Es van otorgar els guardons següents:

Premi continuïtat

Cobla Jovenívola, de Sabadell. Pels seus 20 anys d'èxit creixent en la seva encomiable tasca musical.

Agrupació Sardanista de Ripoll. Pels 50 anys d'activitat social, centrada en la Sardana.

Premi constància

Silvestre Suñé i Vernet, de La Nou de Gaià. Per la seva tasca pedagògica en diverses localitats.

Rosa Ripoll, de Salt: promotora de l'activitat sardanista amb notable eficàcia.

Josep M. Alba i Barri, de Lleida. Per la seva dilatada fidelitat en totes les manifestacions sardanistes.

Premi divulgació

Lluís Subirana i Reboloso, de Sabadell. Per la realització i edició de llibres que recullen la història de 35 anys de Ciutats Pubilles.

Josep Llobet i Gassó, de Manresa. Per l'excel·lent i llarga tasca fotogràfica de difusió del fet sardanista, sobretot a través de llibres i revistes.

Joan Domènech i Moner, de Lloret de Mar. Per la realització i edició del llibre *25 anys junts*, que recull l'activitat de la Coordinadora d'Aplecs de les comarques gironines.

Premi als mitjans de comunicació

Catalunya Música, de Barcelona (CRTVC). Per l'encertada inclusió de la música de cobla en els seus programes.

Televisió de Catalunya (TV3) i a Ricard M. Romero, editor i director del programa *Sardana*.

Premi a les iniciatives

Agrupació Sardanista de Riudellots de la Selva. Per l'encert de les seves organitzacions sardanistes.

Amics de Josep M. Bernat. Per l'eficàcia i digna divulgació de l'obra musical del malaguanyat compositor.

Empreses col·laboradores

Ciència activa, de Barcelona, per la seva reiterada ajuda a organitzacions sardanistes.

Medalla al mèrit sardanista

Antoni Anguela i Dotrás. En reconeixement a una de les més importants i decisives tasques promotores de la difusió sardanista de totes les èpoques.

Medalla al mèrit musical

Max Havart, resident de Ceret. Per la seva dilatada trajectòria com a compositor de sardanes i música de cobla i per la seva tasca de pedagog dels instruments catalans a la Catalunya Nord.

Medalla al mèrit cívica

Josep Benet i Morell. Per la seva decisiva contribució a la represa sardanista de la postguerra i per la seva permanent fidelitat a la Sardana.

Llibres

Una reflexió cristiana sobre la família

C.C.

Aquest llibre ens presenta el camí i l'exemple de Maria de Natzaret. L'exemple quotidià, especialment el que més incideix en allò que teixeix gran part de la nostra existència: la vida familiar. I, d'aquesta manera, és també una reflexió tan humana com cristiana sobre la realitat quotidiana de la família. Una reflexió molt útil en moments de canvis i incerteses, en els quals corren molts perills de naufragi i veiem contornen molts fonaments que creïem sòlids.

L'exemplaritat de Maria ens mou a tots a mirar-la com a model resplendent de virtuts sòlides

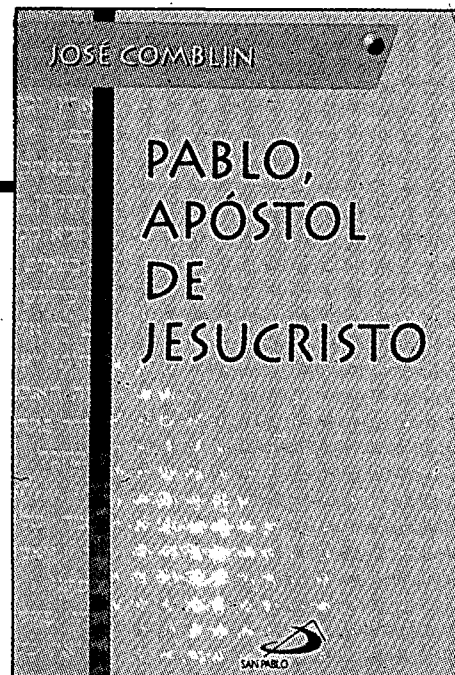
Card. Narcís Jubany.
Maria a la vida familiar.
Ed. Centre de Pastoral
Litúrgica

i evangèliques. Ella ens ensenya amb el seu exemple viscut com és veritat que Déu és a tot arreu i com es pot viure en comunió

íntima amb ell, a partir de les realitats més normals de la vida de cada dia.

El cardenal Jubany —amb un llenguatge planer, ben proper a l'Evangeli— ens convida a viure amb intensitat el nostre compromís cristià a les acaballes del segle actual i a entrar amb força en el tercer mil·lenni sota l'esguard maternal de Maria, el model perfecte de tota vida cristiana.

José Comblin.
Pablo, apòstol de Jesucristo.
Ed. San Pablo.

La personalitat i el missatge de Pau

C.C.

Pau és, ahora, intrigant i fascinant. Vol ser ressò perfecte del seu mestre. Lluita i es debat amb Crist, i per Crist i en ell viu i respira. Es lliura en cos i ànima a l'evangelització perquè l'amor de Crist l'encoratja.

Tant per la seva cultura teològica com per la seva valentia, Pau ha desencadenat una revolució permanent en l'Església: és l'únic que ha aconseguit la inculcació plena del cristianisme, de la cultura semita a la grecoromana. Ell i els seus seguidors «van anar revolucionant tot el món», doncs això és el que fa la fe veritablement inculcada.

La seva vida i la seva personalitat es confonen amb la seva missió, amb el seu «ser apòstol de Jesucrist». Poques vegades una persona s'ha identificat d'una manera tan gran amb la seva obra. Pau, tanmateix, no va perdre res de la seva espontaneïtat, ja que la seva missió va haver d'inventar-la totalment. No va tenir cap model davant els seus ulls. Va traçar el seu camí i va mostrar aquest camí a moltíssims successors.

Cent anys de presència Oratoriana a Gràcia

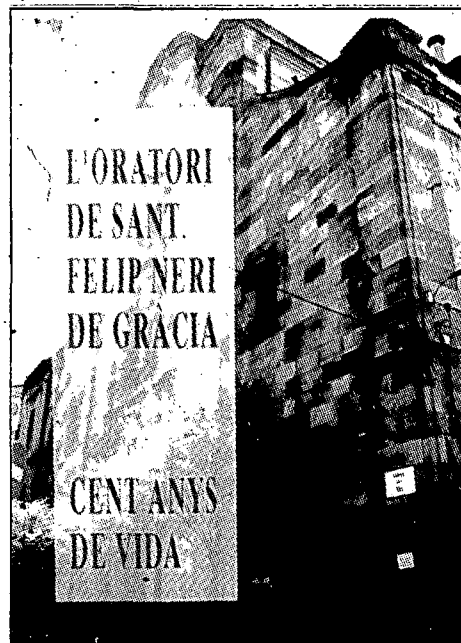
C.C.

Qualsevol comunitat ha de tenir molt present la seva memòria històrica i les comunitats cristianes no en són l'excepció. L'esforç del pare Ferran Colás per presentar els 100 anys d'història de l'Oratori de Gràcia és lloable. La publicació del treball coincideix, a més, amb una data especial: el quart centenari de la mort de sant Felip Neri, fundador de la Congregació de l'Oratori. L'obra és fruit de la recerca, principalment en l'arxiu de la mateixa comunitat, salvat de la crema de 1936, de la bibliografia ja existent, i de la tradició oral.

El llibre comença amb una síntesi històrica de la vila de Gràcia, que situa el lector a l'època de la fundació de la Congregació. Acaba amb una excel·lent

descripció arquitectònica del temple. També són remarcables les il·lustracions que s'hi insereixen.

Al llarg dels cent anys, l'Oratori ha aportat a la comunitat de Gràcia la litúrgia ben celebrada, l'apreci pel cant gregorià, una eficient tasca de catequesi i el suport a la Federació de Joves Cristians de Catalunya en moments en els quals la jerarquia diocesana no l'afavoria pas. El llibre dóna una informació detallada d'aquesta tasca i també dels sacerdots que hi han dedicat els seus esforços, amb un record especial per als qui varen ser immolats el 1936.

Ferran Colás.
L'Oratori de Sant Felip Neri de Gràcia.

Penseu en la Santíssima Mare de Déu?

Estimeu la Santíssima Mare de Déu?

Què feu per donar-la a conèixer?

Voleu fer quelcom perquè uns altres la coneguin?

Si arriben a coneixèr-la i a tractar-la espiritualment, l'estimaran!

Per això res més fàcil i eficaç que llegir i difondre la publicació titulada:

«MARÍA ENTRE NOSOTROS»

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom: .....
Adreça: ..... C. Postal: .....
Població: ..... Prov. ....
Se subscriu a ..... exs. de *María entre nosotros*

(Cal remetre l'import en segells o per gir postal)

Preu anual: 500 ptes.; exemplars solts: 10 Ptas.
Subscripció Benefactor: 1.000 Ptes.
Roger de Llúria, 4 - 08010 Barcelona.

OBRA CULTURAL

Cinema

Leaving Las Vegas

Director i guionista: Mike Figgis. Intèrprets: Nicolas Cage, Elisabeth Sue, Julian Sands, Richard Lewis, Steven Weber. 108 min.

J.M. Aresté

(Aceprensa)

Un alcohòlic crònic (Nicolas Cage) decideix acabar els seus dies a Las Vegas bevent fins a morir. Allí coneixerà una prostituta (Elisabeth Sue).

El caràcter autodestructiu del protagonista és autobiogràfic: John O'Brien, autor de la novel·la original, es va suïcidar poc temps abans que fos duta al cinema. Mike Figgis, guionista i director, il·lustra aquesta tragèdia amb una vigorosa posada en escena. La fotografia nocturna de Declan

Quinn és meravellosa, i els actors es posen a la pell dels seus personatges. Tanmateix, la pel·lícula és una innecessària reiteració, no solament per la seva insistència en els aspectes sexuals.

El punt més feble és la justificació de la relació amorosa entre l'alcohòlic i la prostituta; s'ha volgut que fos tan elemental —una llum abans de submergir-se en la foscor—, que resulta irreal: si l'amor és la recerca del bé de l'estimat, resulta difícil catalogar com a amorosa aquesta mútua comprensió dels seus respectius vicis. A més a més, hi ha la perillosa idea que cada un pot disposar de la seva vida segons li plagui.

Crònica televisiva

El llangardaix, el millor amic del home?

Miquel Àngel Codina

En els darrers temps s'ha posat de moda posseir animals exòtics (llangardaixos, serps, iguanes, salamàndries o caimans) com animals de companyia. La majoria d'aquestes espècies; en sortir del seu hàbitat natural, pateixen tota una sèrie de problemes que no tothom sap solucionar. La informació que es dona als clients que compren un animal d'aquestes característiques és sovint precària i comptats són els veterinaris especialistes en aquest tipus de fauna. La ignorància i la desinformació fan que moltes vegades el destí final d'aquests animals sigui l'abandonament o la mort. Així mateix, hauriem de saber que en algunes ocasions aquestes espècies de vida salvatge provenen del comerç il·legal o de la caça furtiva. El programa d'investigació periodística *Línea 900* va emetre recentment un interessant reportatge sobre el comerç d'animals exòtics, sota el títol *Como un pulpo en un garaje*.

«Per a nosaltres —va afirmar la Carmen Méndez, portaveu de Fedan, federació de defensa de la fauna— no té cap sentit tenir animals exòtics a casa. Creiem que ja n'hi ha prou amb acollir uns animals de companyia adaptats a l'ésser humà des de fa moltíssims anys, com poden ser el gos o el gat. Per tant, sotmetre aquests animals salvatges al càstig i al sofriment d'haver d'adaptar-se a un medi que no és el seu és realment cruel». Per la seva banda, Miquel Àngel Valladares, membre d'Adena-WWF (Fons Mundial per a la Vida Salvatge), també es va mostrar força crític amb aquesta actitud atípic i excèntrica: «No hi ha res més absurd que tenir una boa en un armari o un caiman sota el llit».

El tràfic massiu d'animals salvatges comporta una palesa agressió al medi ambient dels països pobres del Tercer Món. Aquest negoci, que mou més de 700.000 milions de pessetes anuals arreu del món, és, sens dubte, una espoliació d'incalculable valor i un autèntic robatori de les riqueses naturals autòctones dels pobles de l'hemisferi sud. Els Estats Units, Japó i la Unió Europea són els principals destinataris d'aquest comerç d'animals exòtics.

Entre l'ésser humà i algunes espècies animals (el gos i el gat, majorment) ha tingut lloc al llarg de la història una mútua relació de companyia, amistat i lleialtat. «El gos, el millor amic de l'home» és una frase ja clàssica. Això no obstant, algunes persones pensen ara que ha arribat l'hora que el llangardaix, per posar un exemple, prengui un paper rellevant a la nostra vida. Un repte, certament, agosarat.

Veus d'Església

TELEVISIÓ

TV1

Dimarts 03.25 *Testimonio*: meditació sobre un tema religiós (catòlic).

TV2

Dissabte 07.30 *Últimas preguntas*.

Diumenge 08.45 *Tiempo de creer*.

11.00 *La Misa*: amb la participació d'Els Violets de les Teresianes de Gràcia (Barcelonès, arquebisbat de Barcelona), sota la direcció de Maria-Carme Julià; (director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).

11.50 *Esglésies de Catalunya*.

Dilluns 16.45 *Pueblo de Dios*.

TV3

Dissabte 08.15 *Signes dels Temps*: el programa ofereix un «Cara a cara» amb el bisbe de la Seu d'Urgell, Joan Martí Alanís i Miquel Roca Junyent; (director: Ramon Safont-Tria).

TELEVISIÓ DE MATARÓ (Canal 64)

Dv 17/5 20.30 *Creure avui: La vida dins un monestir*. Informatiu i Agenda; (director Ramon Safont-Tria).

DI 20/5 13.00 *Creure avui*: (repetició).

Dv 24/5 20.30 *Creure avui: Taula rodona: La pastoral penitenciària*; (director Ramon Safont-Tria).

CTV (Centre Televisiu Vaticà)

Retransmissió via satèl·lit europeu Eutelsat II-16° E. 37V. freq. 11.575 GHz, 6.60 italià, 7.50 anglès.

Diumenge 12.00-12.30 *Angelus*. (Directe)

Dimecres 11.00-12.30 *Audiència general*. (Directe)

De dilluns a divendres 18.10-18.25 *Informació*.

Dissabte 18.10-18.25 *Speciale Lumen 2000*.

RÀDIO

FUNDACIÓ MISSATGE
HUMÀ I CRISTIÀ

RÀDIO ESTEL (Barcelona: FM 106.6)

Cada dia:

de 07.00 a 22.00h.: Cada quart d'hora, butlletins d'informació: general, serveis, d'Església i cultura. Comentaris, cada mitja hora, després de la informació general i d'Església. Comentaris de l'Evangeli a les 7.30 i 21.30.

De dilluns a diumenge:

23.57 *Mirant endins.*
00.00 *Punt i Coma.*

De dilluns a dissabte:

01.00 *Dietari de música i músics.*
01.05 *Ràdio Vaticana.*
01.25 *Espurna d'alba.*

Dilluns

22.05 *Aquí Ràdio Estel.*
22.30 *Diàleg d'Església.*
23.00 *Panorama de cinema.*
00.03 *In Corpore sano.*
00.30 *Cova de clàssics.*
01.30 *Deliciosament instrumental.*

Dimarts

22.05 *Paraules d'amor.*
23.00 *Temps d'acció.*
00.03 *Versió original.*
03.30 *Perfil.*
01.30 *Deliciosament instrumental.*

Dimecres

22.05 *Sons i Ressons.*
22.30 *Converses amb la ciència.*
23.00 *Panorama Cultural.*
00.03 *Els veïns de l'escala.*
00.30 *Nit d'Estels.*
01.30 *Deliciosament instrumental.*

Dijous

22.05 *Més enllà del temps.*
22.30 *Tal dia com aquell.*
23.00 *En família.*
00.03 *Temps de paraula.*

00.30 *De persona a persona.*
01.30 *Deliciosament instrumental.*

Divendres

22.05 *Set dies a l'Església.*
23.00 *Encantats de conèixer-ho!*
00.03 *Calaix de sastre.*
00.30 *Fila 7.*
01.30 *Paraules de música.*

Dissabte

22.05 *Pedra angular.*
23.00 *Cova de Jazz.*
00.03 *Negra nit.*
00.30 *Les novetats a cau d'orella.*
01.30 *Paraules de música.*

Diumenge

19.00 *Eucaristia.*
21.55 *Raons per viure.*
22.03 *Mosaic.*
23.00 *La Gran Via.*
23.30 *Blue Velvet.*
00.03 *Amb molt de gust.*
00.30 *Estel de colors.*
01.30 *Dietari de música i músics.*
01.35 *Ràdio Vaticana.*
01.55 *Espurna d'alba.*

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: FM 101.5)

Diumenge

09.00 *Músiques místiques: Glòria en Sol M., de J.Ch. Bach; Glòria, de Walton; Glòria a 7 veus, de Monteverdi; Glòria, RV 589, de Vivaldi.*
11.00 Retransmissió de la missa conventual des de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8)

Diumenge

15.05 *Paraules de vida:* conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Francesc Romero).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 702)

De dilluns a dijous

20.30 *El Brocal.*
21.00 *El Espejo.*

Divendres

21.00 *La linterna de la Iglesia.*

Diumenge

08.30 *Letra y música:* de temes religiosos.
09.00 Retransmissió de la missa, des de les Carmelites Descalces de Terrassa.
09.45 *Testimoni:* recull d'informacions i notícies de caire religiós.
10.00 *Iglesia es noticia:* informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3)

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503)

Divendres

17.38 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2)

De dilluns a divendres

07.05 *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda.

Diumenges i festius

09.00 Santa Missa.

RÀDIO BALSARENY (FM 105.7)

Diumenge

10.30 *La veu de la parròquia:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge

De 22.05 a 23.00h. *Objectiu, l'home:* programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista amb: Maria Antich, vídua de Cabanas, de 85 anys i mare de 8 fills; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe Ricard M. Carles, de Barcelona (director: Josep-Maria Alimbau).

RÀDIO CERVERA (FM 99.2)

Diumenge

08.00 *Cristians:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO CIUTAT DE BADALONA (FM 94.4)

Diumenge

08.45 *Vida i esperit.*

RÀDIO MARICEL (Sitges FM 107.7)

Divendres

De 20.00 a 20.30h. *La punta:* (director: Jordi d'Arquer i Terrasa).

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2)

Dissabte

09.00 *Obrim camins:* programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224)

Dissabte

13.40 *Iglesia es noticia:* entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

RÀDIO POPULAR DE TARRAGONA (OM 1.143)

De dilluns a divendres

19.30 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

Dissabte

13.50 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella.

Diumenge

09.45 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3)

Diumenge

PROGRAMES PER A MÉS D'UN MITJÀ

PRODUCCIÓ DE L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA

ESGLÉSIA VIVA: informacions, comentaris i entrevistes. L'emeten: **Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio**, i també: **Alforja Ràdio** (FM 104.3) diumenge 09.00h. **Calafell Ràdio** (FM 107.7) diumenge 09.20h. **Cadena Cope-Reus** (OM 1143) diumenge 10.30h.

FETS I CRITERIS: missatge setmanal de l'arquebisbe Torrella (es publica a «Catalunya Cristiana»). L'emeten:

Ràdio 5, Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també: **Calafell Ràdio** (FM 107.7) dissabte 12h. **Ràdio La Canonja** (FM 102.3) divendres 20h. **L'Esplugu FM Ràdio** (FM 107.4) dissabte. **Ràdio Falset** (FM 107.0) dissabte, a partir de les 14h. **Ràdio El Morell** (FM 105.7) dilluns, a partir de les 21h. **Ràdio Montblanc** (107.0) diumenge, a partir de les 11 h. **Ràdio Santa Coloma de Queralt** (FM 107.5) dissabte 13h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (FM 101.0) dissabte, a partir de les 20 h. **Ràdio La Vilella Alta** (FM 102.3) dissabte 12 h. i diumenge a les 13h.

EL MIRALL: **Cadena Cope-Reus** (OM 1143) dilluns 21h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: c/Albareda 15 pral 1a 17004 Girona;
Tel (972) 22.27.75; Fax: 20.18.55.

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe* (comentari setmanal del Bisbe de Girona), *Costumari Cristià* (explicacions a costums i tradicions de l'Església per Joan Baburés), *La Veu dels Joves* (comentaris de Jaume Reixach), *Notícies* i *El significat de l'Evangeli* (a càrrec de Pere Carreras). Alguns d'aquest apartats canvien segons l'època de l'any. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten:

Cope Costa Brava (90.3 FM) diumenge 9.45h. **Cope Figueres** (1269 AM) diumenge 9.45h. **Nova Ràdio Lloret** (90.2 FM) diumenge 8.00h. **Ona Jove Riudellots** (104 FM) dissabte 20.00h. **Ràdio Arbúcies** (107.6 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.30h*. **Ràdio Arenys de Munt** (107 FM) diumenge 11.30h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 9.00h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) dissabte 10.30h. **Ràdio l'Escala** (107.6 FM) dissabte 14.00h. **Ràdio la Vall** (107.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) diumenge 8.00h. **Ràdio Sant Joan les Fonts** (107.7 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Santa Coloma de Farners** (103.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Shalom Palau Sacosta** (106.6 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Sarrià de Ter** (87.6 FM) diumenge 10.00h. **Top Gironès-Cassà de la Selva** (92.8 FM) dissabte 19.30h.

* (Inclòs dins el programa parroquial local).

MÚSIQUES I CANTS: programa setmanal de 30 minuts de durada que fa un repàs a la música «godspel» i espiritual negra des dels seus inicis fins a l'actualitat, amb gravacions inèdites i d'importació. Presenta: Josep Maria Pont. L'emeten:

Ràdio Arenys de Mar (diuenge 9.05h). **Ràdio Banyoles** (dissabte 9.30h). **Ràdio Besalú** (divendres 21.00h). **Ràdio Les Planes** (divendres 20.00h). **Ràdio Palafrugell** (dimecres 14.15h).

EL CAFÉ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes i grups de la música melòdica i lleugera dels últims anys amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten:

Ràdio Arenys de Mar (dissabte 18.00h). **Ràdio Arenys de Munt** (dissabte 8.30h). **Ràdio Banyoles** (dissabte 10.00h). **Ràdio Besalú** (dissabte 21.00h). **Ràdio Calella** (dissabte 16.00h). **Ràdio l'Escala** (divendres 18.25h). **Ràdio la Vall** (diuenge 13.00h). **Ràdio Les Planes** (dissabte 15.00h). **Ràdio Palafrugell** (dilluns 14.15h). **Ràdio Sta. Coloma de Farners** (dimecres 22.15h). **Ràdio Sant Joan les Fonts** (diuenge 11.30h). **Ràdio Sarrià de Ter**

09.30 *Reflexió:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO SABADELL (OM 882)

Diumenge

09.45 *Testimoni:* recull d'informacions i notícies de caire religiós a Sabadell i comarca (director: Juanjo Yunquera).

RÀDIO SALUD (FM 89.1)

Dissabte

De 07.00 a 09.00h. *Rosari:* meditat per joves, entrevistes a catòlics en el món, concurs de Cultura religiosa, meditació mariana, heroics del segle XX, etc.

Diumenge

De 07.00 a 09.00h. Presentació de l'Evangeli del dia i meditació, tema marí, etc.

RÀDIO SANTA COLOMA DE FARNERS (FM 103.6)

Dimecres

De 23.00 a 24.00h. *SOS pregària:* una hora de pregària des de casa vostra, units per una mateixa sintonia.

RÀDIO VALLS (FM 103.2)

Dissabte

09.05 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

09.00 *Església viva* (producció de l'arquebisbat de Tarragona).

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres)

Cada dia

20.40 *Rosari:* en llatí des del Vaticà.

22.10 *Noticiero.*

RÀDIO LA VEU DE NAVARS (FM 107.9)

Diumenge

10.15 *Església viva:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

TARRAGONA RÀDIO (FM 102.6)

De dilluns a divendres

15.30 *Café i pastes:* informacions, comentaris i entrevistes.

Dissabte

08.15 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

(divendres 18.30h). **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) diumenge 9.30h.

LA PARAULA DEL BISBE: Micro-espai setmanal de 5 minuts de durada presentat pel Bisbe de Girona Mn. Jaume Camprodon i Rovira.

L'emeten:

Ràdio Calella (107.9 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Malgrat de Mar** (107.4 FM) diumenge 11.10h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) dissabte 9.05h*. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) diumenge 10.15h*.

* Inclòs dins el programa parroquial setmanal.

PUNT DE TROBADA: magazine setmanal de 55 minuts de durada, que compta amb temes d'actualitat cristiana, humana i social. Presenten: Carles Sánchez i Àngel Rodríguez. L'emeten:

Cadena Cope Figueres (1269 AM i 88.0 FM) (dilluns 21.05h.).

TARDA DE TOTS: en aquest programa s'inclourà un espai dedicat als temes d'informació religiosa que coordinarà Àngel Rodríguez. L'emeten:

Onda.Rambla Girona (89.9 FM) divendres 17.05h.

TOTS ELS CAMINS PORTEN AROMA: programa mensual de 30 minuts de durada. Es tracta d'un espai de debat sobre temes d'interès, moderat pels periodistes Anna Estartús i Josep Casellas. L'emeten:

Cope Figueres, Ràdio Arbúcies, Ràdio Banyoles, Ràdio Besalú, Ràdio Palafrugell, Ràdio Les Planes, Ràdio Sarrià de Ter i Ràdio Shalom de Palau Sacosta, Ràdio Salt.

Retransmissió en directe de la Missa dominical. L'emeten:

Catalunya Música (96.7 FM) Girona- (101.5 FM) Maresme: diumenge 11.00h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.00h. **Cope Figueres** (1269 AM) diumenge 9.00h. **Ona Jove de Riudellots de la Selva** (104 FM) dissabte 20.30h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.05h. **Ràdio Shalom de Palau Sacosta** (106.6 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio 1 de Ràdio Nacional** (738 AM-93.3 FM) diumenge 8.15h. **Top Gironès de Cassà de la Selva** (92.8 FM) dissabte 20.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE SOLSONA

CONVERSA SETMANAL: missatge del bisbe Deig (es publica al «Full diocesà»). L'emeten: **Ràdio Balsareny, Ràdio Berga, Ràdio Cervera, Ràdio Puig-reig, La Veu de Navars**, i també: **Ràdio Súrria** (FM 107.8) diumenge 11.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE TORTOSA

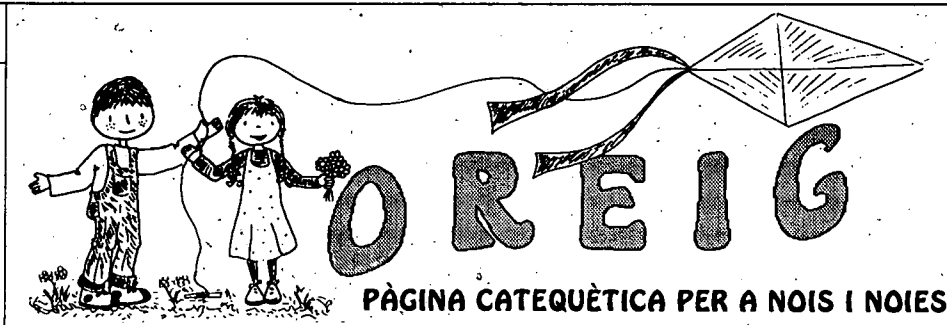
FE I VIDA: missatge setmanal del bisbe Martínez Sistach (es publica al full «Vida diocesana»). L'emeten:

Ràdio Antena Caro (Roquetes, FM 96.0) diumenge 09.00h. **Ràdio La Cala** (l'Ametlla de Mar, FM 99) diumenge 12.00h. **Ràdio Deltebre** (FM 107.6) dissabte de 9.00h. **Ràdio Flix** (FM 102) dissabte de 9.30h. **Ràdio Gandesa** (FM 107.9) dissabte de 13.00h. **Ràdio Infant** (l'Hospitalet FM 107.9) dissabte 10.00h. **Ràdio Joventut de Masdenverge** (FM 100.7) diumenge 10.00h. **Ràdio Mora d'Ebre** (FM 87.6) divendres 10.00h. **Ràdio Nueva Vinaròs** (FM 98.2) dissabte 22.30h. **Ràdio Onda Cero** (Tortosa, FM 98.0) dissabte 13.05h. **Ràdio els Ports** (Morella, FM 89.0) dissabte 12.15h. **Ràdio Ràpita** (FM 107.9) diumenge 12.00h. **Ràdio Ulldecona** (FM 95) diumenge 09.05h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT D'URGELL

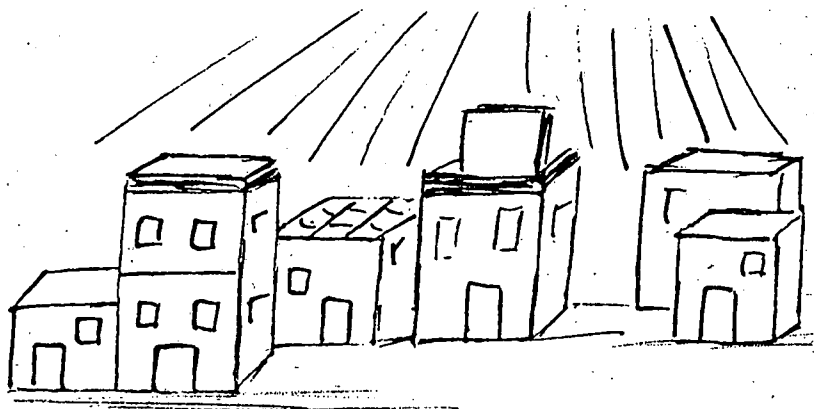
RESSO: entrevista amb personatges o sobre fets diocesans. L'emeten: **Ràdio Pirineu** (Puigcerdà, FM 89.8) diumenge 09.30h. **Ràdio Seu** (FM 107.2) diumenge 9.00h. **Ràdio Valira** (FM 98.1) dissabte 13.00h.

Donem notícia de les emissions religioses, tant per ràdio com per televisió, que ens són comunicades. Agraïrem la recepció de controls d'emissió.

AMICS DE DÉU

Sant Joan Nepomucè, prevere i màrtir, 16 de maig

Els seus pares eren ja d'edat avançada quan va néixer i el van oferir a la Mare de Déu per complir una promesa. De nen va ser corista, i quan va ser sacerdot, el van nomenar almoiner de palau i confessor de l'emperadriu.

L'emperador, portat per la gelosia i mal aconsellat per alguns membres de la cort, sospitava de la seva esposa i creia que tenia un amant; per això va demanar a Joan que li revelés el que l'emperadriu li deia en les seves confessions. Joan s'hi va negar rotundament i va recordar al sobirà que el secret de confessió és sacratíssim i que per res del món no es pot revelar.

Davant la negativa i de la fermesa de Joan Nepomucè, l'emperador va apurar tots els mitjans per convèncer-lo, però sense resultat, primer amb promeses falagueres i després amb amenaces de càstigs cruels. El va torturar bàrbarament i finalment, veient que tot era inútil va ordenar que el llancessin al riu Moldava. Llavors va aparèixer una gran llum que va il·luminar tota la ciutat de Praga i el seu cos fou recollit i enterrat amb la més gran veneració.

Al seu sepulcre floreixen els miracles. Sant Joan Nepomucè és un exemple per a tots de la importància de la discreció i de saber guardar els secrets que ens confien.

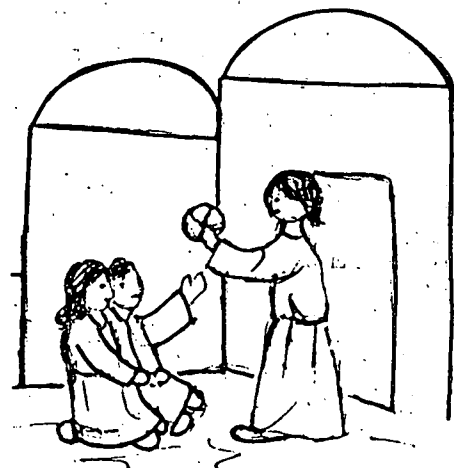
FEM CATEQUESI

El Fill de Déu s'ha fet home per a la nostra salvació (II)

El pecat porta els homes a la mort i, amb ella, a la separació definitiva de Déu. Però Déu no vol que a l'home li succeixi aquesta tragèdia, la pitjor de totes, i per això ens ha donat el remei: ha enviat el seu Fill al món per perdonar-nos els pecats i salvar-nos.

Com ha estat possible això? Fent-se home el Fill de Déu. Jesús va viure com un de nosaltres: quan era nen estudiava i jugava com els altres nens; quanes va fer un noi, va aprendre l'ofici de fuster i es va posar a treballar. En fer-se adult i arribat el moment que Déu tenia determinat, va començar la seva missió.

Jesús ha recorregut els camins i ha anat pels pobles i ciutats predicant l'Evangeli i anunciant la salvació; ens ha donat exemple de vida i ha estat generós fins al punt d'oferir la seva vida per nosaltres al Pare. En Jesús, Déu ens ha demostrat com ens estima, més que ningú. Per això, Jesús és Déu que ens salva.

PELS CAMINS DE LA BÍBLIA

Època dels jutges. Gedeó

Els israelites es repartiren les terres de tal manera que cada una de les dotze tribus principals tingueren el seu propi territori. Les tribus vivien independents, però contra l'enemic es defensaven unides. En aquest cas, Déu els enviava un salvador. Aquestes persones eren els «Jutges».

Un d'aquests jutges fou Gedeó, que era d'una família molt humil. Un dia, que havia de vèncer els madianites, Déu li va dir que l'ajudaria.

I Gedeó, molt de matí, va sortir amb el seu exèrcit que era molt nombrós i molt fort. Però Déu li va dir:

—«El teu exèrcit és massa gran.»

I va manar a Gedeó que tragués gent, fins que només van quedar tres-cents homes per a lluitar. Gedeó els va donar trompetes, uns càntrics i una torxa a cadascun.

Quan van arribar al campament madianita, cap a mitjanit, tots van tocar les trompetes, van trencar els càntrics i van treure les torxes enceses que portaven dins els càntrics. Terroritzats en creure que els atacaven milers d'homes, els madianites van fugir.

D'aquesta manera Déu va vèncer per mitjà de Gedeó, i mai més els madianites no els van tornar a molestar.

QUÈ ÉS L'EUCARISTIA

Digué l'acció de gràcies (III)

Després del Sant, Sant, Sant, continua la pregària, i és aleshores quan el sacerdot invoca l'Esperit Sant sobre el pa i el vi, i tot seguit repeteix les paraules de Jesús en el darrer sopar: «Preneu i mengeu-ne tots, això és el meu Cos. Preneu i beveu-ne tots, aquest és el calze de la meua Sang.»

A partir d'ara el pa ja és el Cos de Crist, i el vi la seva Sang, i el sacerdot els mostra a la comunitat perquè tothom pugui veure i adorar en el fons del cor la presència del Senyor.

Una vegada s'ha esdevingut la consa-

gració, tota l'assemblea proclama el misteri de la fe que allí s'ha esdevingut, dient: «Anunciem la vostra mort, confessem la vostra resurrecció, esperem el vostre retorn, Senyor Jesús.»

Acabat això, —a les festes és molt expressiu cantar-ho— el sacerdot fa memòria d'aquesta Mort i Resurrecció de Jesús, ofereix al Pare el «pa de la vida i el

calze de la salvació» i demana que l'Esperit Sant —que acaba de consagrar el pa i el vi— uneixi en un sol cos tots els qui en participen.

l'Oriol i la Laia

per Xesc

Petits anuncis

DIVERSOS

RESIDÈNCIA 3a edat amb jardí i terrasses. Hab. ind. i col·lectives, alimentació adequada, ambient familiar, assistència mèdico-sanitària, permanents o temporal. Tel. 450 39 30.

COMPRO segells, monedes, postals i objectes antics. Tel. 357 83 94.

ACOLLIDA DIÛRNA 3A. EDAT. No es quedi sola a casa, passi el dia amb nosaltres. A pensió completa, de 8 a 20 h. Tel. 203 97 40. Isabel.

SRA. cedeix hab. a Srta. a canvi companyia nits. Tel. 457 53 63.

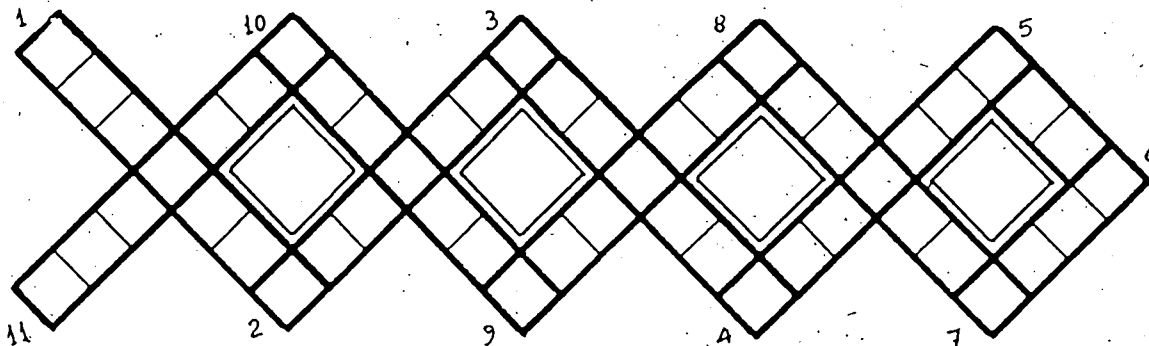
TINC CURA nens, gent gran. Faig feines domèstiques. Tel. 231 55 73. Tardes.

ENCREUATS

Passatemps

per Rosa Collell

LA TRENA

Començar pel número 1 —a dalt— d'esquerra a dreta i arribant al 5-6 continuar de la mateixa manera, ara de dreta a esquerra, segons les definicions.

1. Pertorbació del ritme de les contraccions del cor.
2. Qualitat d'àrid.
3. Aliatge del tipus de l'alnico que conté ferro, cobalt, níquel, alumini i coure.
4. Posar el preu a un article.
5. Itinerari.
6. Marxar d'aquí a allà.
7. Arrelar.
8. Fer de nou.
9. Producte a base d'enzims obtingut generalment pel pàncrees dels mamífers.
10. Acció de trotar una estona.

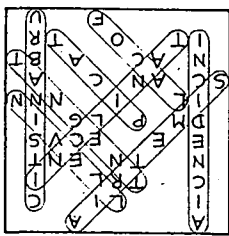
Solució:

1. Aritmia. 2. Aridesa. 3. Al-
nit. 4. Tarifar. 5. Ruta.
6. Anar. 7. Radicar. 8. Reno-
var. 9. Rendent. 10. Trotada.

SOPA DE LLETRES
per Montserrat Albert

BUSCAR 8 MANERES DE
DIR COM ÉS UN PLA

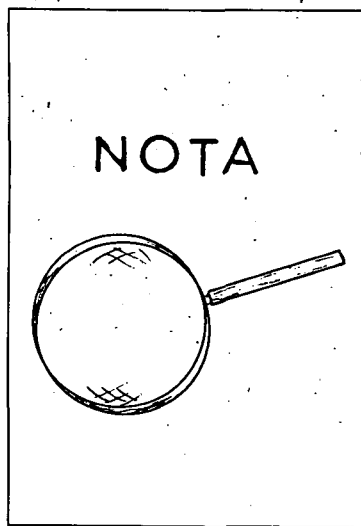
CAYITOCASIO
EICROLIBICI
UCAUTRLAVIU
INISTNIENTI
CEPEASECVSO
IDMIPULGAIL
SILLUISENNN
SCEANACIOAS
INCACVIAFBT
AITUROTITRU
ISASOFFROUI

Inclinat. Focal. Pícar. Urbanístic. Tan-
gent. D'incidència. De simetria. De
nivell.

JEROGLÍFIC
per Núria Albert

MENJA'T EL PEIX!

Solució al 868

No hi és TOTA.

No, hi és tota.

FILATÈLIA
per Enric Graupera

FRANCESC
TÀRREGA, compositor

En una sèrie de segells de l'any 1977, Espanya li va dedicar aquest segell. Francesc Tàrraga i Eixea, nascut a Villarreal, Castelló de la Plana, el 29 de novembre de 1854 i morí a Barcelona el 15 de desembre de 1909. Estudià guitarra a Castelló i piano a València i a Madrid. Va anar a París i va donar concerts a tot Europa, fins que finalment es va establir a Barcelona. Va compondre moltes obres per a guitarra, entre elles *Dansa mora*, *Capricci àrab*, *Records de l'Alhambra* i *Somni*.

ESCACS

per Jaume Mora

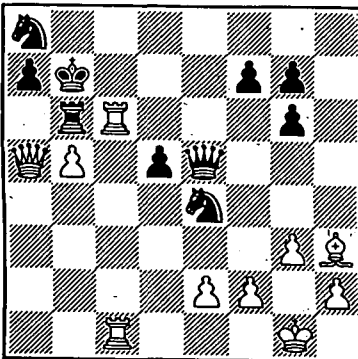
Diagrama 638

Blanques juguen

Un mat apunyalat.

Solució al diagrama 637

1... C6A+, 2 PxC T4C+, 3 R2A DxPT+, 4 R3D C4A mat.

CAMPANYA CONTRA L'ATUR

Tens tres formes de col·laborar amb nosaltres: 1. Adreçant els teus donatius al compte núm. 2100.0965.0200010269 de "la Caixa". 2. Enviant-nos aquest cupó emplenat. 3. Enviant un taló a nom de Càritas Diocesana. Pça. Nova, 1 - 08002 Barcelona. Tel. 301 35 50 - Fax 301 39 61.

Nom i cognoms

Domicili

C.P.

Població

Telèfon

☐ Vull col·laborar amb Càritas en la campanya contra l'atur.

Amb una aportació única de

☐ Vull col·laborar amb la labor social de Càritas.

Amb una aportació periòdica (marca amb una X)

Import

☐ mensual

☐ trimestral

☐ semestral

☐ anual

Domiciliació bancària

Caixa/Banc

llibreta/cte. ct.

Agència

(Les dades completes que s'agracien estan en el marge dret del talonari o llibreta)

Senyors, els prego que fins a nou avis i amb càrrec al meu compte paguin els rebuts que els seran presentats per Càritas Diocesana de Barcelona.

Els donatius fets a Càritas desgraven un 20% en l'impost sobre la renda de les persones físiques.

Signatura:

Data

Amb un petit esforç
donaràs molta feina.

Ajuda'ns a lluitar contra l'atur. Col·labora amb els programes socials de Càritas i faràs treballar bé els teus diners.

Càritas
Diocesana de
Barcelona

Ajuda'ns a ajudar

ASSOCIACIÓ GRUP DE VIDUS I VÍDUES DE L'ESPERANÇA

L'Associació es proposa la següent finalitat:

Oferir als vidus i vídues cristians un ajut espiritual que des de la fe, l'esperança i la caritat els permetin superar cristianament el buit que en ells ha deixat la mort de l'espòs o l'esposa.

El fonament bàsic de l'espiritualitat de l'Associació són aquests tres punts:

- * La pregària
- * La lectura de les Sagrades Escripures
- * El foment d'una profunda vivència del dogma de la Comunió dels Sants, des de l'esperit de Les Benaurances.

L'Associació considera adjents aquests camins com una ajuda per trobar-se amb Jesucrist, amb la plena convicció que Ell és l'únic capaç d'omplir —amb escriure— el buit ocasionat per l'absència de la persona estimada.

Amb aquest objectiu, l'Associació ofereix als seus membres un programa concret d'uns compromisos que, lliurement acceptats, poden conduir-los a la realització dels punts bàsics esmentats.

Aquests compromisos són: un espai de temps diari de pregària i la lectura bíblica també diària. A més, s'ofereix als associats la celebració trimestral de recessos, així com la recomanació de dedicar, de manera seriosa i responsable, una especial atenció a la visita dels malalts.

Davant la viduïtat, homes i dones pateixen per igual la soletat perquè el trauma de la separació és el mateix. La dona, troba consol amb els fills i els néts, i les feines casolanes l'ajuden a no deixar-se emportar per la depressió, i fa el seu dia a dia amb un altre esperit.

I EL VIDU, QUÈ?

El vidu, en canvi, es veu sol davant les feines que mai no ha fet. Sense la fe, pot enfonsar-se. Per això, el nostre grup ofereix, tant a les vídues com als vidus, uns camins d'esperança i de retrobament amb la persona estimada.

El nostre grup ofereix compartir, amb la màxima comprensió, la joia que ens comunica el sentir-nos estimats per Crist i els germans que passen pel mateix trauma de la viduïtat.

EL NOSTRE GRUP ESTÀ RECONEGUT CANÒNICAMENT.

Informació

Tel. del consiliari: 776 06 54

Tel. del president: 666 11 30

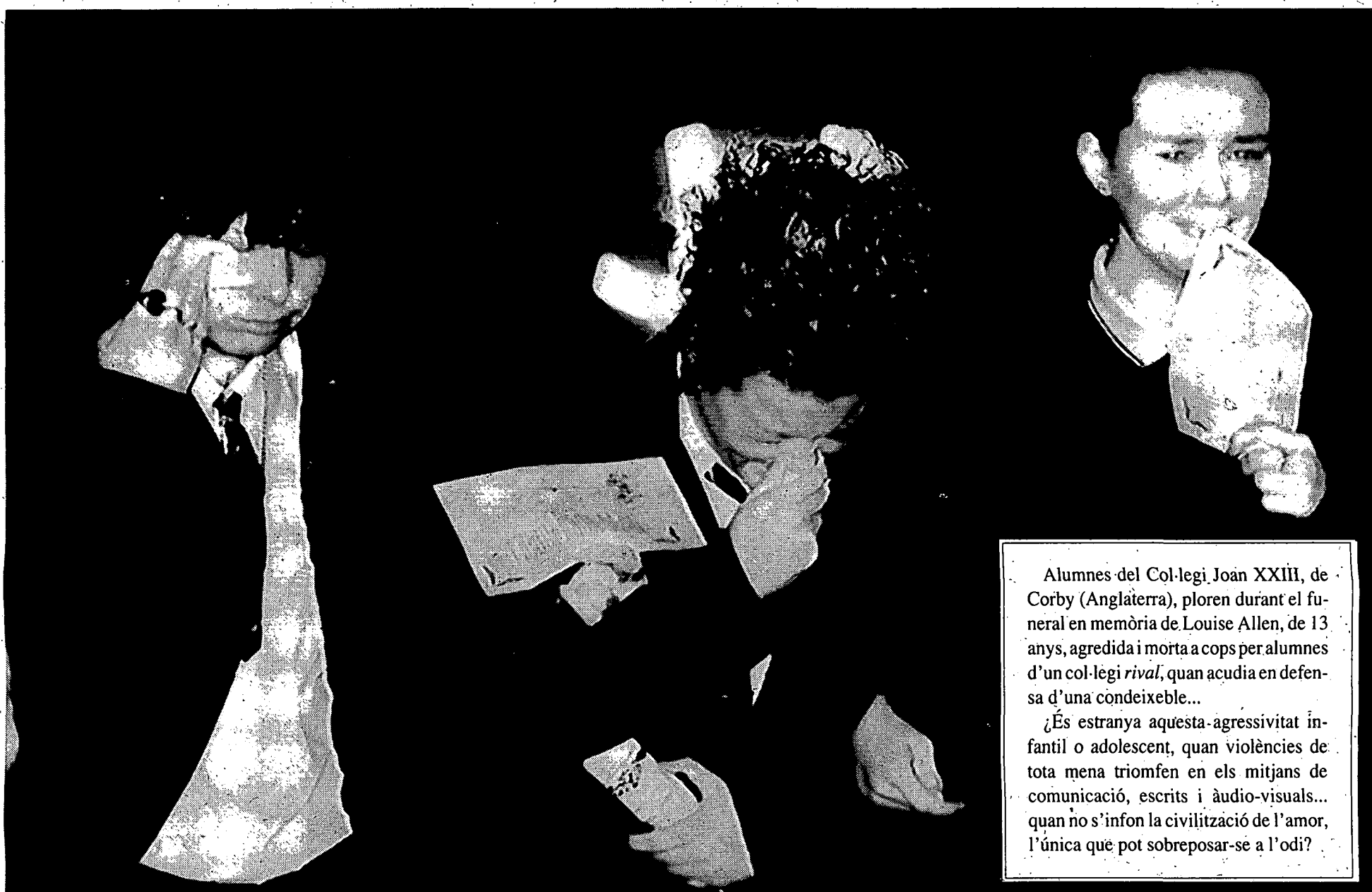
Adreça: Avinguda Montejurra, 1
Sant Feliu del Llobregat (Barcelona)

Fotografies obtingudes dels recessos al Santuari d'El Miracle (Solsona)

afinant

Zoom

Alumnes del Col·legi Joan XXIII, de Corby (Anglaterra), ploren durant el funeral en memòria de Louise Allen, de 13 anys, agredida i morta a cops per alumnes d'un col·legi rival, quan acudia en defensa d'una condeixeble...

¿És estranya aquesta-agressivitat infantil o adolescent, quan violències de tota mena triomfen en els mitjans de comunicació, escrits i audio-visuals... quan no s'infon la civilització de l'amor, l'única que pot sobreposar-se a l'odi?

Llindar

Suenens, un pare del Concili Vaticà II

El cardenal belga Léon-Joseph Suenens, arquebisbe de Malines-Brusel·les des del 1961 al 1979, va morir el passat 6 de maig a l'edat de 91 anys. Amb ell desapareix un dels grans protagonistes del Concili Vaticà II. Ell fou un home de confiança de Joan XXIII —aquest el va escollir per dur oficialment a la seu de l'ONU, a Nova York, el text de la *Pacem in terris*— i un gran amic i col·laborador de Pau VI durant la primera etapa del seu pontificat. Em sembla recordar que, poc després de la seva elecció a Papa, Montini el féu sortir a la finestra del seu apartament privat a l'hora de l'*Angelus*, un gest aquest inusual que donà peu a molts comentaris.

Suenens introduí en l'aula conciliar nous conceptes com el de corresponsabilitat i col·legialitat i desitjà sempre que aquests es traduissin més efectivament en els organismes i institucions eclesials. En aquest camp era agosarat. Fins i tot arribà a proposar l'ordenació d'homes casats. Amb tot, com Joan XXIII, ell fou sempre un home de pietat més aviat tradicional: impulsor de la «Legió de Maria» i més tard, seguidor i protector del moviment de la Renovació carismàtica, per encàrrec exprés de Pau VI. L'Església i Maria, l'apostolat i la pregària: heus ací els eixos d'un programa que s'inspirà sempre en la seva divisa episcopal: *In Spiritu Sancto*. Tanmateix, completà aquesta visió tradicional amb una visió social i teològica renovadora que li venia del cardenal Mercier, el qual fou durant molt de temps el seu director espiritual.

Aquests darrers mesos Suenens tornà a l'actualitat en publicar el llibre *Le Secret du roi* sobre el testimoniatge cristià del rei Balduí, de qui ell fou gran confident i amic. Fins les revistes del cor se n'han fet ressò. Però el diari *La Croix* del dia 8 reproduïa aquest text, escrit el juny de 1969 —eren els anys de l'optimisme— revelador del seu tarannà eclesial en aquella època: «Segons el meu criteri, l'acceptació al si de l'Església d'un diàleg franc, obert, constructiu, inspirat per l'amor a l'Església i al seu cap, és un signe de vitalitat i de força. És normal i sa que hi hagi una discussió oberta sobre els problemes vitals que afecten al conjunt de l'Església quan aquests mateixos problemes són percebuts, en la seva agudesà i urgència, a través del món sencer, i són discutits, ho vulguem o no, davant l'opinió pública. Una intolerància davant l'expressió d'aquestes divergències, sota el pretext de salvaguardar la unitat, em sembla nociva en el món actual».

És un text emblemàtic; encara que em pregunto si Suenens, després dels anys de contestació i crítica amarga que van seguir al 1969, formularia la qüestió de la mateixa manera. Que cadascú en tregui, ben lliurement, la seva pròpia conclusió.

Manuel Valls i Serra
director

Ara mateix

J. Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Un vell text premonitori

Fullejant els volums de *La Paraula Cristiana*, revista mensual de pensament que es publicà a Barcelona entre el 1925 i el 1936, m'ha cridat l'atenció un text aparegut l'agost de 1932, curiosament premonitori de l'actualitat política d'avui.

Aprofito l'avinentsa per invitar els possibles lectors joves a una més gran curiositat per les publicacions catòliques d'aquells anys, les quals, al costat d'allò que és circumstancial i, doncs, passatger, contenen idees que mantenen la seva força: de Carles Cardó, d'Àngel Carbonell, de Miquel d'Esplugues, de Bordoy-Torrents... i de tants d'altres massa oblidats.

El text de referència va signat amb una C. ¿És de Cardó, l'editorialista i escriptor més important de la revista? O, potser, de Josep M. Capdevila, el seu director? O de qui? En tot cas, no he resistit la temptació de reproduir-lo i de glossar-lo breument, com a petit i innocent *divertimento*. Forma part d'un article dedicat a la vida política espanyola i, més en concret, al debat sobre l'Estatut de Catalunya durant el govern d'Azaña.

1. L'autor constata, en primer lloc, que quan semblava impossible que els parlamentaris, «descontents de l'actuació governamental», es posessin d'acord en alguna cosa... «podrien trobar (en l'Estatut) un problema comú que permetés una actuació conjunta».

«El pobre Estatut de Catalunya —continua— va servir de mingo. Això ens dol, però ha d'animar-nos en el fons. Vol dir que aquest problema tingué la virtut, malastruga virtut, d'ajun-

«El que cal és estar a l'aguait i procurar el moment en què la concòrdia sigui necessària, no solament per a resoldre el nostre problema i poder començar la veritable renovació d'Espanya, sinó per a resoldre també alguns altres problemes de tots o de molts partits polítics espanyols.»

tar tots, monàrquics i republicans, en una actuació conjunta. Però vol dir també que la campanya contra l'Estatut era potser encara més que una vertadera campanya contra les aspiracions de Catalunya, una campanya contra el Govern».

Canviant les denominacions de «monàrquics i republicans» i substituint-les adequadament, aquests paràgrafs serveixen per descriure coses molt recents. I la pregunta, a propòsit d'algunes campanyes, és la mateixa: anaven realment contra Catalunya o contra un govern?

2. Aquesta realitat porta l'autor, en segon lloc, a imaginar una possible situació futura, que explica d'aquesta manera. «I admesa la necessitat de resoldre el nostre problema en el camp de l'actuació política, vol dir que el podem resoldre favorablement el dia que sabrem aprofitar un moment oportú, enrolant el nostre problema en una situació política que convingui a tots, o a molts, i aleshores tindrem al nostre costat fins els mateixos que avui ens fan la contra... No hem d'esperar que el problema es resolgui perquè sí, ni per un canvi de règim, ni per esperit, només, de comprensió i concòrdia. El que cal és estar a l'aguait i procurar el moment en què la concòrdia sigui necessària, no solament per a resoldre el nostre problema i poder començar la veritable renovació d'Espanya, sinó per a resoldre també alguns altres problemes, encara que siguin més petits, de tots o de molts partits polítics espanyols. És un problema de comprensió, d'amor entre tots els pobles hispànics, però també un problema de tàctica i habilitat política, i d'escollir i aprofitar el moment polític, en què ha de plantejar-se. Si, existint el moment, es deixa perdre l'ocasió, la culpa de no solucionar-se ha de ser una mica repartida».

Sobren els comentaris. El text parla per si mateix.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Misericòrdia de Déu i mesquinesa humana

El tema de la misericòrdia de Déu és fonamental en la revelació. És el concepte eix sobre el qual gira tota la història de la sagrada. Déu sempre és misericordiós. El mateix Jonàs —tan erràtic— davant del perdó que Jahvé atorga als ninivites penedits lamenta: «...ja sabia que sou un Déu clement i misericordiós, pacient, que estima molt i es desdiiu de fer el mal». Sí, el pobre profeta hauria preferit que la calamitat anunciada s'hagués acomplert. Era partidari de la justícia implacable. Oblidava, fins i tot, aquell principi que «el màxim dret és la màxima injúria». Però ell tenia el seu amor propi: en no realitzar-se la profecia quedaria tan malament davant dels altres!

El profeta és implacable i Déu és misericordiós. Déu és magnànim i nosaltres —tan ben representats per Jonàs— mesquins. La justícia i l'amor, en Déu, es converteixen en misericòrdia. En Ell només pot ser així. Màxima perfecció! Als humans la misericòrdia ens sol escandalitzar. O la considerem com una feblesa

o volem que s'apliqui una forta justícia que, a fi de comptes, confonem amb la venjança. Som uns perillosos literalistes!

La misericòrdia divina és fruit del mateix ésser de Déu. Del seu amor paternal i maternal. La misericòrdia, sovint, resta incomprendible per a nosaltres. Perquè ens cal que el nostre cor bategui al ritme del de Déu. Perquè l'envèja ens fa heralds de la simple justícia. Perquè preferim la mesquinesa a la magnanimitat. Perquè —diguem-ho ben clar— fem galopar l'amor propi tant com podem. Com Déu recorda a Jonàs els germans valen més que res i ens cal saber també que som —menys mal!— objectes de la misericòrdia divina.

Déu és Senyor. Nosaltres, per la fe, també hauríem de tenir un sentit de senyoria. Hem de suplicar, agenollats i contrits de les nostres mesquineses, el do d'una magnànima misericòrdia. Si correspon a la mateixa manera de ser de Déu, també els seus fills adoptius han de saber practicar-la.

Impromptu

Oriol Camps

Tancar la tele...

Es vulgui o no la TV forma part de la família. A vegades és com un fill mal educat que t'omple el viure d'intemperàncies... i l'has d'aguantar, o prémer l'interruptor i deixar-ho per a un altre dia.

A vegades, el fill t'anuncia que farà una barrabassada i si t'ho avisa, ja se sap el que cal fer. Canviar d'emissora o anar-te'n a dormir. Perquè moltes vegades les coincidències són enutjoses, i si un és verd oliva, l'altra és verd turquesa, o roig intens. Entre sexe mal paït i violències fins l'absurd, el menú és indigest... Clar que la història és una constant violència per dominar els uns als altres. Però a la història hi ha molt per aprofitar i que es descobreix, però ningú no s'ha preocupat de posar-ho sobre la taula de projectes. És clar que les novel·les descriuen passions violentes, amors incompresos, etc., però em sembla que es podrien descriure més blanament sense deix excitant, amb una mica més de bonhomia i menys brutalitat.

Jo em pregunto si els directors de cinema s'han preguntat el mal que fa aquesta mena d'espectacle que només enalteix la violència. Si els pares controlen els seus fills quan s'embaquen davant la tele. Quanta violència deuen haver vist les alumnes del col·legi anglès que agrediren fins matar-la una nena que no pretenia res més que defensar una companya seva?

Moltes vegades val més tancar la TV i anar-se'n a dormir.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Sor Guarda Urbana

Els guardes urbans i la guarda civil de tràfic sempre han tingut mala premsa, tot i que la seva rigidesa i suposada antipatia han salvat moltes vides.

El butlletí informatiu CONFER en el número de març passat, manifesta que la monja, Marta Cuadrado Garcia, 85 anys, acaba de ser nomenada *Guarda Urbana d'Honor* en els actes de la festa de la policia local de Segovia.

Sor Marta va entrar de joveneta a la Congregació de les Filles de Jesús. Mai no podia imaginar-se que als darrers anys de la seva avançada edat seria homenajada solemnament com «agent de tràfic».

Des de fa 26 anys, aquesta religiosa palentina acompanya diàriament els alumnes més petits del col·legi de les jesuites en el trajecte que separa el centre escolar i la plaça Major de Segovia, on té parada l'autobús dels petits. Després, a peu i en llarga fila, la mainada travessa

un complicat entramat de carrers estrets, empedrats i perillosos de dues barriades del casc antic de la ciutat, on és habitual que els automòbils s'apoderin dels espais reservats als peatons.

Sor Marta Cuadrado, que és respectada pels conductors d'automòbils, ha estat qualificada pel cap de la policia local de Segovia, Julio Rodríguez Fuentejada, com *una bona aliada en la difícil tasca de fer més suportable els contratemps quotidians del tràfic*. I en el mateix discurs d'homenatge afegeix: *També com a exemple de ciutadania i de solidaritat*.

A ben segur que durant aquest 26 anys d'agent de tràfic, sor Marta no imposaria cap multa o denúncia. Com especialitzada en la protecció dels infants, tindria moltes anècdotes per explicar, unes pintoresques i d'altres prou dramàtiques, però la font informativa esmentada no en menciona cap. Quina llàstima!

FRANCESC
TORRALBAProfessor Titular
de Filosofia de
la Universitat
Ramon Llull

J.L. Aranguren: ètica i heterodòxia

La mort de l'il·lustre pensador castellà José Luis Aranguren (1909-1996) ha colpit profundament l'opinió pública. De fet, la majoria de mitjans de comunicació social del nostre país s'han fet ressó de la notícia i han ponderat la figura del filòsof de manera unànimament elogiosa. Ràrament, la mort d'un pensador té ressons mediàtics i encara menys propicia elogis de manera global. Això indica que la figura d'Aranguren tenia un relleu social notori i que la seva veu autoritzada era respectada per admiradors i detractors.

Aranguren ja era abans de morir el símbol de l'intel·lectual obert, progressista, crític i profundament implicat en els trastorns i canvis de la societat contemporània. Aranguren responia a la imatge (pràcticament extingida avui) de l'intel·lectual compromès, o per dir-ho amb Sartre, del *penseur engagé* en la comunitat. La seva obra és l'expressió d'un itinerari intel·lectual plenament coherent amb els propis principis i conviccions morals. Aranguren va integrar en la seva pròpia vida allò que Kant considera que ha de ser l'obligació de tot filòsof, a saber, ser coherent amb les pròpies idees.

Professor d'Ètica i Sociologia de la Universitat de Madrid de 1955 a 1965, Aranguren es va veure obligat a abandonar per raons polítiques la seva càtedra i el seu país per començar un nomadisme intel·lectual que el portaria a diferents països i cultures. Aquest exili obligat va possibilitar el contacte d'Aranguren amb intel·lectuals estrangers de molta rellevància i corrents filosòfics pràcticament desconeguts a la península ibèrica. Quan a l'any 1976 li fou restituida la càtedra de Madrid amb tots els drets, Aranguren desenvolupà una important tasca de difusió del pensament europeu en el nostre país fins a la seva jubilació l'any 1979.

Aranguren ha estat autor d'una obra monumental que comprèn molts títols, la majoria dels quals es refereixen a qüestions ètiques.

No resulta gens fàcil remarcar els elements més significatius de la seva obra, extensa des del punt de

vista quantitatiu i intensa pel que fa a la penetració filosòfica i a la seriositat dels seus plantejaments. Posats a perfilar alguns elements substancials del seu pensament, caldria esmentar, en primer lloc, la seva heterodòxia. Aranguren és inclassificable des del punt de vista filosòfic. No se l'ubica en cap dels grans corrents filosòfics del segle XX (existencialisme, estructuralisme, marxisme, personalisme...),

encara que absorbeix elements de cadascun d'ells, i també es posiciona críticament davant dels seus teòrics. Tant en l'àmbit filosòfic, com en l'àmbit religiós o polític, Aranguren és el perfecte model d'heterodox, de pensador plenament lliure que valora el món des de la seva pròpia mirada lluny dels poders i de les conjuntures històriques. Això fa que no existeixin pròpiament una escola de pensadors fidels a Aranguren, sinó més aviat un mosaic heterogeni i fragmentari de filòsofs, escriptors i pensadors que se senten influïts en diferent grau per les obres i les paraules del mestre.

El segon element decisiu del seu pensament és la seva aportació en el camp de l'ètica, de la filosofia pràctica. Tal com diu Ferrater Mora, Aranguren es va preocupar per projectar la seva teoria ètica d'una dimensió social i lligar-la a qüestions socials i polítiques. No és massa freqüent en el món de la filosofia universitària aquest discurs arrelat en el propi context historicopolític. Aranguren va forjar un pensament encarnat en la seva circumstància cultural i, per tant, obert a la comunitat humana. Moltes vegades, la filosofia ha quedat reclosa en una espècie de *ghetto* elitista i allunyat del món empíric.

El tercer element notòriament interessant en l'obra d'Aranguren, però poc estudiat i amb prou feines reflectit en els mitjans de comunicació a propòsit de la seva mort, és la seva filosofia de la religió, la seva meditació seriosa, profunda, crítica, inevitablement heterodoxa del fet religiós i, especialment, del cristianisme. Hom pot coincidir o no amb Aranguren en aquesta temàtica concreta, però el que no es pot negar és que ha estat un pensador que s'ha referit amb seriositat al fet religiós com a quelcom determinant de l'ésser humà i de la cultura. Especialment penetrants són les seves mirades sobre el protestantisme, sobre el futur i les dificultats intrínseques del catolicisme i sobre les relacions entre ètica i religió.

Voldria cloure aquesta mirada inevitablement superficial sobre Aranguren amb una referència biogràfica. Vaig tenir ocasió de coincidir amb l'il·lustre pensador en una taula rodona organitzada per l'Àmbit Maria Corral, ara fa dos anys a Barcelona. Abans de trobar-me'l personalment l'havia llegit i estudiat llargament, però la seva presència humana depassà totes les meves expectatives. Vaig veure en ell el rostre d'un mestre venerable, entenyable, distès, irònic i profundament jove. Aquestes qualitats humanes, aquest tarannà obert i agradable, present també en la seva obra escrita, és el que jo recordaré d'Aranguren.

JAUME REIXACH

Capellà i escriptor

«Ho vull aprendre tot»

Devia fer un sol esplèndid, em vaig dir a mi mateix en saber que l'última escola racista de Sud-àfrica obria les portes als nens de color. Fi de l'*apartheid* escolar, al·leluia! Aquestes són les veritables alegries pasquals, encara que no ens arribin a cavall del calendari litúrgic.

De moment, segons ens consta, només són 18 els nens negres que s'han integrat a l'escola dels nens blancs. Però seran molts més. És una escola gran, amb moltes aules i molts pupitres. De manera que, a poc a poc, és d'esperar que l'últim bastió del racisme escolar anirà agafant color.

A partir d'ara, els nens blancs aprendran una cosa que els llibres no ensenyen: que el color de la pell no té res a veure amb la intel·ligència. Els nens negres poden ser tan intel·ligents i trempats com els blancs.

De fet, ja s'està demostrant. Un dels nous alumnes, un negret de només 10 anys, un tal Thaba Chuoe, es veu que, tot seguit de trepitjar l'escola, va dir: «Estic content perquè des d'ara podré fer esport. Vull aprendre matemàtiques, anglès, història, tot... Ho vull aprendre tot».

L'anècdota convida a pensar en els alumnes de les nostres escoles, en la seva apatia escolar, tan allunyada d'aquest «ho vull aprendre tot». I la pregunta obligada podria ser aquesta: Per què fracassen, de manera inevitable i successiva, els plans d'estudi de les nostres escoles? La resposta podria estar en una manca d'ambició per part de tots, alumnes i professors. En primer lloc, no hi deu haver qui gosi preguntar als alumnes quines assignatures els agradaria estudiar. I, en segon lloc, és possible que a les nostres escoles hi manquin tantíssims nens que encara viuen en la pura marginació. Nens que potser ho voldrien aprendre tot, si poguessin, però ningú no els ha obert encara les portes d'una escola normal. Potser perquè el color de la pell d'aquests nens marginats és simplement diferent.

Poques vegades, els responsables de decidir els plans d'estudi, es pregunten què voldrien aprendre els alumnes. I sobretot mai no ho pregunten als mateixos alumnes. Algú suposa, per exemple, que els alumnes no desitgen aprendre religió, i la religió fa mutis a l'escola. Algú altre diu que la filosofia no interessa els alumnes, i la filosofia surt per la porta de servei. I qui diu religió o filosofia, diu altres assignatures. La llista de greuges podria ser llarga. Però el pitjor dels greuges és que ningú no gosi preguntar als mateixos alumnes què voldrien aprendre. Així, els responsables de torn, s'estalviarien que algú els pugui contestar, igual que el petit Thaba Chuoe, «ho vull aprendre tot».

Una frase semblant també la va dir, de molt petit, un nen italià, Joan Baptista Montini, quan va trepitjar l'institut per primera vegada. Una pila d'anys més tard, arribaria a Papa i es diria Pau VI. Segons opinió de molts creients, el primer Papa modern de la història.

Pinzellades

Justo López Melús

No vanar-se de santedat

No hi ha res tan contradictori com vanar-se de santedat i humilitat. Deia un estudiant: Jo no sóc el més llest, però sóc el més humil de la classe. Un polític demanava al rei un títol de noblesa. El rei se les va enginyar per negar-se'l fomentant la seva vanitat. No puc concedir-te'l, li digué, però pots dir als teus amics que te l'he ofert i l'has refusat.

Un pacient que es tenia per sant, va anar al metge: Doctor, tinc un terrible mal de cap. El metge li va preguntar: ¿Beu molt alcohol? —Gens en absolut. ¿I tabac? —Em repugna. —Perdoni, surt vostè a la nit a fer barrila? —Mai, per qui m'ha pres? —I aquest dolor de cap, és agut i punyent? —Moltíssim. —Bé, el que passa és que vostè duu l'aurèola, la corona, massa ajustada. Afluixi-la una mica.

Humor

Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai ofereix activitats de vacances adequades a totes les edats

Arriba l'estiu, arriben les colònies

C.C.

Un any més, amb l'arribada de l'estiu, ja disposem de l'àmplia oferta d'activitats de vacances per a infants i joves dels centres d'esplai aplegats a Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Grups d'Esplai.

Aquesta organització, amb més de 25 anys de vida, és una confederació d'entitats que aplega els Serveis de Colònies de Vacances (SCV), el Moviment de Centres d'Esplais Cristians (MCEC) i les Escoles de l'Esplai de les diòcesis catalanes. De tota manera, algunes de les entitats que constitueixen Coordinació Catalana fa molts més

anys que estan oferint un servei ampli, gratuït i eficaç a cada bisbat de Catalunya i són, moltes d'elles, pioneres en la tasca d'educació en el lleure.

Els Serveis de Colònies de Vacances i el Moviment de Centres d'Esplais Cristians són entitats que agrupen i promouen els centres d'esplai per tal de coordinar iniciatives comunes, afrontar problemàtiques similars i compartir les experiències. Ofereixen, a més, diversos serveis —cases de colònies, assegurances, autocars,... amb la finalitat de millorar l'activitat educativa i l'animació dels centres d'esplai.

Les Escoles de l'Esplai són institucions especialitzades en la for-

mació d'educadors en el temps lliure, l'animació sociocultural i l'educació social. També estimulen la recerca en el camp de l'educació en l'esplai i elaboren publicacions especialitzades en temes de lleure i educació.

COORDINACIÓ EN XIFRES

Coordinació Catalana aplega 300 entitats i centres d'esplai, alguns amb més de 30 anys d'experiència. Això representa que prop de 25.000 infants participen regularment en les activitats de les entitats i centres federats a Coordinació Catalana. Per la seva part, les Escoles de l'Esplai de Catalunya formen anu-

alment més de 5.000 educadors i monitors d'educació en el temps lliure. Cal afegir a tot plegat una xarxa de serveis integrals per a l'educació, l'animació sociocultural i el turisme social que inclou cases de colònies, gestió d'entitats, materials didàctics i assegurances.

UNA PROPOSTA PRÒPIA D'EDUCACIÓ EN EL LLEURE

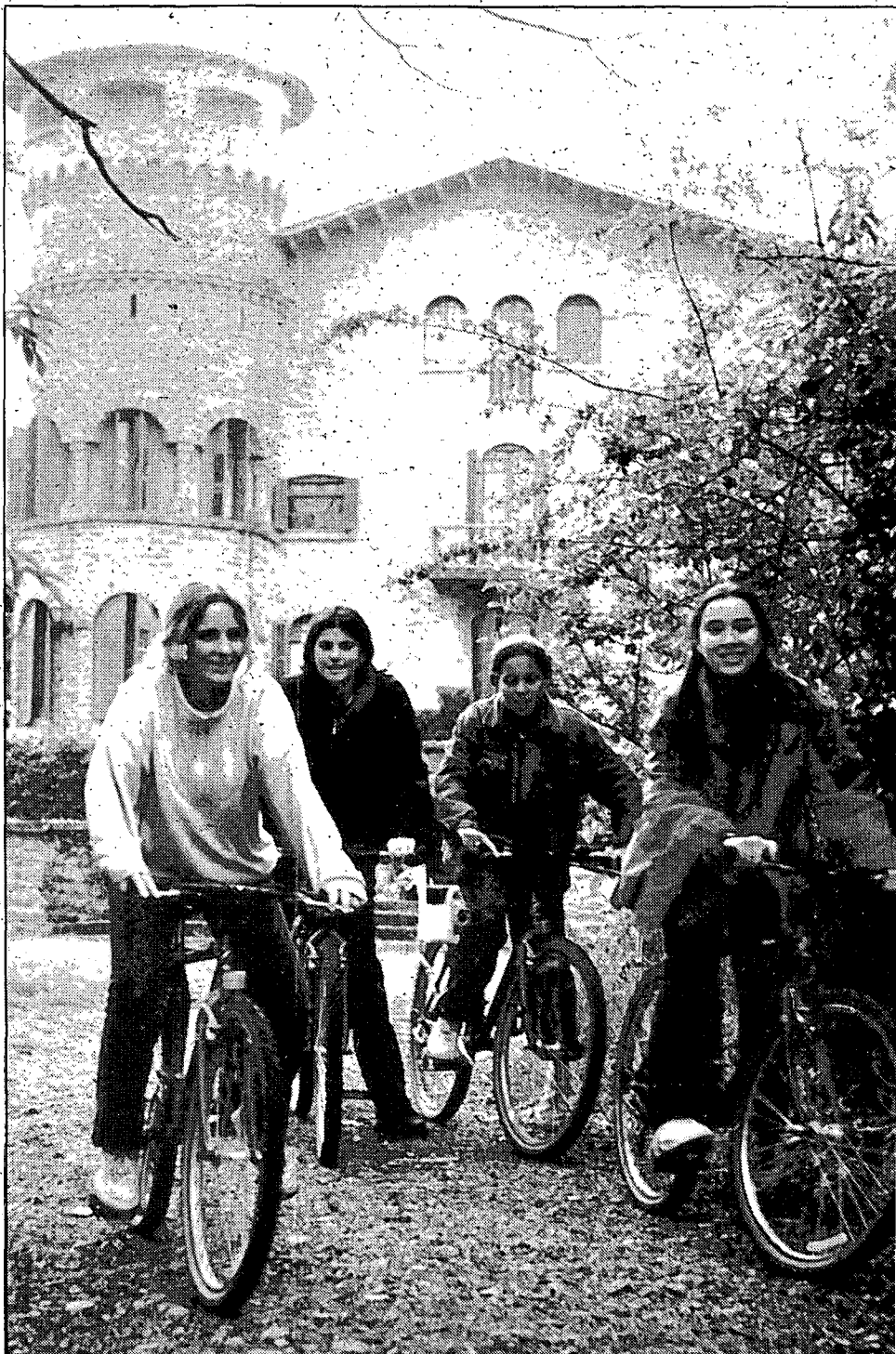
La proposta educativa pròpia de Coordinació Catalana es caracteritza fonamentalment per considerar el temps lliure com un moment privilegiat per a l'educació i el creixement personal. Es vol un

temps lliure viscut amb sentit i de manera personalitzada, on tothom pugui mostrar-se lliurement tal com és i sigui acceptat. Aquesta vivència del temps lliure és el que s'anomena Esplai.

L'acció educativa a l'esplai és viscuda en un ambient lúdic, marcat per l'aventura, la creativitat, l'amistat, el contacte amb la natura, l'alegria i la festa. Amb el joc i les activitats, a l'esplai s'eduquen comportaments, actituds i valors. Segons el president de Coordinació Catalana, Josep Oriol Pujol, «en els centres d'esplai estimem el nen per si mateix, no per l'adult que serà. I volem compartir amb ell uns valors en els quals els moni-

Les Escoles de l'Esplai són institucions especialitzades en l'animació sociocultural

L'esport és una de les activitats fonamentals de les colònies de vacances

rs i els educadors creiem. La justificació de la nostra acció és, doncs, voluntat de formar persones, en el sentit de la paraula, que, a més, squin la joia de l'obertura a Déu».

ACTIVITATS PER A TOTS ELS GUSTOS

Les colònies de vacances són una situació extraordinària, lluny de la família, en contacte amb un medi diferent, a ple camp, en intensiva vida de col·lectivitat i amb possibilitat de realitzar activitats excepcionals: grans jocs, excursions descobertes, centres d'interès i rans muntatges d'animació, vetades... Les estades acostumen a durar entre 10 i 15 dies i sempre es fan en cases de colònies.

Els casals d'estiu són activitats diàries, funcionen de dilluns a diumenges i generalment a les tardes, amb una durada variable. Les activitats que es realitzen són similars a una colònia però es fan a l'entorn habitual del nen, que torna a dormir a casa seva.

Els campaments són estades amb tendes de campanya instal·lades provisionalment en un lloc de muntanya habilitat per a aquesta finalitat, amb la qual cosa s'accentua més el contacte amb la natura i es poden desenvolupar una sèrie d'activitats específiques.

Les rutes són unes activitats de caràcter itinerant que normalment es fan a peu, però que, en alguns casos, també es poden fer amb algun mitjà de transport, ja sigui convencional o no.

Els últims anys han proliferat també altres activitats com els camps de treball, en els quals es desenvolupa col·lectivament un projecte comú de neteja o restauració d'indrets o edificis històrics; o les estades lingüístiques o esportives, útils per aprendre i millorar sobre cada una de les disciplines.

L'acció educativa a l'esplai és viscuda en un àmbit lúdic, marcat per l'aventura, la creativitat, l'amistat i el contacte amb la natura

Es considera el lleure com un moment privilegiat per a l'educació i el creixement personal

«Línia Directa amb l'Estiu»

La Fundació Pere Tarrés, a través del Moviment de Centres d'Esplai Cristians i el Servei de Colònies de Vacances, ha editat un complet full informatiu en el qual es detalla l'oferta d'activitats de vacances per a infants i joves i s'ofereix un servei centralitzat d'informació i reserva de totes les activitats a través de la «Línia Directa amb l'Estiu», al telèfon (93) 43016 06

L'oferta més important, com és tradicional, és la de colònies, on els infants passen uns dies de somni i fantasia que, de ben segur, no oblidaran mai. L'ampli ventall d'activitats està obert a totes les edats (hi ha activitats des dels 3 anys i altres fins als 17 anys) i es fan a diversos punts de Catalunya.

L'oferta de campaments combina el contacte directe amb la natura i la vida, durant uns dies, a l'aire lliure. En general l'oferta està basada en campaments que es fan al Pirineu o zones properes.

Els casals d'estiu són bàsicament per als qui es queden durant les vacances a Barcelona. Els casals duren entre 12 i 16 dies i es fan a diferents barris de la ciutat.

Les activitats fora de Catalunya permeten el contacte amb gent i costums d'altres indrets per descobrir i aprendre noves maneres de viure. L'oferta proposa activitats al Pirineu aragonès i a les Balears.

Les rutes són l'oportunitat per descobrir, pas a pas, paratges sovint amagats als ulls dels qui recorren el país a corre-cuita amb diversos transports. Una alternativa diferent i atractiva que recorre la mallorquina Serra de Tramuntana, la Serra del Catllaràs, al Berguedà, i la Vall de Pineta, al Pirineu d'Osca.

Noves propostes, noves experiències

La tradicional oferta de colònies, casals, campaments i rutes s'ha vist complementada, en els últims anys, per noves activitats d'aprenentatge de llengües, de pràctica de l'esport o de participació en projectes col·lectius.

La Fundació Pere Tarrés, a través del Servei de Colònies de Vacances, ofereix estades lingüístiques a Catalunya, per aprendre i millorar el nivell d'anglès sense sortir del país, i estades lingüístiques a l'estranger, per conèixer i aprendre idiomes a França, Irlanda i Anglaterra.

Les estades esportives estan classificades entre activitats de muntanya (bàsquet, equitació, escalada, tir amb arc,...) que es fan a Gurb (Osona) i a Begues (Baix Llobregat) i les de mar (vela, windsurf, voleibol,...) que es fan a Calafell (Baix Penedès).

Els camps de treball, destinats bàsicament als joves, són l'oportunitat més adequada per aprendre tècniques de treball sobre projectes comuns. Entre l'oferta d'enguany, en destaca el camp de treball internacional de tècniques específiques de restauració de sales nobles d'un edifici pre-modernista d'Alcella (Maresme) i el camp de treball d'aventura —mar i muntanya— que consisteix en la neteja de la platja i la senyalització de camins a L'Hospitalet de l'Infant. També hi ha prevista la pràctica de l'equitació, la vela i el windsurf, entre altres activitats.

L'accés i la inscripció a totes aquestes activitats està centralitzat al telèfon (93) 430 16 06.

Cartes

◆ Els neocatecumenals, una benedicció de Déu

Sr. Director,

Des de l'oficialitat sovint oblidem que cada persona és única. Déu desperta una experiència religiosa diferent també en cada una. També en algun grup.

Avui es parla molt de teologia dogmàtica i de teologia espiritual i de la necessitat de tornar cap a aquesta, com deia Karl Rahner. Entre una i altra hi passa com un cable d'alta tensió, que en algunes ànimes, o grups, produeix una descàrrega més forta que l'oficial. Per exemple, sant Joan de la Creu. Em sembla que va en el sentit que parlo allò de sant Ignasi de Loiola, el qual, després de l'experiència religiosa que va tenir a Manresa, va escriure: «Si no existís l'Escriptura (sagrada) que ens ensenya aquestes coses de la fe, em determinaria a morir per elles, solament pel que he vist (o sentit)».

No em sembla bé que en nom de l'oficialitat eclesial, volguem fer passar tothom pel mateix embut. Si recordem el relat de la conversió de sant Pau (Ga. 1,11-17), prenent-lo com exemple de una descàrrega de la teologia espiritual, ens podem adonar que hi ha i ha d'haver experiències religioses que mai no encaixaran en el marc d'un sistema.

Per a mi, que he assistit a alguna missa dels neocatecumenals, a més de no haver vist cap extravagància, em permeto de dir que són avui una benedicció.

MN. PERE CAMPÀS BONAY
L'Estany

◆ Cristianisme, tolerància, intolerància

Sr. Director,

Parlar de tolerància, sembla, moltes vegades, una pedanteria, perquè conté una postura de «perdonavides», de persona que es creu superior, que mira des de dalt i que es digna a «permetre-tolerar» una situació.

Per aquesta raó, quan el grup humà és creient compromès, disposat a ser un bon cristià amb totes les conseqüències que això comporta, *només pot ser intolerant* amb el que és *intolerable*.

Els fets poden ser: a) Que no siguin pecat, perquè no són indignes als ulls de Déu. b) Defectes del nostre proïsme, que ens molesten. c) Fets ingrats que constitueixen pecat contra Déu i contra el proïsme.

Grup a) Si no són pecat, qui és l'home per *tolerar* quelcom o algú que no ofèn a Déu?, en funció de quin principi està investit de l'autoritat necessària per *tolerar* que els altres existeixin? El nostre deure és estimar i respectar «l'altre» sigui com sigui.

Grup b) Si els fets corresponen a molèsties

del proïsme, el principi cristià —obra de misericòrdia— és: «Sofrir amb paciència les molèsties del nostre proïsme per amor a Déu». No hi ha *tolerància*, hi ha *caritat cristiana*.

Grup c) Amb els actes constitutius de pecat —blasfèmia, avortament, xenofòbia, injustícia, etc.— hem de ser *intolerants* sense concessions de cap mena. Hem de tenir exigència personal màxima davant els fets objectivament immorals, vigilant els nostres comportaments basats de vegades en una ètica asèptica. Per als autors d'aquests fets intolerables, *caritat* que és amor. No tolerància.

El laïcisme ens envaeix i algunes organitzacions canvien els conceptes bàsics dels nostres principis evangèlics, per succedanis que lentament anem incorporant al nostre llenguatge, sense adonar-nos de la trampa.

En tot cas, intolerància per allò que és intolerable. Caritat cristiana, sempre.

ASUNTA ORIOL SOLÉ
Barcelona

◆ A Ignasi Moreta

Sr. Director,

Preocupat per l'Església, Ignasi, compareixo la teva inquietud i preocupació per l'agnosticisme que està creixent. És una llàstima, els cristians grans, però, no hem sabut transmetre la fe ni els valors cristians. Hem estat més preocupats pels diners i

satisfaccions que per viure bé i saber dialogar amb els fills i ensenyar-los a viure la fe i tenir bona consciència. Hem oblidat cultivar les virtuts o els valors. Ajudant els altres també es troba la felicitat. És veritat que tots els batejats som Església de Jesucrist i hem d'ensenyar a viure la fe. El cristianisme humanitza la persona i transmet valors per a la bona convivència, com la Justícia que consisteix a donar al proïsme allò que li correspon, la fortalesa que assegura la fermesa i la constància a cercar el bé en les dificultats.

MARIA COMES
Manlleu

◆ Actualització del mes de Maria

Sr. Director,

La devoció del mes de Maria o de maig és molt antiga, anterior a la proclamació del Dogma de la Immaculada. Per això en les noves edicions s'ha substituït l'antiga paraula «Il·lustre» per «Immaculada» en la quarta deprecació a la Verge. Però, també caldria modernitzar precisament la primera oració del mes: la de sant Bernat. Hom hauria, per tant, afegir «Immaculada» a la redacció primitiva. O sigui: «Recordeu-vos oh Piosíssima i Immaculada verge Maria»...

JOSEP M. SERRA
Barcelona

Retalls

La Vanguardia (3-V-96)

La millor prosa

Un bon dia, fa uns anys, quan Ballarín no era ni de bon tros tan famós com ara, li vaig dir que, segons el meu parer, ell escrivia la millor prosa catalana del moment. Va acollir en silenci el meu elogi, però em va semblar que no li sorprenia gens. Ja ho sabia. *Santa Maria, pa cada dia*, que ha obtingut el Premi de les Lletres Catalanes Ramon Llull 1996, em confirma completament en el judici de llavors. I les vendes de Sant Jordi recorden, i no per casualitat, la popularitat que en l'altre fi de segle va tenir un altre sacerdot, Jacint Verdaguer, referència confessada per al nostre. També el d'ara ha tingut els seus èxits amb la cúria i després de més de trenta anys com a capellà del santuari de Queralt es troba de modest vicari en una parròquia rural. Allí, en la pau de Gósol, ha pogut rematar aquesta obra mestra.

És obra d'anys. Ballarín sempre ha trobat la seva millor veu quan ha parlat de sants: Francesc, Tere-

seta, Ignasi. Però ara, amb Santa Maria en el taller, volia fer-ho tan bé que «el llapis se li encanetrava». S'endevina el que és això, però jo no coneixia la paraula. No hi és en el Fabra, ni en el diccionari de l'Enciclopèdia Catalana, ni tan sols en el Coromines. Els savis de la llengua farien bé en comptar amb Ballarín. I els traductors de la Bíblia, que —diu el nostre sacerdot— amb tant arameu, hebreu i grec tenen treball amb el català.

L'autor ha hagut de fer a estones les seves pròpies traduccions. No li satisfien les del Magníficat, quan Maria lloa Déu davant la cosina Isabel, tema clau i reiterat en el llibre. Ha aprofitat una versió literal del doctor Gomà i li ha posat les paraules de la Conxita i en Josep, ermitans de Queralt, que parlen el «pus bell catalanesc». Però el miracle del català de Ballarín no està en les paraules estranyes —on ensopeguem la gent de ciutat—, sinó en l'encert i la força amb què fa servir el lèxic comú. Per exemple, en l'inspiradíssim relat que de l'agonia de l'hort de Getsemani fa el jove Marc, que amb el temps serà evangelista, l'expressió «*el espíritu está pronto, pero la carne es flaca*», que en la Bíblia interconfesional catalana és «l'esperit de

l'home és prompte, però la seva carn és feble», en Ballarín és «el vostre esperit és a punt, però la carn aflaca».

El llibre té la funció d'un relat i l'estructura d'un poema en prosa, amb els seus retorns i falques. És la Bíblia vista amb Maria en primer pla. Com més la vida i miracles del seu fill. El llibre li surt rodó, no tan sols pel seu domini poètic i popular del català parlat a les rodalies de Queralt, sinó pel seu coneixement de la gent en un

llogarret qualsevol del nostre país i de la vida diària a Orient. Galilea, Judea, Egipte, que no han canviat tampoc tant en dos mil anys, reviu com el pa de cada dia en el relat inspirat del nostre sacerdot escriptor. No ha volgut estar a l'última moda en les exegesis bíbliques o les recerques teològiques. Ha begut el text com si xarrupés la llet primera i l'ha convertit en relat i càntic. També amb la seva malícia. El jove Josep és «garrell» i «sapastre» (té les ca-

mes corbades i és un xic maldestre) i l'apòstol Pere, al capdavant de la «colla», li comença a agradar els sermons interminables. Però, amb alguna cosa de Péguy i molt de Ballarín, el llibre és, des del títol, un cant als sants i a la bellesa de la vida diària (la dansa més bella del món és a la mà de la dona que cus). I el lema i la clau d'aquesta bella història cristiana podrien ser «Déu sobre tot» o «Déu hi faci més que nosaltres».

■ Lorenzo Gomis

«CATALUNYA CRISTIANA» ALS QUIOSCOS DE CATALUNYA

Podeu trobar-la, setmanalment, a:

Editorial Claret S.A	Roger de Llúria, 5	08010	Barcelona
Euro-Paper Llibreria	Major de Gràcia, 129	08012	Barcelona
Jordi Serrano Poy	Pl. Lesseps (enfront n. 31)	08023	Barcelona
Kiosko Baldini Bosch	Eusebi Güell, 87	08830	Sant Boi, LL
Kiosko Ferrer	República Argentina, 233	08023	Barcelona
La Formiga d'Or, S.L.	Av. Portal de l'Àngel, 3	08002	Barcelona
Llibreria Balmes	Duran i Bas, 11	08002	Barcelona
Llibreria Obradors	Ctra. de Berga, 59	08670	Navàs (BCN)
Llibreria Ramon Llull	La Palma, 9	25002	Lleida
Maria Cabayol Magrinyà	Nou, 3 (La Riera de Gaià)	43762	Tarragona
Punt Press	Pl. Corsini, 5	43001	Tarragona
Salvadora Camps Borja	Diputació, 354	08013	Barcelona
San Pablo Difusión	Via Laietana, 38	08003	Barcelona

Reserveu el vostre exemplar, ara!

«Se'n pujà al cel, seu a la dreta del Pare»

Pere Tena
Bisbe auxiliar de Barcelona

La solemnitat de l'Ascensió del Senyor fou traslladada del dia 40è de Pasqua —la seva data de celebració original— al diumenge setè de Pasqua, just una setmana abans de la Pentecosta, ja fa uns quants anys. El mateix passa a molts altres països. Seria una pèrdua important per a la celebració dels mistèris de la fe si no subratlèssim la solemnitat, i la deixéssim com un altre diumenge de Pasqua, malgrat el valor que aquests tenen en la litúrgia de l'Església. L'Ascensió del Senyor és un dels misteris que professem en el Símbol, íntimament vinculat amb la mort i la resurrecció, i el judici a la fi dels temps.

«Després de la passió, se'ls presentà viu...»

Comentant el període de les aparicions del Ressuscitat, Urs von Balthasar les qualifica com un temps d'aprenentatge per a l'Església del «temps sacramental»: els deixebles de Jesús acullen l'iniciativa del Ressuscitat que, per un període de temps, conviu amb ells d'una forma misteriosa, reconeguda en la fe. Es tracta

d'iniciatives de Jesús, no pas de visions dels deixebles. Els exegetes fan notar que els Fets parlen de «presentar-se viu», cosa que va més enllà d'afirmar que els deixebles el «vegeren».

Molts segles abans del teòleg suís, sant Lleó el Gran havia dit, en un sermó per la solemnitat de l'Ascensió, aquella sentència que ha travessat els segles i ha estat encara repetida en el Catecisme de l'Església catòlica: «Allò del nostre Redemptor que fou visible ha passat als sagraments». L'Ascensió de Jesús significa aquesta realitat del trànsit d'una forma d'estar amb contacte amb Jesús a una altra forma, no menys real. El Senyor Jesús «que ha estat endut cap al cel» i que tornarà a judicar els vius i els morts, es deixa trobar, des de l'Ascensió, «en els seus sagraments» (sant Ambrós), pels quals té un «temps» per a nosaltres en el nostre temps.

Heus aquí una primera aproximació al contingut de la solemnitat, ben representada en els grans «Pantocràtor» dels absis i el Senyor Ressuscitat, present a l'Església.

La glòria del Crist

L'Ascensió representa la glorificació

de Jesucrist en tota la seva condició de Fill de Déu fet home. Els textos de la litúrgia de la solemnitat ho destaquen de diverses maneres. «Va baixar del cel per misericòrdia, però no hi va pujar ja tot sol, perquè, nosaltres pujarem amb ell per la gràcia» (sant Agustí).

L'encarnació del Fill de Déu arriba amb l'Ascensió a totes les seves conseqüències. El fet mateix de l'encarnació és ja, per la naturalesa humana assumida pel Fill de Déu, un fet gloriós; però aquesta glòria arriba a la seva plenitud quan la naturalesa humana en Crist és glorificada a la dreta del Pare. «Amb Ell hem ressuscitat, amb ell hem estat posats a la dreta del Pare...», ens ha fet seure a la dreta de Déu: són reflexions i confessió de fe de sant Pau, en la carta als d'Efes.

Ara bé, aquesta plenitud que ha tingut el seu inici en l'encarnació, ha arribat al terme a través del misteri pasqual: «Aquell que ha baixat és el que ha pujat més amunt que tot... El que ha obeït fins a la mort, i mort de creu, ha estat, per això, exaltat sobre qualsevol altre nom!».

Així, doncs, l'Ascensió del Crist és ben bé la culminació del misteri de Crist. Ell ha penetrat en el santuari no fet de mà d'homes, i està sempre present a la dreta del Pare, intercedint per nosaltres.

L'epiclesi de l'Església

La imatge que sant Lluc ens dona, en el seu Evangeli, sobre l'Ascensió de Jesús, està íntimament vinculada al do de l'Esperit Sant. I ens presenta la primera imatge de l'Església de Jerusalem com una comunitat reunida amb els Apòstols i la Mare de Jesús, pregant intensament.

Bé podem dir que aquella pregària era com una gran epiclesi, és a dir, una gran invocació pel do de l'Esperit. Les meravelles del dia de la Pentecosta són l'acompliment de la promesa del Senyor.

En la litúrgia de l'Església, i en la pietat popular, els dies entre l'Ascensió i la Pentecosta —l'última setmana de Pasqua— són també cada any dies especialment dedicats a la invocació, a l'epiclesi. N'hi ha prou amb repassar les col·lectes de la setmana VII. Demanem la força de l'Esperit Sant en vistes a la fidelitat i al testimoni (dilluns), la presència de l'Esperit en nosaltres perquè ens converteixi en temples de la seva glòria (dimarts), l'acció de l'Esperit que congrega l'Església i la manté dedicada al Senyor (dimecres), els dons de l'Esperit que ens portin a viure d'acord amb la voluntat de Déu (dijous), la presència de l'Esperit en les nostres vides, per fer-les més pasquals.

Lectures bíbliques

Ascensió del Senyor

Lectura primera

S'enlairà davant d'ells

Lectura dels Fets dels Apòstols

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la passió, se'ls presentà viu, i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del Regne de Déu.

Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que vaureu sentir dels meus llavis quan us deïa que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant». Els qui es trobaven reunits li preguntaven: «Senyor, ¿és ara que restabliréu la reialesa d'Israel?». Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samària i fins als límits més llunyans de la terra».

Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, ¿per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel».

Ac 1:1-11

Salm responsorial

46:2-3, 6-7, 8-9 (R.: 6)

Aplaudiu, pobles de tot el món,
aclameu Déu amb entusiasme.
El Senyor és l'Altíssim, el terrible,
rei de reis a tot el món.

R. Déu puja enmig d'aclamacions,
al so dels corns puja el Senyor
O bé: Al-leluia

Déu puja enmig d'aclamacions,
al so dels corns puja el Semyor.
Canteu a Déu, canteu-li,
canteu al nostre rei. **R.**

Que és rei de tot el món,
canteu a Déu un himne.
Déu regna sobre les nacions,
Déu seu al tron sagrat. **R.**

Segona lectura

Ef 1:17-23

El féu seure a la seva dreta dalt del cel

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Germans, demano al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell; li demano també que il·lumini la mirada interior del vostre cor perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades

l'heretat que ell us dona entre els sants. Que conegueu també la grandesa immensa del poder que obra en vosaltres, els creients, vull dir l'eficàcia de la seva força i de la seva sobirania amb què obrà quan ressuscità el Crist d'entre els morts, i el féu seure a la seva dreta dalt del cel, per damunt de tots els governants i dels qui tenen autoritat, poder o senyoria, per damunt de tots els que es poden donar en el nostre món i en l'altre. Tot ho ha posat sota els seus peus, i a ell l'ha fet cap de tot i l'ha donat a l'Església, que és el seu cos i el seu complement, ell que té en totes les coses la seva plenitud.

Al-leluia

Mt 28:19,20

Aneu a convertir tots els pobles;
jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món.

Evangeli

Mt 28:16-20

Déu m'ha donat plena autoritat al cel i a la terra

Acaba l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, els onze deixebles se n'anaren cap a Galilea, a la muntanya que Jesús els havia indicat. En veure'l es prosternaren. Alguns, però, dubtaren. Jesús s'acostà i els digué: «Déu m'ha donat plena autoritat al cel i a la terra. Aneu a convertir tots els pobles, bategeu-los en nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyeu-los a guardar tot el que jo us he manat. Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món».

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(Cicle litúrgic A; ferial II)
Temps de Pasqua
(Salteri: setmana 3)

MAIG:

19. Diumenge. L'Ascensió del Senyor (S). Blanc. Lectures: Fets 1:1-11 / Salm 46 / Efesis 1:17-23 / Mateu 28:16-20.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants; Pere Celestí, p.; Iu, prev.; Calòcer, Partemí i Filoter, mrs. Santes, Pudenciana, Ciriaca i comp. vgs. mrs.; Beat Francesc Coll.

Festa Major: Belcaire d'Urgell, Vilajuiga, L'Albagés, Alcoletge, Cabanes, Gargallà, Peguerols i Vilablareix.

20. Dilluns. Fèria. Blanc. Lectures: Fets 19:1-8 / Salm 67 / Joan 16:29-33. Si es vol: *Sant Bernardí de Sena. Blanc.* (MLI).

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Boi, mr.; Austregisil, b.; Santes, Basília, vg. mr.; Plautilla, mr.

Festa Major: a Port de la Selva i Sant Boi de Llobregat.

21. Dimarts. Fèria. Blanc. Lectures: Fets 20:17-27 / Salm 67 / Joan 17:1-11a.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Secundí, mr.; Valent, b. mr.; Nicostrat, mr.; Poli, diaca mr.; Santa Virgínia, vda.

22. Dimecres. Fèria. Blanc. Lectures: Fets 20:28-38 / Salm 67 / Joan 17:11b-19. VIC, BARCELONA i TARRAGONA: *Santa Joaquina de Vedruna. Blanc.* (MO / altres diòcesis, MLI).

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marcia i Ató, bs.; Venust, mr.; Fulc, cfr.; Santes, Rita de Càsia, vda. mja.; Quitèria i Júlia; vgs. mrs.

Festa Major: a Bonastre, Corbins, Linyola, Sanahuja i Vilella Baixa.

23. Dijous. Fèria. Blanc. Lectures: Fets 22:30;23:6-11 / Salm 15 / Joan 17:20-26.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Desideri, Miquel, Mercurial i Eufebi, bs.; Epitaci, b. mr.; Joan Bta. de Rossi, prev.

Festa Major: a Bovera

24. Divendres. Fèria. Blanc. Lectures: Fets 25:13b-21 / Salm 102 / Joan 21:15-19.

ALTRES CELEBRACIONS: *Maria Auxiliadora, La Mare de Déu de la Providència.* Sants, Melecí, gen. mr.; Robustià, Donàcia, Rogacià i Servili, mrs.; Vicenç de Lerín, prev.; Santes, Susanna, Marciana, Palàdia i Afra, mrs.

25. Dissabte. Fèria. Blanc. Lectures: Fets 28:16-20.30-31 / Salm 10 / Joan 21:20-25. Si es vol: *Sant Beda* (MLI), *blanc*; *Sant Gregori VII* (MLI), *blanc*; *Santa Maria Magdalena de Pazzi* (MLI), *blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, p.; Urbà I, p.; Zenobi i Adelm, bs.

Festa Major: a Foradada i Talavera.

Fer l'experiència de Déu

(Ef 1:17-23)

Josep M. Aragonès

Rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

L'Apòstol prega pels efesis

El capítol 1 de la carta als efesis es clou amb la pregària que sant Pau fa pels cristians d'aquella comunitat. L'escrit havia començat amb un himne de lloança al Pare pel pla de la salvació de la humanitat realitzat en Crist (vv. 3-14). A continuació diu el perquè de la seva pregària. «També jo, d'ençà que m'han parlat de la vostra fe en Jesús, el Senyor, i del vostre amor a tots els del poble sant, no em canso de donar gràcies per vosaltres, i us tinc present en les meves pregàries» (vv. 15-16). Els efesis han entès bé l'abast de la conversió. Han entrat a la vida cristiana per la fe, que no és un simple coneixement intel·lectual de Jesús i la seva obra, sinó incorporació existencial al seu misteri de salvació. Per això la fe els aboca a la caritat envers els germans, «l'amor a tots els del poble sant», que es diu en la versió de la BCI —literalment: *l'amor a tots els sants*. Així la caritat —l'amor— és el signe extern, intel·ligible als ulls de tots, de la veritat i la bondat de la fe, que il·lumina i omple tots els replers de la vida del cristià. Els efesis, doncs, estan en el bon camí. I sant Pau demostra com és amatenent a complir un dels primers deures de l'apòstol: pregar pels creients. En la seva pregària —que és record entranyable i acció de gràcies alhora— sant Pau s'interessa pel creixement cristià dels seus. Aquest creixement, com la seva iniciació, és un do de Déu que ha de ser acceptat i acollit. «Demano al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals» (v. 17a). I el primer d'aquests dons és el coneixement de Déu. Es tracta del coneixement que és fruit sobretot del que podríem dir-ne l'experiència de Déu, adquirida a través del tracte íntim, personal, personalitzador, que de mica en mica ens porta a emparar-nos de l'altre i a ser posseïts per ell. És la «comprensió profunda» de Déu, que sols s'obté en la mesura i gràcies a la manifestació —la revelació— que ell ens fa d'ell mateix en relació amb nosaltres. Així l'acció de Déu envers nosaltres —els seus «dons espirituals»— ens obre el camí de l'autèntica fe, a través del qual som convidats a fer l'experiència de Déu i sabem —*paladegem*— «de veritat qui és ell» (v. 17b). Quan fem aquesta experiència descobrim un panorama inèdit, meravellós, que sols pot ser contemplat a la llum de la fe, que il·lumina les pregoneses del nostre interior: «...li demano també que il·lumini la mirada interior del vostre cor» (v. 18).

Experimentar l'esperança

A Déu no hi arribem sols, en una aventura exclusivament personal. En nosaltres hi ha algú que ens acompanya i enllumina la nostra ruta, li dona sentit. Aquí es troba el goig asserenador de l'esperança, que és també vocació. «Perquè conegueu a quina esperança us ha cridat». L'esperança que ens mou és la certesa de «l'heretat que ell us dona entre els sants» (v. 18b), tota ella

plena de les riqueses esplèndides de la realització en nosaltres del projecte de Déu. Aquí, en el temps i en l'espai, que és limitació però també realitat vastíssima, i allà traspasada la barrera de la mort que ens limita, Déu i nosaltres realitzem el seu projecte de construcció total de la nostra personalitat humana. Som i serem persones. Ara en som en tràmit de construcció, però ficats del tot en la més exacta realitat de la comunió amb Déu i amb la seva obra. Després en possessió plena de l'obra ja feta, que res ni ningú —excepte la nostra lliure voluntat— pot impedir que es realitzi. L'Apòstol prega també perquè conegueu «la grandesa immensa del poder que obra en vosaltres els creients» (v. 19). Perquè comptem amb la garantia del poder de Déu, que obra en nosaltres.

Fer l'experiència de Jesucrist

Experimentar l'esperança és fer l'experiència de Jesucrist. Sant Pau diu que l'eficàcia del poder de Déu en el qual recolzem la nostra esperança, es demostra pel que el Senyor va fer en Jesús. «L'eficàcia de la seva força i de la seva sobirania amb què obrà quan ressuscità el Crist d'entre els morts i el féu seure a la seva dreta dalt del cel» (v. 20). Ens cal també un coneixement existencial de Jesucrist. És el que aconseguim quan el tractem personalment a través de la pregària, de la contemplació, però també a través de la seva presència activa en la comunitat dels germans, en la humanitat i en el món. «Tot ho ha posat sota els seus peus i a ell l'ha fet cap de tot» (v. 22a). Ell és el centre de la història i de la nostra vida. Saber descobrir-lo present en nosaltres i en els altres, en tots els homes i sobretot en els més febles, entrar-hi en relació personal, construir amb ell la nostra personalitat i ajudar els altres a fer el mateix: vet aquí l'objectiu de la fe viscuda. Viscuda a tots els nivells i amb tots els compromisos de la realitat quotidiana. Fins a esdevenir amb ell signe de la seva presència alliberadora entre nosaltres. Déu «l'ha donat a l'Església, que és el seu cos i el seu complement, ell que té en totes les coses la seva plenitud» (vv. 22b-23). Ell, Jesucrist, és realment El Déu amb nosaltres, també ara i aquí, sempre, vital, actuant pel seu Esperit. És d'aquest Jesucrist, històric i que transcendeix la història per la seva resurrecció activament present, cap i principi de l'Església, que hem de fer amb confiança l'experiència personal i saber donar-ne testimoniatge amb audàcia plena d'esperança: El Jesucrist que Déu «féu seure a la seva dreta dalt del cel, per damunt de tots els governants i dels qui tenen autoritat, poder o senyoria, per damunt de tots els títols que es poden donar en el nostre món i en l'altre» (vv. 20b-21). Perquè convé no oblidar-ho: els cristians més que una comunitat de gent temorega que cerca i es refugia a l'empara d'una seguretat de salvació, som el cos vital de Crist que, ressuscitat, viu per sempre, però que vol necessitar de nosaltres per fer-se visible en el món. És el misteri de l'Església, magnífic glorificador i terriblement comprometedor alhora.

Primera història d'amor

P-J Ynaraja

Capellà de La Llobeta

Sí, en despertar Adam es va palpar amoïnada, era de nit i la foscor no li permetia veure res. Va voler adormir-se, i aviat ho va aconseguir. Aquesta vegada va somnià que somniava, un altre cop us estranya el que dic? Penseu un moment, observareu que tan sols els humans som capaços de fer això. Però cal reconèixer que, per molt humà que resulti el fenomen, ningú no dorm a gust d'aquesta manera. Tot just el primer raig de sol va esquinar l'ambient, Adam es va aixecar decidit i, sorprès, va veure al seu costat una cosa rara, s'assemblava a ell, però segurament no hauria de ser-ho, de tota manera tampoc n'estava gaire segur. Recapitava i es deia interiorment: potser estic a prop d'un bassal i el que veig és només la meua imatge. Va voler comprovar-ho i va agitar enèrgicament els seus braços, mentre llançava un crit fort. Unes cacatues van volar esvalotades cridant també. El seu xerroteig i el dels ocells va despertar aquella «cosa» que dormisquejava al seu costat. Definitivament, com que no hi havia cap bassal i aquella massa de membres no era ell, però que se li assemblava, era indubtable que era quelcom semblant a ell.

Adam va somriure i «aquella cosa» va esclatar a riure. Es va

recordar que el dia anterior, quan ell s'havia rigut, l'animal havia udolat. Així doncs en aquest cas es tractava de quelcom força diferent. Es va fixar detingudament, era com ell, però no del tot igual, la qual cosa es pot considerar com una avantatge, ja que mai no es confondria si un bon dia es trobava prop de l'aigua. Va allargar la mà i «aquella cosa» va fer el mateix, es van posar junts, i van començar a caminar alegrement. Mentre passejaven, van comprovar que, tot el que estava viu al seu voltant, els retia homenatge.

Va ser llavors, que una veu els va cridar i, dolçament, els va conduir a un indret meravellós. Hi havia rierols, i Adam va poder agafar peixos amb facilitat. També hi havia flors precioses: orquídiades i edelweis, junt amb gencianes i violetes. Adam va fer un collaret i alegrement l'hi va posar a qui l'acompanyava. Mai un tors com aquell no s'havia adornat amb unes flors com aquelles, mai uns pits tan bonics, semblants a magranes madures a punt de rebentar; acompanyaven tanta bellesa natural... El somriure va aparèixer en el rostre, les galtes s'agitaven tremoloses, mentre uns ulls immensos, plens de misteri i d'amor, ho presidien tot. Adam s'oblidà de tot, va sentir un impuls irresistible i agradable, es va deixar dur per ell, i es va abraçar entranyablement, alhora que sentia una gran felicitat.

Adam s'adonava ahir que se n'adonava, avui estimava i se

Retrats bíblics intencionats

sentia estimat, era la plenitud, la culminació de tot el que havia viscut fins aleshores. Es van adormir, van somniar que els dos somniaven deserts i, en despertar, van somniar que estaven adormits. Somni i vetlla. Gaudi i sacietat total, goig.

Novament es va escoltar la mateixa veu d'abans; era suau, acarona les oïdes com el vellut fi. Els va dir amb tendresa: tot és vostre; us ho tenia preparat, res no us mancarà. Miraven i miraven i no veien ningú. Van notar un lleuger somriure que no era irònic, i la veu va continuar: no us amoïneu, no tracteu de trobar-me, ni de saber on em trobo, mai no ho podreu aconseguir, mireu-vos, mireu-vos amb els ulls de la cara i amb els de l'esperit, com més us conegueu, millor serà la imatge que tingueu de mi. Tu, Adam, ets l'home, el de les iniciatives, amb la força dels teus músculs trençaràs les branques, esquerdaràs la terra i trituraràs les roques, però la tendresa de la teua mà haurà d'acaronar Eva amb el mateix encert. Tu, Eva, ets la dona, la finor de la teua pell delicada, que modela formes suaus i empara la fermesa interior d'un tarannà exigent. Ets fidelitat i coratge, ets plenitud i fecunditat, però cal que siguis també control, permanència, continuació, custòdia de tot el que pogues aconseguir. Home i dona, junts podreu ser pares, engendradors d'eternitat humana, en això es troba la vostra major grandesa.